

ΟΙΚΟΤΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε'

ΑΡ. $\frac{37}{262}$

1931

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σφυρήλατοι έτοιμοι και επί παραγγελία τελευταίας μόδας, στενές και πομπή (Κραγιτών 18 ήγγυσημένοι, δρόμια 3 τὸ ζεύγος και με τὸ άνεματεπώνυμον έντός)

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΗΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ, ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ, ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΣΤΕΛΙΟΥ & ΖΕΡΒΑ

ΟΔΟΣ ΑΠΕΛΛΟΥ 3 (πάρδος πλατείας Δημοτ. Θεάτρου)

Αθήνα

Αποκόψατε και φυλάξατε τὸ παρόν.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

Τὸ μέλλον σας εξαρτῖται ἀπὸ τὴν ὀραίότητα τοῦ προσώπου σας.
(Dr Franck's).

ΚΥΡΙΔΙ!

Διὰ νὰ εἰσθε εὐτυχισμένοι διατηρήσατε τὴν ὀμορφιά σας.
(Dr Franck's).

Τὸ νεοφευρεθὲν εἰς Ἀμερικὴν ὑπὸ τοῦ Dr Franck's καλλυντικὸν εἶνε τὸ μοναδικώτατον διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἀσχημιῶν ἐκ τοῦ προσώπου σας και θεραπευτικὸν διὰ τὰ ΜΗΙΜΠΙΚΙΑ — ΣΚΑΣΙΜΑΤΑ, καταπραϊντικὸν ΔΙΑ ΤΗΝ ΦΑΓΟΥΡΑ. Ἀπαλλάσσει τὸ πρόσωπον ἐντὸς μικροτάτου χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τὰ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ. ΠΑΝΑΔΕΣ, ΣΤΙΓΜΑΤΑ κ. λ. π.

Τὸ FRANK-KANAR-TON εἶνε ὕγρον ἐκχύλισμα φυτικῶν οὐσιῶν και βοτάνων ἀδραβεστάτων, ήγγυσημένον με 1000 Δολλάρια.

Ζητήσατέ το ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸν σας. Ἐάν δὲν τὸ ἔχει, ἀποτανηθε εἰς τὰ Γραφεῖα: THE FRANK CLEAR TONE. ὁδὸς Ἐρμού 25α, ἐμβά-ζοντες δραχμῆς 85 δι' ἑκάστον φιαλίδιον.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ - ΓΑΜΟΙ - ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ, ΣΤΕΦΑΝΑ, ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ

ΚΟΥΦΕΤΑ, ΔΙΑΔΗΜΑΤΑ, ΠΑΙΔΙΚΑ, ΤΟΥΛΙΑ, ΑΝΘΟΔΕΣΜΑΙ ἑλῶν τῶν τιμῶν, ΠΕΠΛΑ

40% ΕΥΟΗΝΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΤΕΦΑΝΩΝ
ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΩΝ

ΚΑΝΑΚΑΡΗ

ΟΔΟΣ ΛΥΣΙΟΥ 11 (Ἀέριδες)

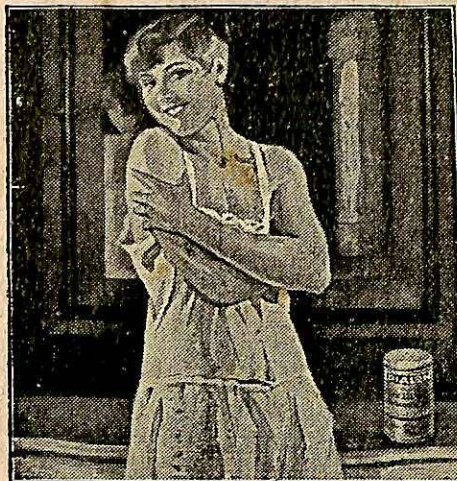
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΠΙΠΕΔΟΝ ΠΙΕΣΤΗΡΙΩΝ

ΓΙΟΧΑΝΙΣΜΠΕΡΓΚ

εἰς τιμὴν εὐκαιρίας
Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας. Λέκκα 7

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

μεταχειρίζονται καθημερινῶς τὸ φημισμένον ANTI - ΙΑΡΩΤΙΚΟΝ DIA-LON. Ἡ χρῆσις τοῦ DIALON ἐπιβάλλεται σὲ κάθε κυρία και δεσποινίδα, ἰδίως τῶρα τὸ καλοκαίρι. Διὰ τοῦ DIALON θ' ἀποφύγητε τὸν ἰδρώτα, ὃ

ὁποῖος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶ-νε δύσσομος, οὕτω δὲ θὰ ἐ-ξασκοῦητε νὰ εἰσθε εὐχά-ριστος εἰς τὰς κοσμικὰς συ-ναναστροφάς. Ἐκτὸς τοῦτου θὰ προφυλάξητε συγχρόνως και τὰ ἐνδύματά σας ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν ἐπίδρα-σιν τοῦ ἰδρώτος. Ἡ χρῆσις τοῦ DIALON δχι μόνον εἶ-νε ἀβλαβὴς ἀλλὰ και δίδει τὸ ἀσθημα τῆς εὐχρηστί-σεως ἀποκάλυπται ὡς ἐ-κείνο πὸν δοκιμῶν οἱ λου-όμενοι.

Ἐπιδρᾷ ἀντακλαστικῶς διὰ τῶν νέρων αἱ τῆς δι-ουρήσεως τὴν ὅλην διευκα-λύνει δίδον φυσιογικὴν δι-έξοδον εἰς τὰ οὐὰ και ἐπι-φέρων οὕτω ἐλαφ' ὥστε-ρικὴν πλῆσιν τοῦ σώματος. Συνεπῶς ὁ ἰδρώς, ὅστις περιέχει βλαβρὰ στοι-χεῖα, ἀποβάλλεται εὐκόλως διὰ τῶν οὐρῶν. Τὸ DIALON ἐπιδραβντικῶς ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ.

Οἱ μεγαλείτεροι ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου και τοῦ θεάτρου μεταχει-ρίζονται ἀποκλειστικῶς ὡς ἀντι-ιδρωτικὸν τὸ DIALON και εἶνε βουσια-σμένοι ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά του. Ζητήσατέ το και σῆς σήμερον ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸν σας.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα:

Ἑταιρεία «ΔΑΦΝΙΣ», Βερανζέρου 44, Ἀθήνα.

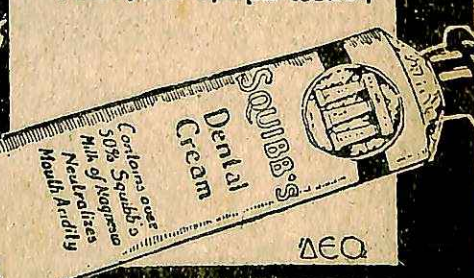
ΣΚΟΥΙΜΠ

Στὸ χορὸ, στὸ τσαϊ,
στὸ θέατρο.....

Παρατηρήσατε τὴν γυναῖ-κα πὸν ἔχει τοὺς περισσοτέ-ρους θαυμαστάς σὲ κάθε κο-σμικὴ συγκέντρωση: τὸ χα-μογέλο της, τὰ μαργαριτα-ρένια ἄσπρα δόντια της, αὐ-τὰ τὰ δίνουν τὴν μεγαλείτε-ρη χ-μ. Ὅλοι — και ἄνδρες και γυναῖκες — ἐξασφαλίζουν τὴν ὕγιαν και ὀραϊότητα τῶν ὀδόντων των, ἐάν χρη-σιμοποιῶν τὴν ἀμερικανι-κὴν ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ SQUIBB.

Περιέχει ἄνω τῶν 50 % Γά-λα Μαγνησίας.
Ἡ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΣΚΟΥΙΜΠ δὲν περιέχει σά-κωνα οὐτε ἄλλας ἐπιβλαβεῖς και δριμείας οὐσίας.
Γεύσις και ἀρωμα ἰσώδη.

Μόνον εἰσαγωγεῖς:
Ι. Χ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & Σία
Σταδίου 4, Ἀθήνα

ΚΥΝΗΓΟΙ!

ΑΓΟΡΑΣΟΥΜΕ σὲ ἐξαιρετ-κὸς καλὰς τιμὰς βιβλία και δλο-κληροὺς βιβλιοθηκὰς, χειρόγραφα παλαιὰ και εἰκόνας (χαλκογραφί-α, λιθογραφίαι τῆς Ἐπαναστάσε-ως κ.τ.λ.). Ἐπίτοι, περιοδικὰ ἐκ-δεδντα πρὸ τοῦ πού, εφημερίδας βιβλὶα ξένων γλωσσῶν κτλ. κτλ. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΣΤΟ ΠΙΚΕΡΜΙ θὰ εὑρητε

θε ἀνεστὶ καὶ τιμὰς λίαν προσι-τὰς καὶ ἐλκυστικὰς στὸ ξένο-χρεῖον ΠΑΝΑΓ. ΣΑΡΙΚΑΚΗ, πρὸ-ῦ Διοικητὴν. Μία ἐπιστολὴ ἀρκεῖ εἰς νὰ πεισθῆτε.

ΕΤΟΣ Ε' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 37 (262)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.—

Οἰκωζένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150
ΕΣΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
ΒΕΛΓΙΚΗΣ ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Εν Ἀμερῇ: Μ. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.
Εν Ἀλγερῇ: Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha Alexandrie.
Εν Βελγίῳ: Κ. Κόγκο δ.κ. Γ. Ἀντωνιάδης R. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερῇ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ο ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΡΛΑΝ

(Ἡ ζωὴ και τὸ ἔργο του)

Ἄνρ ντε Μοντερλάν. Ἐνας νέ-ος, ἀπὸ μόλις ἐτῶν. Ἐχει δηλαδὴ τὴν ηλικία πὸν οἱ δικοὶ μας νέοι ἀρ-χίζον συμφῶς νὰ γίνωνται γνωστοί, δχι στὸ πῶν κοινόν, ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ περαιομένου μας φιλολογικοῦ κύκλου. Ὁ Μοντερλάν ὅμως εἶνε γνωστός σ' ὅλο τὸν κόσμον ὡς πεζογράφος και ποι-ητῆς και κατέχει τὴν πρώτη θέσι με-ταξὺ τῶν συγχρόνων του Γάλλων. «Ἐποτε ἡ μεγαλείτερη δύναμις τῶν Γαλλικῶν Γραμμάτων», τοῦ ἔγραφε ὁ πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀποθανὼν κορυφαῖος Γάλλος κριτικός, ὁ αὐστηρότατος και ἀνεγκτός Πῶλ Σουταί. «Ἀπόστον σὰς γνώρισα, ὁ κόσμος πήρε γιὰ μένα μιὰ καινούργια ὄψιν», τοῦ ἔγραφε ἐπίσης ὁ μέγας Γάλλος συγγραφεὺς Ρομαίν Ρολλάν. Ἐνας ἄλλος πάλι κριτικός ἐξέδωσε πρὸ καιροῦ μιὰ ἐκτενὴ μελέτη με τὸν τίτλον «Ἄνρ ντε Μοντερλάν, ὁ ἀνθρώπος τῆς Ἀναγεννήσεως». Ὁ φιλολογικὸς τύπος ἀσχολεῖται καθημε-ρινῶς σχεδὸν με αὐτόν. Κάθε νέο του ἔργο προκαλεῖ μεγάλη συγκίνησι μετα-ξὺ τῶν διαφρονημένων και κάθε πράξις του σχολιάζεται ποικιλοτρόπως.

Καθὼς βλέπετε, ἡ δόξα, τὴν ὁποίαν ἄλλοι πεθαίνουν χωρὶς νὰ τὴν ἀντι-κρίσουν νὰ τοὺς χαμογελά, τὸν ἔχει ἤδη κλείσει μέσ' στὰ σθερά της ὀλό-κληρο. Τὴν ἄλλο θὰ ἤθελε ἕνας συγ-γραφεὺς γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχής; Τὸν λοιπὸν; Τὴν εὐγένεια τῆς κα-ταγωγῆς; Μά, ἐσχάσμε νὰ σὰς πῶ-με διὸ ὁ Μοντερλάν εἶνε πάμπαντος ἀπὸ τὴν εὐγένειαν καὶ ἀπὸ τὴν καλλιτέ-ραν. Ἐχει ἕνα μεσαιωνικὸ μέγαρον στὴν ἀριστοκρατικὴ συνοικία τοῦ Ἀγίου Ὁ-νορίου και πύργον σὲ κάποια ἐπαρχία. Γονεῖς δὲν ἔχει, ἀλλὰ ἔχει μιὰ γι-αίαν, μιὰ σεβαστὴ δεσποινί, ἡ ὁποία τὸν ὑπερλατρεῖ. Εἶν' ἀκόμα ὀρεῖος, σὸν Ρωμαῖος ἔκρηβος. Εἶν' ἐπίσης ὁ ποιητῆς πὸν ἐξέκρινε δσο κανεῖς τὸν ἀθλητισμόν, γιὰτὶ δια τὰ σπῶν τὸν ἐ-τερόθεξαν κατὰ καιροῦς, και πολλὰς φωτογραφίες του τὸν παρουσιάζουν με-τὴ σπολὴ τοῦ ποδοσφαιριστοῦ... Τὸ σπῶν ὅμως πὸν ἀγάπησε ἰδιαιτέρως, σπῶν ἄνθρω, αἱματηρό, μὰ κ' ἡρώδην συγχρόνως, εἶν' ἡ ταυρομαχία. Ἐλα-βε πολλὰς φορές μέρος σ' αὐτὴς τόσο στὴν Προβηγκία, ὅσο και στὴν Ἰσπα-νία, και τὸ ἀθλητικὸν κομμὶ του φέρε

ἀκόμα μερικὲς οὐλὲς ἀπὸ τὰ κέρατα τῶν ταύρων... Ἡ ζωὴ του, καθὼς βλέπετε, εἶνε μιὰ ζωὴ γεμάτη, μιὰ ζωὴ «πλήρης», ἀπὸ τὴν ὁποία τίποτε δὲν λείπει. Τὸν ἔρω-τα, καθὼς τοὐλάχιστον φαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα του, τὸν ἐγνώρισε σὲ ὅλες τὸν τίς μορφές, ἀπὸ τὴν πύ ἀιθέρια ὡς τὸ μεγαλείτε-ρο πάθος.

Καὶ ὅμως ὁ Μοντερλάν δὲν εἶνε καθόλου εὐ-τυχής.

Ναί, ὅλ' ἡ ζωὴ του δὲν εἶνε πα-ρὰ ἕνα κυνηγιὸ τῆς εὐτυχίας, ἡ ὁ-ποία, μόλις τὴν συλλαμβάνει στὰ χέρια του—γιατὶ πραγματικῶς τὴν συλλαμβάνει—γι-νεται καπνὸς και διαλύεται.

Τὴν κυνηγεῖ μέσα στὴ ζωὴ, μέσα στὸν ἔρω-τα, μέσα στὴν τέ-χνη... Τὴν κυνη-γεί ἀνὰ μέσο ἀπὸ τόπους και ἀνθρώπων... Τα-ξιδεύει διαρκῶς και δὲν μένει στὸ Παρίσι παρὰ ἐλά-χιστο διάστημα κα-θε χρόνον, ἀνα-στῆντας τὰς ἡμέ-ρας τῆς ἐπιπολῆς τοῦ γνωστοῦ ποιήματος τοῦ Ἐδγάρ Πόε ἀναζητᾷ τὸ θαυμάιο Ἐλ-δοράδον...

Μά, ἀλλοίμονο!... Τὸ συμπέρασμα, σὸ ὅποιο κ' ὁ ἴδιος κατέληξε, εἶνε πὸλὺ γνωστὸ και πὸλὺ παλαιόν. Ἡ ἀ-πόκτησις τῆς εὐτυχίας εἶνε ὁ θάνατος τῆς ἡ πραγματικῶς τῆς ἐπιθυμίας.

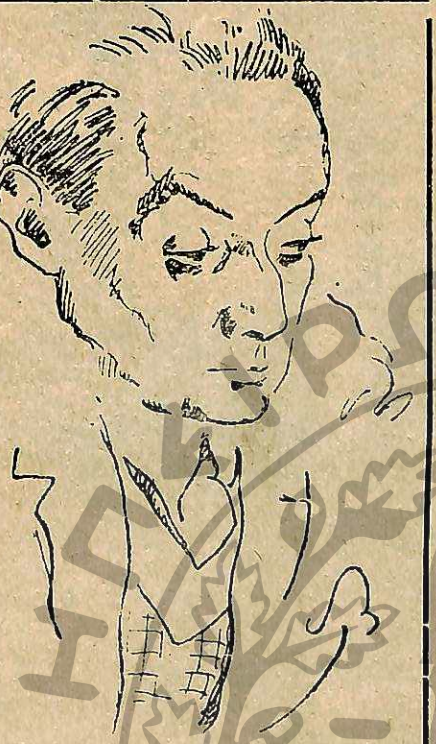
ἡ καταστροφὴ της...

Ὁ ἀνθρώπος ἔχει σκοπὸ τῆς ζωῆς του τὴν εὐτυχία και ἀγωνίζεται στὰ λίγα χρόνια πὸν τοῦ παρεχωρήθησαν γιὰ νὰ ζῇ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο γιὰ τὴν ἀπόκτησιν της, ἐξαντλώντας καθε τοῦ δύναμι, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ ζήσει διὰ τὴν ἀπόλυτον εὐτυχίαν δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρ-χουν δέκα στιγ-μὲς ικανοποίησε-ως, στιγμὲς ἡδὼ-νῆς, στιγμὲς πά-θους, μὰ ἡ εὐτυ-χία εἶνε ἄλλο πρᾶγμα... Εἶνε κάτι πὸν μὰς ἀ-φίνουν κάπως νὰ τὸ διαβλέπω ὑμε-μονάχα τὰ δνεῖά μας, ἡ Τέχνη, κ' αὐτὰ ἀκόμα τὰ ναρκωτικὰ. Ἡ εὐτυχία, ἡ ἐσω-τερικὴ, τὴν ὁποία πολλοὶ φιλόσοφοι μὰς προτρέπου-ν ν' ἀναζητήσωμε μέσα στὸν ἑαυτὸ μας, εἶνε κ' αὐ-τὴ μιὰ πλάνη, ἐ-φόσον ἀποτελεῖ-με ἕνα μέρος τοῦ συνόλου πὸν λέ-γεται κόσμος.

Ἐπεὶ ὅμως ὅπου ὁ Μοντερλάν εἶ-ναι ἀσύγχροτος, ἐκεῖ πὸν φτάνει στὰ ὑψη-λότερα ἐπίπεδα τῆς τέχνης, εἶνε τὰ ποιήματά του, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει δυ-στυχῶς ἐκδώσει ἀκόμα. Λίγα ἀπ' αὐτὰ μόνον ἔχουν δημοσιευθῇ στὴ «Νέα Γαλ-λικὴ Ἐπιθεώρησις», ἀλλὰ φτάνουν γιὰ νὰ τὸν χαρακτηρῶσιν ὡς ποιητῆ.

Εἶνε κρίμα πὸν οἱ ἐκδόται μας, ἐκ-δοτὰ χωρὶς σύστημα και χωρὶς φι-λολογικὸν συμβούλιον περιοτῆς, μὰς φρουγίζουν καθε τόσο μεταφραστικὰς μετρίων και ληρονημένων πειὰ σημε-ρὰ ἔργων τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἀν-τὶ νὰ ἐνδιαφεροσθῶν γιὰ τὴν σύγχρονη φιλολογικὴ κίνησιν και νὰ μὰς δώσουν μεταφράσεις—μεταφράσεις βέβαια ἀρ-τίας καὶ λογοτεχνικὰς—ἔργων ζωντα-νων, ὅπως ἔξαφνα ἡ «Πηγὴς τῆς Ἐ-πιθυμίας» τοῦ Μοντερλάν.

ΕΥΠΑΛΙΝΟΣ

Ὁ Ἄνρ ντε Μοντερλάν

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

«Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ»

Ὑπέροχο Βυζαντινὸν ρομάντζο, γραμμένον ἀπὸ γνωστὸ λό-γιο, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Βυζαντινῶν χρονικογράφων και πάσης ἄλλης σχετικῆς πηγῆς.

ΜΙΚΡΑ-Μ ΚΡΑ

Υπολογίζεται ὅτι ὑπάρχουν γνωστὰ 100.000 τριτὰ και 400.000 ἔντομα.

Στὴν Ἰνδικὴ μυθολογία ἀναφέ-ρονται... 580 ἐκατομμύρια θεοτήτων.

Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνδρὸς ζυγίζει κατὰ μέσον ὄρον πεντέμιστον λίτρος, τῆς δὲ γυναικὸς διόμισον.

Στὸν ἄνθρωπον ἡ θερμοκρασία τοῦ αἵματος εἶνε 92 βαθμῶν, στὸ πρόβατό 102 και στὴν πάπια 107.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου τῆς «Οἰκογενείας» εἶνε ἔργο τοῦ με-γάλου Φλαμανδοῦ ζωγράφου Βᾶν Ντά-βι και παριστάνει μιὰ μικρὴ πηγὴ-πῖσσα τῆς δυναστείας τῶν Στουάρτ.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ L. FLORENT

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, 35
ετών. ΜΑΡΙΖ, 30 ε
τών. Με φόρεμα φαν-
ταχτερό. Πολύ θαυ-
μένη.

(Σ' ένα δρόμο
μισοσκότεινο ο. Ο
Αλβέρτος ακολου-
θεί τη Μαριζ. Για
μια στιγμή τήν
πλησιάζει).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—
Δεσποινίς. Δεσπο-

νίς...
(Η Μαριζ γυρνάει και τον κυ-
τάζει χαμογελώντας).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Δεσποινίς... Μου έ-
πιτρέψετε να σας συνοδεύσω;

ΜΑΡΙΖ.— Γιατί όχι... Γιατί όχι...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— (Πλησιάζοντάς την
περισσότερο).— Τι χαριτωμένη που εί-
στε!...

ΜΑΡΙΖ.— (Χαμογελώντας πάντα).—
Τό ξέρω... Τό ξέρω...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Στηριχθήτε λοιπόν
στο χέρι μου...

ΜΑΡΙΖ.— (Υπακούοντας).— Πολύ
εύχαριστος...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Λοιπόν;

ΜΑΡΙΖ.— Πού πάμε;

ΜΑΡΙΖ.— Όπου θέλετε.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Στο σπίτι μου;

ΜΑΡΙΖ.— Ευχαρίστως.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μά, ξέρετε... δέν
είμαι πλούσιος.

ΜΑΡΙΖ.— Έλπίζω ότι θα μπορούσε-
τε να μου προσφέρετε ένα δείπνο.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ω, βέβαια... Και
που θέλετε να σας το προσφέρω; Στο
δωμάτιό μου; Ή σε κανένα εστιατό-
ριο;

ΜΑΡΙΖ.— Θα ήταν ωραία να δει-
πνήσουμε μόνοι οι δύο μας στο δωμά-
τιό σας... Άλλά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Άλλά;

ΜΑΡΙΖ.— Ποιός θα φροντίσει να έ-
τοιμάσει τα φαγητά;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Θ' αγοράσουμε ετοι-
μα.

ΜΑΡΙΖ.— Καλά... Καλά... Είπε μα-
κριά το δωμάτιό σας;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Όχι. Είπε εδω κον-
τά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— (Αγκαλιάζοντάς την).—
Δέν θα μού δείξετε ένα φίλα;

ΜΑΡΙΖ.— Τώρα; Έδω; Άς πά-
με πρώτα στο δωμάτιό σας...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Αφήστε με να φι-
λήσω το ωραίο σας στόμα...

ΜΑΡΙΖ.— Περιμένετε να τ' ιδήτε
στο φως... Πού ξέρετε αν είχε ό-
ρατο;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τό διακρίνω καλά
και στο ήμισφο... Ένα... Ένα μόνο
φιλί...

ΜΑΡΙΖ.— Περιμένετε... Περιμένε-
τε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— (Προσπαθεί να τή φι-
λήσει).— Ένα μόνο...

ΜΑΡΙΖ, (ξεφεύγοντας).—
Μά, κύριέ μου. Πώς να σας
τ' ιδω. Χείλη νησιτικά και δι-
ψασμένα δέ μπορούν να φιλήσουν... Δέν
έχουν δύναμη να φιλήσουν... Δώστε μου
πρώτα φαγητό... Δώστε μου κρασί...
Και τότε... τότε...

(Έξαφανίζεται στο βάθος του
δρόμου).

(Στο δωμάτιο του Αλβέρτου. Έ-
να δωμάτιο μάλλον μικρό, μέτρια ε-
πιπλωμένο. Στη μέση ένα τραπέζι
με φαγητό. Η Μαριζ έχει βάλει το
καπέλλο της).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Λοιπόν, δεσποινίς...

Υπάρχει εδώ ό,τι επιθυμείτε... Ζαχα-
ρόν, κρύο ψητό... Φρούτα, κρασί.

(Η Μαριζ κυττάζει αλλοιωμένα
τον Αλβέρτο στο φως. Τον κυττά-
ζει σκεπτική και δέν μιλάει).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Λοιπόν, όραία

μου. Γιατί δέν τι-
μάτε στο δείπνο
μου; Μήπως τό
βρίσκετε πολύ
φτωχικό; Άλλά
πόδ δλίγον, στο
δρόμο, μου λέγα-
τε ότι έχετε πολ-
λή δρεξί.

(Η Μαριζ έ-
ξακολουθεί να
τον κυττάζει χω-
ρίς να μιλάει).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Μά, δεσποινίς...

Σας έφερα ό,τι
μου ζητήσατε. Γι-
ατί δέν δοκιμάζε-
τε τίποτε; Μή-
πως θέλετε ν' α-
σχισουμε από τό
κρασί; Μήπως
σας βέβαια... Και
που θέλετε να σας
το προσφέρω; Στο
δωμάτιό μου; Ή σε
κανένα εστιατό-
ριο;

ΜΑΡΙΖ.— Θα ήταν ωραία να δει-
πνήσουμε μόνοι οι δύο μας στο δωμά-
τιό σας... Άλλά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Άλλά;

ΜΑΡΙΖ.— Ποιός θα φροντίσει να έ-
τοιμάσει τα φαγητά;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Θ' αγοράσουμε ετοι-
μα.

ΜΑΡΙΖ.— Καλά... Καλά... Είπε μα-
κριά το δωμάτιό σας;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Όχι. Είπε εδω κον-
τά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— (Αγκαλιάζοντάς την).—
Δέν θα μού δείξετε ένα φίλα;

ΜΑΡΙΖ.— Τώρα; Έδω; Άς πά-
με πρώτα στο δωμάτιό σας...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Αφήστε με να φι-
λήσω το ωραίο σας στόμα...

ΜΑΡΙΖ.— Περιμένετε να τ' ιδήτε
στο φως... Πού ξέρετε αν είχε ό-
ρατο;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τό διακρίνω καλά
και στο ήμισφο... Ένα... Ένα μόνο
φιλί...

ΜΑΡΙΖ.— Περιμένετε... Περιμένε-
τε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— (Προσπαθεί να τή φι-
λήσει).— Ένα μόνο...

Δέν θυμάσαι; Πόσα βράδια...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μά... Μήπως κά-
νεις λάθος;

ΜΑΡΙΖ.— Δέν θυμάσαι τό χωριό
μας; Δέν θυμάσαι τό σπατάκι με τ' α-
γιολήματα; Δέν θυμάσαι τά βράδια
με τό φεγγάρι; Τί ωραία, άξέχαστα
βράδια... Δέν τά θυμάσαι; Καθόλου;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μά μού φαίνεται ό-
νειρο...

ΜΑΡΙΖ.— Άχ, και σ' έμένα μού
φαίνεται όνειρο... Μά ήταν πολύ σκλη-
ρή ή τύχη μου. Δέν έπρεπε να μ' α-
φήσει πάλι κοντά τ' άγαπώμενο... Τόσο
καιρό θά μ' ένοιώξε για π' α-
νάστη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ναι.

ΜΑΡΙΖ.— Λοιπόν δέν ήταν καλύ-
τερα να μέ νόμισα για νεκρή; Είπε
μια φοιητή τιμωρία αυτή άπο-
μένα. Νά μέ ιδής εδω να πωλύ τά
φιλιά μου στο δρόμο για ένα κα-
πύρι... Πόσο ντρέπομαι... (Κλαίει).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μην κλαίς, γα-
μή μου Μαριζ.

ΜΑΡΙΖ.— Θυμά-
σαι τό ένα, τό μο-
ναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι,
στο φως του φεγ-
γαριού;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Ήταν τό βράδυ
που έφρενα για τόν
πόλεμο.

ΜΑΡΙΖ.— Κι έ-
στερα πειά δέν έ-
δωθήκαμε, Άλβέρ-
τε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Όταν γύρισα στην
πατρίδα μας, δέν
σε βρήκα εκεί.

ΜΑΡΙΖ.— Άλ-
λοίμονε! Πρώτα έ-
π' α Γερμανών...
Τί φοβή! Έγώ,
ή πρώτη σου αγά-
πη με τ' άδωα μά-
τια... Για πολύν
καιρό ήμουν σάν
τρελλή...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Έπειτα
ήρθα εδω. Δέν μ' έ-
π' α βράδυ να δώ
καίνα να δώ καί-
να έργασία... Έ-
ξαφνα παρουνι ά-
στρκε ένας προ-
στάτης, ό όποιος
με ξεγέλασε και με
πούλησε... Έπειτα
πειά καταλαβαί-
νεις. Με συνεπήρε
τό όνειρο.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

Δέν θυμάσαι; Πόσα βράδια...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μά... Μήπως κά-
νεις λάθος;

ΜΑΡΙΖ.— Δέν θυμάσαι τό χωριό
μας; Δέν θυμάσαι τό σπατάκι με τ' α-
γιολήματα; Δέν θυμάσαι τά βράδια
με τό φεγγάρι; Τί ωραία, άξέχαστα
βράδια... Δέν τά θυμάσαι; Καθόλου;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μά μού φαίνεται ό-
νειρο...

ΜΑΡΙΖ.— Άχ, και σ' έμένα μού
φαίνεται όνειρο... Μά ήταν πολύ σκλη-
ρή ή τύχη μου. Δέν έπρεπε να μ' α-
φήσει πάλι κοντά τ' άγαπώμενο... Τόσο
καιρό θά μ' ένοιώξε για π' α-
νάστη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ναι.

ΜΑΡΙΖ.— Λοιπόν δέν ήταν καλύ-
τερα να μέ νόμισα για νεκρή; Είπε
μια φοιητή τιμωρία αυτή άπο-
μένα. Νά μέ ιδής εδω να πωλύ τά
φιλιά μου στο δρόμο για ένα κα-
πύρι... Πόσο ντρέπομαι... (Κλαίει).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μην κλαίς, γα-
μή μου Μαριζ.

ΜΑΡΙΖ.— Θυμά-
σαι τό ένα, τό μο-
ναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι,
στο φως του φεγ-
γαριού;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Ήταν τό βράδυ
που έφρενα για τόν
πόλεμο.

ΜΑΡΙΖ.— Κι έ-
στερα πειά δέν έ-
δωθήκαμε, Άλβέρ-
τε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Όταν γύρισα στην
πατρίδα μας, δέν
σε βρήκα εκεί.

ΜΑΡΙΖ.— Άλ-
λοίμονε! Πρώτα έ-
π' α Γερμανών...
Τί φοβή! Έγώ,
ή πρώτη σου αγά-
πη με τ' άδωα μά-
τια... Για πολύν
καιρό ήμουν σάν
τρελλή...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Έπειτα
ήρθα εδω. Δέν μ' έ-
π' α βράδυ να δώ
καίνα να δώ καί-
να έργασία... Έ-
ξαφνα παρουνι ά-
στρκε ένας προ-
στάτης, ό όποιος
με ξεγέλασε και με
πούλησε... Έπειτα
πειά καταλαβαί-
νεις. Με συνεπήρε
τό όνειρο.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—

Θυμάσαι τό ένα, τό
μοναδικό μας φιλή
μέσα στο γρασίδι;

ΜΑΡΙΖ.— Ναι,
είμ' εγώ ή μικρή
σου Μαριζ, που με
λάτρευες σάν Πα-
ναγία, που δέν το-
λμούσε να μιλάς πα-
ρά μόνο τά χέρια
μου. Και μόνο όταν
έφρενες για τόν
πόλεμο με φίλησες
για πρώτη και τε-
λευταία φορά στο
στόμα... Άχ, πόσο
τ' αγαπούσα τότε
τά χείλη μου, γιατί
τά φίλησες εσύ...
Και πόσο ήθελα να
μή τ' α φίληση πειά
ποτέ κανείς άλλος...
Μά, αλλοίμονο...

Πόσα κτηνώδη χείλη
τά άγγισαν από
τότε τά χείλη μου.
Μά δέν μπόρεσαν
να σβύσουν άπ' αυτά
τό δικό σου άγνό
φίλημα... Ά, πιστε-
φέ με, Άλβέρτε...

Σ' ένα ταξίδι μου, είχα την τιμή και την τύχη να γνωρίσω τον περίφημο καθηγητή Τ... τον πιο σπουδαίο φρενολόγο του 'Αγίου Φραγκίσκου, γνωστό και στην Εβρώπη για τις σοφές ψυχολογικές του έρευνες και μελέτες.

Συζήτησα μαζί του επί ώρες πολλές. Μου μίλησε με περιφάνεια για τις φρενολογικές κλινικές του 'Αγίου Φραγκίσκου, γνωστό και στην Εβρώπη για τις σοφές ψυχολογικές του έρευνες και μελέτες.

Ο καθηγητής Τ... διηθούσε τις περισσότερες απ' αυτές κι' έτσι είχε την ευκαιρία να μελετά από κοντά τις πιο παράδοξες περιπτώσεις πρέλ-λας.

Σε μια στιγμή, κινούμενος από την περιέργειά μου, τον ρώτησα:—Μπορώ να μάθω, κύριε καθηγητά, ποιος από όλους τους διανοητικούς άρρώστους που περιθάλαψατε έως τώρα σ'άς έκανε τη μεγαλύτερη έν-τύπωση;

Ο σοφός επιστήμων φάνηκε για μια στιγμή σαν να διατάζει να μου απαντήσει. Τού είχαν τύχει τόσων ειδών ψυχικές αρρώστιες, τόσο παράξενες κι' απίστευτες περιπτώσεις τρώλας. Όστε το ήταν κάπως δύ-σκολο να ξεχωρίσει την πιο αλλόκοτη, την πιο τροχική.

Τέλος, αφού σκέφτηκε αρκετή ώ-ρα, μου είπε:

—Θα σ'α διηγηθώ ένα από τα πιο παράδοξα περιστατικά που μου έτυ-χαν κατά τη διάρκεια της σταδιο-δρομίας μου ως φρενολόγου... Πρό-ε-των, ζούσε στον 'Αγιο Φραγκίσκο, ένας ώριος, καλοκατωμένος και υ-γιέστατος, τουλάχιστον φαινομενι-κώς, νέος. Ο 'Αρλντ—έτσι λεγό-ταν ο νέος αυτός—ήταν μηχανικός και δεν είχε παρουσιάσει ποτέ την παραμικρή διανοητική ανωμαλία. Σι-γά-σιγά όμως άρχισε να παρατηρή-γ' άνησυγία ότι κάποιος γνωστός του γλύπτης, ο Χάρβεϊ, ήταν ό... σω-σίας του!... Σωσίας όχι στο πρόσω-πο, γιατί οι δύο αυτοί νέοι δεν έ-μοιαζαν καθόλου... Έμοιαζαν όμως τρομερά ήθικως, ψυχικώς...

Ένας ακατανόητος και μυστηριώ-δης δεσμός, συντελούσε ώστε οι δύο αυτοί νέοι να έχουν στις ίδιες στιγ-μές τις ίδιες ιδέες, να κάνουν τις ίδιες κινήσεις, να λένε τα ίδια λό-για, χωρίς, παρ' όλα αυτά να ενδια-φέρεται ο ένας για τον άλλο.

Οι φίλοι των στην άρχή γελών-τας και ύστερα κατόπληκτοι παρα-τήρησαν επανειλημμένως το περιε-γο αυτό φαινόμενο.

Πολύ συχνά ο 'Αρλντ και ο Χάρ-βεϊ σαν να τους έσπρωγνε ή ίδια δύ-ναμις, διάβαζαν την ίδια στιγμή το ίδιο βιβλίο, πήγαιναν στο ίδιο κατά-στημα για να ψωνίσουν το ίδιο πράγ-μα και τηλεφωνούσαν στους φίλους τους τα ίδια λόγια κι' οι δύο!...

Στην άρχή κι' οι δύο τους τ'α-πέδωσαν όλα στη σύμπτωση.

—Τίποτα, έλεγαν, δεν μ'ας συν-δέει... Ούτε οι χαρακτήρες μας μοιά-ζουν, ούτε συγγενείς είμαστε, ούτε καν φίλοι... Δεν πιστεύουμε στα θαύ-ματα και γι' αυτό λέμε ότι 'όλ' αυ-τά είναι συμπτώσεις...

Κι' όμως οι δύο νέοι κατά βάθος ήταν στενοχωρημένοι. Επίσης κι' οι φίλοι τους τους παρακολουθούσαν με προσοχή και πιστοποιούσαν τις πα-

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY HENRY DE FORGE

ράζονες αυτές «συμπτώσεις». Κι' όσο περνούσε ο καιρός τόσο ή συμπτώ-σεις αυτές έπολλαπλασιάζοντο...

Έτσι ο 'Αρλντ παράγγελε τα ίδια ακριβώς κοστούμια με τον Χάρ-βεϊ, πηγαίνανε κι' οι δύο στα ίδια κέντρα, όπου αντίκυρζαν πάντα με θαυό ο ένας τον άλλο κι' ακολουθού-σαν διαρκώς τους ίδιους δρόμους στους περιπάτους των. Θάλας κα-νείς ότι κάποια μυστηριώδης δύναμη τους ώθηγούσε συγχρόνως και τους δύο σε κάθε τους κίνηση.

Το παράξενο αυτό φαινόμενο έγι-νε γρήγορα γνωστό παντού κι' έλος ο κόσμος το σχολίαζε μ' ενδιαφέρον και με κατόπληξη.

Μια μέρα τέλος, ένας φίλος του 'Αρλντ ήρθε και μου τ'α διηγήθηκε

κάων φαινομενικώς, αλλά φυσικών πραγματικώς, τα οποία είχαν αλμα-λωτίσει τη σκέψη τους και τους επέ-βαλαν να κάνουν τα ίδια πράγματα.

Μα ποιν άκουα ο φίλος μου επι-στήμων δει τον 'Αρλντ, ή κατά-στασις αυτή πήρε μια τραγική όψη...

Ο 'Αρλντ, μ'η υποδωντας πειά να άνεβή τ'α ότι ένας άλλος άν-θρωπος ζούσε ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που ζούσε κι' αυτός, μισούσε τώρα θανάσιμα τ'α Σωσία του. Τό-ό-διο συνέβαινε και με τ'α Χάρβεϊ.

Βλέποντας τ'α άμοιβαίο αυτό μίσος τους ή οικόγένειάς τους, άρχισαν γ' άντιστοχούν. Η οικόγένεια τ'α 'Αρλντ μάλιστα με ρώτησε αν θ'ά-ταν φρόνιμο να τ'ον περιόρισουν σε μια νευρολογική κλινική, για να ή-

παραμένεψαν την ίδια ακριβώς ώρα ο ένας τον άλλο μέσ' στο σκοτάδι και τραβώντας τα περιστροφά τους, άλληλοποροβόληθηκαν.

Ο 'Αρλντ τραυματίστηκε έλαφρά και ο Χάρβεϊ βαρέα.

Στη δίκη που έπακολούθησε, όλοι οι μάρτυρες—μεταξί των όποιων κι' εγώ—δεβαίωσαμε την παράδοξη πε-ρίπτωσι των δύο νέων.

Τότε τ'ο δικαστήριο τούς εδεώρη-σε άνευδύνως για την πράξι τους και τούς άθώωσε.

Μά ο 'Αρλντ ήταν πειά ένα ζων-τανό έρεπιο και κατέφυγε σε μια από τις κλινικές που διεύθυνε. Σε λίγο κι' ο Χάρβεϊ, τού όποιου έντω-ματ'α γινερεύτηκε ή πληγή, άλλο ζωντανό έρεπιο κι' αυτός, κλειστή-κε σε μια άλλη κλινική, που επίσης την διεύθυνε.

Τότε, με την ήσυχία μου, έχον-τας στη διάθεσί μου τούς δύο αυτός παράδοξους ψυχοπαθείς, σαν δύο σπά-νια άντικείμενα μελέτης, προσπάθη-σα μ'αζύ με τ'ο σοφό μου φίλο, τ'ο μαθητή τ'α 'Εδισων, να καταλάσω επί τέλους τί συνέβαινε.

Και μ'ο σ'άντεται ότι διακρίναμε τέλος την αλήθεια, στη μυστηριώδη αυτή ύπόθεσι.

Η έπίδρασις που τούς ε'χε κάνει και τούς δύο ένα είδος αυτόματων, τ'α όποια έκαναν τις ίδιες κινήσεις και είχαν τις ίδιες σκέψεις, δεν π'ή-γχε από τούς ίδιους τούς ένοτούς των, αλλά προερχόταν από μια αιτία εξωτερική. Προερχόταν από κάποια μυστική, την όποια άναπόδωσαν κι' οι δύο συγχρόνως, χωρίς να τ'ο ξέρη ο ένας ήτι την άγασα ο άλλος...

Αυτή ήταν ή μυστική, ή μηχανική χιτίτ'α των παραδ'όξων, των άνεξήγη-των αυτών συμπτώσεων.

Η έρωτική τους άντίζηλία, όπο-συνειδητός, χωρίς να τ'ο καταλαβαί-νουν και αυτοί οι ίδιοι, τούς κυβε-ρούσε σε κάθε τους σκέψι και κίνη-σι. Δονούσε τούς δύο των έγκεφα-λούς με την ίδια άκτινοβολία, την ίδια ραδιενέργεια και τούς είχε με-ταβάλλει—ό μηχανική δύναμις τ'α γ-ρωτός—σε δύο όντα έντελώς όμοια.

Σημειώσατε ότι, τόσο ο 'Αρλντ, όσο κι' ο Χάρβεϊ δεν είχαν καμιά άπολύτως σχέση με τη γυναίκα που άγαπούσαν. Έτρεφαν μόνο κι' οι δύο τους π'ος αυτή ένα βαθύ και μεγά-λο έρωτα.

Η γυναίκα αυτή ήταν πάρα πολύ ώριμα... Ήταν μια από τις άνώτε-ρες εκείνες ύπ'όψεις, ή όποιες έχουν τη δύναμι να μεταμορφώνουν αυτούς που τις άγαπούν.

Προεβόλψα όσο μπορούσα τούς δύο δυστυχισμένους νέους, αλλά έννοιωθα άνεπαρκή την έπιστήμη μου, μπο-ρώ σ'α στην παράδοξη περίπτωση τους. Ο πιο κατάλληλος ίσως για να τούς άνακαούρη ήταν ο φίλος μου, ο μα-θητής τ'α 'Εδισων. Άλλά κι' αυτός δε άπόρεε να κάνει τίποτα περισσό-τερο από πάντα.

Και οι δύο μας, περιοριζόμαστε μόνο να πιστοποιούμε καθημερινώς ένα από τα σπάνια έπιστημονικά φαι-νόμενα, τ'α όποια παραμένουν ακόμα άνεξήγητα και μυστηριώδη και κα-ταστροφούν τ'α φτωχή ανθρώπινη ύ-παρξι.

Και τότε συνέβη τ'ο δράμα... Έ-να δράμα, έπειτ' από λίγες μέρες, παρξι.

ΕΞΕΔΟΘΗ πρό όλίγων ήμερών με- Μιλάνο μια νέα βιογραφία τού με-γάλου συγχρόνου 'Ιταλού ποιητού Γαμ-πριέλε ντ' Άννουίντσιο. Η βιογραφία αυτή εινε πληρεστέρα και τελειότερα από πάσης άπόψεως κάθε προηγουμέ-νου έργου σχετικού με τη ζωή τού ή-ρωος τού Φιορμε και γι' αυτό τ'ο λόγο μάλιστα άπενεμήθη στο συγγραφέα της 'Αγγελο Σορντίνι ένα βραβείο από 50.000 λιρέτες (200.000 κιά πλέον δραχ-μές), τις όποιες προσέφερε ένας θαυ-μαστής τού ντ' Άννουίντσιο.

Όλη ή πολυτάραχη και θορυβώδης ζωή τού ποιητού περνάει μέσ' απ' τις σελίδες τού νέου αυτού βιβλίου: οι έ-ρωτές του, ή τρέλας του, τ' άνέκδο-τά του, τ'α πολεμικά του κατορθώμα-τα... Μά όλ' αυτά εινε κατά τ'ο μάλ-λον και ήττον γνωστά σ' όλο τον κό-σμο και μόνο ο τρόπος με τόν όποιο εινε γραμμένα τούς δίνει μια καινού-ρια χάρι... Περισσότερο άγνωστη εινε ή μαθητική και φοιτητική ζωή τού ποιητού, ή όποια άναφέρεται στις π'ω-τες σελίδες της βιογραφίας... Έντε-λως δε άγνωστοι εινε οι πρώτοι άρ-χαδώνες του, οι όποιοι επίσης άναφέ-ρονται λεπτομερώς άνάμεσα στις σελί-δες αυτές.

Η πρώτη μνηστή τού ντ' Άννουίν-τσιο, δεκαοκταετής ακόμα φοιτητού στη Ρώμη, ήταν ή δεσποινίς 'Ελντα Γκιζέλλα Ζ... κόρη ενός διακεκριμέ-νου καθηγητού της Φιλοσοφίας, τού ό-ποιου ο ποιητής ήταν μαθητής.

Την 'Ελντα μάλιστα ο ντ' Άννουίν-τσιο την άναφέρει στο πρώτο του ποιή-μα με τ'ο ψευδώνυμο «Αλλά», τ'ο ό-ποιο όμως εινε ζητήμα κατά πόσο εινε φαιότερο από τ'α δύο χαριτωμένα πραγματικά όνόματά της. Στη βιογρα-φία λοιπόν τού ποιητού που άναφέρου-με παραπάνω συμπεριλαμβάνονται κι' ή ερωτικές του έπιστολές π'ος την 'Ελντα, από τις όποιες αξίζει να με-ταφράσουμε μερικά άποσπάσματα για να δούν οι άναγνώστες μας π'ος έγρα-φε ο πάντα φλογερός, ένθουσιώδης κι' υπερβολικός ντ' Άννουίντσιο τ'α ραβα-σάκια του...

Ίδου έν πρώτοις μια έπιστολή του π'ος την 'Ελντα, χρονολογούμενη από τ'ο Δεκέμβριο τού 1881:

«Ωραία μου, θεία μου, καλή μου, άγία μου!...

«Μόλις αυτή τη στιγμή γύρισα από τ'ο μάθημά μου στο Πανεπιστή-μιο. Άνέβηκα τέσσερα-πέντε σκαλοπά-τια τ'α τριανταπέντε σκαλοπάτια της σκάλας μου κι' έφτασα στο δωμάτιό μου με κομμένη την άναπνοή μου... Έτρεχα για να διαβάσω τ'ο γράμμα σου που με περίμενε άπάνω στο τρα-πέζι μου, όπου τ'ο είχε βάλει ή θυ-ρωρός μου.

«Τ'ο βρήκα πράγματι, τ'ο φίλησα με πάθος και τ'ο άνοιξα με λαχάρα και άγωνία. Άμέσως έννοιωσα να με κυριεύη πάλι ή φλόγα εκείνη που θ'α κατακαύη, ήταν ο φίλος μου, ο μα-θητής τού 'Εδισων. Άλλά κι' αυτός δε άπόρεε να κάνει τίποτα περισσό-τερο από πάντα.

«Δικός σου για πάντα, για πάντα, για πάντα, δικός σου, δικός σου, δι-κός σου.

ΓΑΜΠΡΙΕΛΕ

δικός σου, δικός, δικός σου!... Άσφαλώς σήμερα κανένας ποιητής δεν θ'α έστειλε στην άγαπημένη του ένα γράμμα με τέτοια παραφορτωμέ-να λόγια.

Να τώρα ένα άλλο πιο άληθινό και

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

(Τ'ο πρώτο ερωτικό ειδύλλιο τού περιφήμου 'Ιταλού ποιητού)

λό χαριτωμένο, σταλμένο στην ίδια, πειτ' από δύο μήνες:

«Μικρούλα μου τσακίνα,

«Όποτε έτσι;... Ούτε γύρισε καν ά με κντάξης όταν έμπηκα στο σα-ονάκι τού σπιτιού σου; Έκανες τάχα π'ος μελετούσες στο πιάνο μια «Ρομάντσα χωρίς λόγια» και πατού-σες και ξαναπατούσες ένα λά που δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να «πιά-νη»... Έξακολουθούσες να μένης σο-λαρή και να κάνης ότι κντάς τάχα εις νότες... Έγώ τότε προχώρησα

τις μύτες των ποδιών μου, κρατών-τας την άναπνοή μου και πνίγοντας με τ'ο χέρι μου τ'α δυνατά καρδιοχτύ-ια μου...

«Τι ώραία που ήσουν, μικρούλα μου!

«Σε έβλεπα μονάχα από πίσω, αλ-λά μάντενα τ'η θεία και μαγαργα-ρένια χλωμάδα τού προσώπου σου και την κερωμπαρένια λάμψη των μεγάλων και θα-λειών ματιών σου, που εινε γε-νά μυστηριώ-η χάρις, γεμά-τα άλλόκοτες άν-ταύγειες, γεμά-τα έρωτα, γεμά-τα από ένα απέ-ραντο ποίημα, τ'ο ύπεροχο ποίημα της ψυχής σου.

«Και όμως... Χωρίς να τ'α έ-δω καν τ'α μά-τια αυτά, αισθα-νόμενι να μ'ε τραβάνε άκατα-νίκητα...

«Εσύ π'α λι-κάθε τόσο κν-ταζες με τρόπο π'ος τ'α πίσω... Έτσι τούλά χι-στο νόμιζα... Άλλά τί τρέλ-λα... Ένώ έκα-να όλες αυτές τις φαντασιό-πληξίες νόμιζα π'ος κνυέντινα-ζα μαζί σο ν... Μά όχι... Δέν σου μιλούσα, δέν σου μιλούσα... Έ-ξακολουθούσε λοι-πόν να μελετάς τ'η σο μ'άντσα σου. Ω! ή κα-ταραμένη άτ'η χωρίς δέν άντελή-φθη τίποτε. Ω- τόσο έτρεπε τώρα

μου να παώση μέσα στις φλέδες μου από φόβο μήπως γυρίσεις έξα-φνα πίσω και με ιδείς...

«Όσοσο πλησίασα ακόμα περισ-σότερο και στάθηκα σ' έλαχιστή ά-πόστασι από σένα... Ω μεγάλε Θεέ! Τι θαυμάσια μαλλιά που έχεις!... Χωρισμένα στη μέση, λάμπουν σαν τόν έβανο, και πέφτουν σαν ένας μαύ-ρος καταρράκτης, σαν χείμαρρος κα-στανός, σκορπίζοντας έδώ κι' εκεί άνταύγειες, επάνω στους ώμους σου!

«Αισθάνομαι τ'η μυρωδιά τους, ένα άρωμα λεπτό κι' αθέριο που εισχω-ρεί μέσ' τ'ο αίμα μου και μου προ-καλει έν' άσυγκράτητο ρίγος ήδονής. Είπ' ένα άρωμα ζωντανό, άρωμα νε-ότητος, τ'ο άρωμα σου τέλος πάντων τ'ο άπροσδιόριστο...

«Μά δέν μπορούσα να κρατηθώ πειά...

«Έκανα ακόμα δύο δήματα, έφτα-σα ακριβώς από πάνω σου κι' εξα-φνα σου έπιασα

τ'α χείρα, και τ'α έβλεπα π'ος έμένα και με χείλη που έτρεμαν, όργα κι' άχόσταγα, σου έ-πνιξα στο στόμα τ'η φωνή τού έρω-τος και τού τρώ-μου που έγ'η κι' απ' τ'α τρέσαθα τού στήθους σου...

«Ω, αν ήξερες π'ος έτρεμα εκεί-νη τη στιγμή...

«Μα πει πειά.

Σ' είχα κλείσει μέσ' στα χείρα μου, μικρό άγριο-κάτσικο, και σ' ά-νάγκασα να στα-θής άκίνητη, λυ-ωνοντάς σε με τ'η φλόγα τού φιλιού μου...

«Μά όχι!... Ό-χι!... Θα ήθελα να σηκωθείς, να μ'α κοι άναγνιωθής...

«Έτσι θα μπορού-σα να σε σφίξω δολιχάλη και να σ' αισθανθώ όλο-ζώοντα νη, νέα, επιταστική μέσ' στα χείρα μου και στο στήθος μου...

«Μά έλα!... Μά έλα!... Θα ήθελα να σηκωθείς, να μ'α κοι άναγνιωθής...

«Έτσι θα μπορού-σα να σε σφίξω δολιχάλη και να σ' αισθανθώ όλο-ζώοντα νη, νέα, επιταστική μέσ' στα χείρα μου και στο στήθος μου...

«Μά έλα!... Μά έλα!... Θα ήθελα να σηκωθείς, να μ'α κοι άναγνιωθής...

«Έτσι θα μπορού-σα να σε σφίξω δολιχάλη και να σ' αισθανθώ όλο-ζώοντα νη, νέα, επιταστική μέσ' στα χείρα μου και στο στήθος μου...

«Μά έλα!... Μά έλα!... Θα ήθελα να σηκωθείς, να μ'α κοι άναγνιωθής...

«Έτσι θα μπορού-σα να σε σφίξω δολιχάλη και να σ' αισθανθώ όλο-ζώοντα νη, νέα, επιταστική μέσ' στα χείρα μου και στο στήθος μου...

«Μά έλα!... Μά έλα!... Θα ήθελα να σηκωθείς, να μ'α κοι άναγνιωθής...

«Έτσι θα μπορού-σα να σε σφίξω δολιχάλη και να σ' αισθανθώ όλο-ζώοντα νη, νέα, επιταστική μέσ' στα χείρα μου και στο στήθος μου...

«Μά έλα!... Μά έλα!... Θα ήθελα να σηκωθείς, να μ'α κοι άναγνιωθής...

«Έτσι θα μπορού-σα να σε σφίξω δολιχάλη και να σ' αισθανθώ όλο-ζώοντα νη, νέα, επιταστική μέσ' στα χείρα μου και στο στήθος μου...

«Μά έλα!... Μά έλα!... Θα ήθελα να σηκωθείς, να μ'α κοι άναγνιωθής...

«Έτσι θα μπορού-σα να σε σφίξω δολιχάλη και να σ' αισθανθώ όλο-ζώοντα νη, νέα, επιταστική μέσ' στα χείρα μου και στο στήθος μου...

«Μά έλα!... Μά έλα!... Θα ήθελα να σηκωθείς, να μ'α κοι άναγνιωθής...

«Έτσι θα μπορού-σα να σε σφίξω δολιχάλη και να σ' αισθανθώ όλο-ζώοντα νη, νέα, επιταστική μέσ' στα χείρα μου και στο στήθος μου...

«Μά έλα!... Μά έλα!... Θα ήθελα να σηκωθείς, να μ'α κοι άναγνιωθής...

«Έτσι θα μπορού-σα να σε σφίξω δολιχάλη και να σ' αισθανθώ όλο-ζώοντα νη, νέα, επιταστική μέσ' στα χείρα μου και στο στήθος μου...

να καθήσουμε φρόνιμα γιατί άλλο-ως θ' άρχιζε να μ'ας άρροκντάζει...

«Κάθησα τότε στα πόδια σου και σε κντάξα στα μάτια, ενώ συγχρό-νως τρώγαμε κνφάτα... Ω! αυτό τ'ο πρώτο κνφάτο πόσο θ'α ήθελα να σου τ'ο πάρω μέσ' απ' τ'α δόντια σου.

«Κράν!... Τ'ο έσπασες!... Μισό δικό σου και μισό δικό μου!...

«Ω! τί γλυκό που ήταν...

«Η μαμά σου μ'ας είδε και μουρ-μούρισε:

—Τι τρέλλοι!...

«Μά να κι' ο μπαμπάς σου άρχισε να μ'ας κντάζει κι' αυτός με βλέμα-τα που κνμάνονται μεταξύ τρωφε-ρήτος και κοροιδίας...

Δικός σου για πάντα Ο ΓΑΜΠΡΙΕΛΕ ΣΟΥ.

Πόσο βάστηξε ο ποιητικός αυτός έ-ρωας;

—Ούτε ένα χρόνο, αλλόμονο!

Η αλήθεια σχετικώς εινε ότι ο πα-τέρας τού ποιητού άγνήθηκε να τού δώσει τη συγκατάθεσί του να παντρευ-τή, γιατί ήταν πολύ νέος. Δεν είχε κλείσει ακόμα ούτε τα δεκαοχτώ του χρόνια!...

«Όστόσο, έπειτ' από ένα χρόνο, ο ντ' Άννουίντσιο, ξεχνώντας την 'Ελ-ντα του, παντρεύτηκε με τη νεαροτά-τη δούκισσα του Γκαλλέζε Μαρία.

Ο γάμος αυτός μάλιστα έγινε έπει-τα από μια ρωμαιοκατοική άτακαγή.

Αυστυχώς όμως ή εύτυχώς στο σταθμό της Φλωρεντίας ο νομάρχης ο ίδιος συνέλαβε τούς δύο έρωτευμένους και άπεινθύνόμενος π'ος τη μικρή δούκισ-σα, είπε:

—Υψηλοτάτη, θ'α φροντίσω να έ-πιστρέψετε στη Ρώμη... Έτσι μου πα-ρήγγειλαν οι γονείς σας.

«Έπειτα, γυρίζοντας π'ος τόν ντ' Άννουίντσιο έρόθηκε:

«Ο κ. ντ' Άννουίντσιο εινε ελεύ-θερος να πάη όπου θέλει.

Μά ή μικρή δούκισσα, χωρίς να τ'α χάσει καθόλου, άπάντησε στο νομάρχη που ήταν συγχρόνως και στρατηγός:

—Στρατηγέ, έλπίζω ότι θ'α μ'ας κά-νετε την τιμήν να παρασταθίτε στους γάμους μας.

Και πράγματι ο γάμος έγινε έπειτα από λίγες ώρες.

Ο ντ' Άννουίντσιο δέν είχε ακόμα κλείσει ούτε τα 20 χρόνια του.

ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΡΩΣΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

«Ο Τσάρος εινε δυνατός, αλλά δέν εινε παντοδύναμος.

«Ο Τσάρος εινε έξάδελφος τού Θεού και όχι αδελφός του.

«Ένα άδερφο στο μάτι τού Τσα-ρού, κοστίζει πολλά μαντήλια στη Ρωσία.

—Τ'α διατάγματα τού Τσάρου δέν έλποκληρη και να έχουν καμιά αξία, αν δέν π'η ο Θεός «αμήν».

«Αν ο Τσάρος έγραφε στίχους, άλλωνού στους ποιητές!

«Όταν ο Τσάρος κροσολογήσει, ή-λη ή Ρωσία συναγώνεται.

«Αν ο Τσάρος θέλησε να κρεάσει την Τσάρου, τ'ο σκονί θ'α σπάζει.

Σ η μ «ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣ» Κ' έρωας δέν έπιασε.

Ο ντ' Άννουίντσιο στο Φιορμε.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ

Ένας έρωας χωρίς ελπίδα. Η ώραία αρχόντισσα Κατιλίνα κι' ο εγγενής Τζεντίλι. Πώς την έθαψαν ζωντανή. Ο Τζεντίλι μέσα στον τάφο της αγαπημένης του. Η καρδιά της πεσμένης χτυπάει... Η επιστροφή της στην ζωή. Στο σπίτι του σωτήρος της. Το γεύμα και η αποκαλύψις. Η μεγαλοφυΐα του Τζεντίλι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΑ παλὰ τὰ χρόνια, ζούσε στη Βολωνία της 'Ιταλίας ένας εγγενής, ονομαζόμενος Τζεντίλι Καρισέντι, ο οποίος διακρινόταν για την εξαιρετική εγγένεια της ψυχής του και για την ευθύτητα του χαρακτήρος του.

Ο εγγενής αυτός αγαπούσε τρελλά μια παντρεμένη αρχόντισσα, τη σύζυγο του Νικολούκι Κακκιαννίκο, την ώραία και ενάρετη Κατιλίνα.

Η αρχόντισσα όμως λάτρευε το σύζυγό της, ο οποίος επίσης την αγαπούσε κι' έτσι ο έρωτευμένος εγγενής έφυγε έπειτ' από λίγον καιρό για τη Μοδένα, στην οποία φρόντισε να διορίσθι διοικητής, μόνο και μόνο για ν' απομακρυνθῇ ἀπ' την αγαπημένη του.

Τὸν ἴδιο καιρὸν σχεδὸν ὁ Νικολούκι-κι έστειλε τὴν σύζυγό του σ' ἕνα ἐξοχικό τους κτήμα τρία μίλια ἔξω ἀπὸ τὴν Βολωνία, ἐπειδὴ ἦταν ἔγκυος κι' ἐπρόκειτο σὲ λίγο καιρὸ νὰ γεννήσῃ.

Έκαστα ὅμως τότε, ἡ ώραία Κατιλίνα ἀρρώστησε βαρεῖα. Ἡ κατάστασί της χειρότερους διαρκῶς κι' ἕνα βράδυ τέλος, ἐπειδὴ δὲν εἶδε κανένα σημεῖο ζωῆς, ὁ γιατρὸς πού τὴν ἐξέτασε, τὴν πέρασε γιὰ νεκρή και ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ τὴ θάψουν.

Κατόπιν αὐτοῦ οἱ συγγενεῖς της, στοὺς ὁποίους δὲν ἔμενε καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ θάνατό της, τὴ μετέφεραν και τὴν ἔθαψαν στὴ γειτονική ἐκκλησία. Μονάχα ὁ σύζυγός της δὲν παρακολούθησε τὴν κηδεία της, γιατί βρισκόταν στὴ Βολωνία.

Στὸ μεταξύ, κάποιος φίλος τοῦ Τζεντίλι τοῦ έστειλε μιὰ ἐπιστολὴ στὴ Μοδένα, διὰ τῆς ὁποίας τὸν πληροφοροῦσε γιὰ τὸ θάνατο τῆς αγαπημένης του.

Ο διοικητής, μόλις ἔμαθε τὴν εἴδησιν αὐτή, λυπήθηκε τρομερά, κι' ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἐρωτευμένος, ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ δῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Κατιλίνα μέσα σὸν τάφο της.

Σηκώθηκε λοιπὸν τὴ νύχτα και, χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανέναν πού πῆγανέ, πῆρε ἕναν πιστό ὑπηρετὴν του και τράβηξε ἔφιππος μαζί του σὸ μέρος ὅπου βρισκόταν θαμμένη ἡ Κατιλίνα.

Όταν ἔφτασ' ἐκεῖ ἀνοῖξε τὴν πόρτα τοῦ μνημείου, μπῆκε μέσα κι' ἀφ' ὅπου ἀνυσήκωσε μὲ προσοχὴ τὸ σῆμα τοῦ φερότρου, ἀκούμπησε τὸ πρόσωπό του πάνω στὴ μάγουλα τῆ νεκρῆς κι' ἄρχισε νὰ τὰ θρῆνι με δάκρυα και νὰ τὰ φιλῇ.

Κατόπιν, παραφερόμενος ἀπὸ τὴ

ὕψις του, τῆς ἐγγύωνσε τὸ στήθος, ἀλλὰ τότε ἀντελήφθη μὲ κατὰπληξιν ὅτι ἡ καρδιά της χτυποῦσε. Οἱ χτύποι της ἦσαν ἀσθενικοί, ἀλλὰ μαρτυροῦσαν πὼς ζούσε ἀκόμα.

Τότε ὁ Τζεντίλι, διατηρώντας ὅλη τὴν ψυχραιμία του, κάλεσε τὸν ὑπηρετὴν και κατάρθωσε μαζί του νὰ θάλλῃ τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὸν τάφο, νὰ τὴ θάλλῃ πάνω σ' ἄλλο γόνο και νὰ τὴν ὀδηγήσῃ σὸ σπίτι του στὴ Βολωνία.

Έκει ἐξέθεσε τὰ συμβάντα στὴ μητέρα του, μιὰ λαμπρὴ και πονετική δέσποινα, ἡ ὁποία μὲ τις περιποιήσεις πού ἔκαμε τῆς μισοπεθαμένης, κατάρθωσε σὸ τέλος νὰ τὴν ἐπαναφέρει ἐντέλως στὴ ζωῇ.

Άμα ἡ Κατιλίνα συνήλθε, ἔβγαλε ἕναν βαθὺν ἀναστεναγμό, κύτταξε γύρω της μὲ ἀπορία και εἶπε μ' ἀδύνατη φωνή:

— Ἀλλοῖμονο! Πού εἰμαι;...

— Ἠσύχασε, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα τοῦ Τζεντίλι. Βρίσκεσαι σὲ καλὸ και τίμιο σπίτι.

Σὲ λίγο μπῆκε σὸ δωμάτιο κι' ὁ ἴδιος ὁ Τζεντίλι, ὁ ὁποῖος, ἀφ' ὅπου συνελάσθη τὴν Κατιλίνα, γιὰ τὴ διάσωσί της, τῆς διηγῆθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο... τὴν ἀνέστησε.

Ἡ ώραία αρχόντισσα, ἀφ' ὅπου τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ γιὰ τὴν ἔσωση, τὸν ἐξόρκισε κατόπιν σὸν ἔρωτα πού

ἐνοιῶσε γι' αὐτήν, νὰ μὴν τὴν κρατῆσει περισσότερο σὸ σπίτι του, ἀλλ' ἅμα ἐπιμερίσει νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ γυρίσῃ σὸ δικό της.

Τότε ὁ Τζεντίλι τὴ διαβεβαίωσε μὲ τὸ λόγο τῆς τιμῆς του ὅτι θὰ τὴ σεβόταν και τώρα και σὸ μέλλον σὰν ἀδελφὴ του και τῆς ζήτησε σὸ τέλος μιὰ χάρη.

— Όλοι οἱ συμπατριῶτες μας, τῆς εἶπε, πιστεύουν ὅτι πέθανες και σὸ σπίτι σου δὲν περιμένουν φυσικὰ νὰ γυρίσεις. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ φύγω σὲ λίγο γιὰ τὴ Μοδένα, νὰ μείνῃς ἐδῶ μαζί μὲ τὴ μητέρα μου, μέχρι ὅτου γυρίσω...

— Όλοι οἱ συμπατριῶτες μας, τῆς εἶπε, πιστεύουν ὅτι πέθανες και σὸ σπίτι σου δὲν περιμένουν φυσικὰ νὰ γυρίσεις. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ φύγω σὲ λίγο γιὰ τὴ Μοδένα, νὰ μείνῃς ἐδῶ μαζί μὲ τὴ μητέρα μου, μέχρι ὅτου γυρίσω...

— Όλοι οἱ συμπατριῶτες μας, τῆς εἶπε, πιστεύουν ὅτι πέθανες και σὸ σπίτι σου δὲν περιμένουν φυσικὰ νὰ γυρίσεις. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ φύγω σὲ λίγο γιὰ τὴ Μοδένα, νὰ μείνῃς ἐδῶ μαζί μὲ τὴ μητέρα μου, μέχρι ὅτου γυρίσω...

— Όλοι οἱ συμπατριῶτες μας, τῆς εἶπε, πιστεύουν ὅτι πέθανες και σὸ σπίτι σου δὲν περιμένουν φυσικὰ νὰ γυρίσεις. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ φύγω σὲ λίγο γιὰ τὴ Μοδένα, νὰ μείνῃς ἐδῶ μαζί μὲ τὴ μητέρα μου, μέχρι ὅτου γυρίσω...

Τὸ γεγονός αὐτὸ χαροποίησε πὺ πολὺ τὸν Τζεντίλι, ὁ ὁποῖος ἀφ' ὅπου διέταξε νὰ τὴν περιποιηθοῦν σὰν γυναῖκα του ἔφυγε γιὰ τὴν ἔδρα τῆς διοικήσεώς του.

Ἡ Νοικοκυροῦλα

(Τοῦ Α. Ρέγιερ)

Ο Τζεντίλι, ἅμα τελείωσε τὴν ὑπηρεσία πού εἶχε στὴ Μοδένα, και γύρισε στὴ Βολωνία, ὠργάνωσε σὸ σπίτι του ἕνα γεῦμα, σὸ ὅποιο προσεκληθῆσαν οἱ ἐπιστήμιοτεροι τῆς πόλεως, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων και ὁ Κακκιαννίκο, ὁ σύζυγος τῆς Κατιλίνας.

Προτοῦ ὅμως τελειώσει τὸ γεῦμα, ὁ Τζεντίλι σηκώθηκε ἔξαφνα και διευθύνθηκε σὸ δωμάτιο τῆς φιλοξενουμένης του, στὴν ὁποία ἔδωσε ὁδηγίες γιὰ τὴν συμπεριφορὰ της, ὅταν σὲ λίγο θὰ ἐπὶ τὸν γυδίο του.

Κατόπιν ξαναγύρισε κοντὰ στοὺς προσκεκλημένους του και, παίρνοντας τὸ λόγο, τοὺς εἶπε:

— Στὴν Περασία ὑπάρχει συνήθεια ὅποιοι θέλει νὰ τιμῆσῃ ἕνα φίλο του νὰ τὸν προσκαλῇ σὸ σπίτι του και νὰ τοῦ δείχνῃ τὸ προσφιλέστερο πράγμα, ἔμφυγο ἢ ἄφυγο, πού ἔχει.

Τὸ ἴδιο λοιπὸν ἀποφάσισα νὰ κάμω κι' ἐγὼ σήμερὰ σὲ σὰς. Προτοῦ ὅμως φέρω και δῆτε τὸ πρᾶγμα πού περιβάλλω μὲ τὴ μεγαλειότητα ἀγάπῃ μου, σὰς παρακαλῶ νὰ διαφωτιστετε μιὰ ἀπορία μου... Ξέρω κάποιον συμπολίτη μας πού εἶχε ἕναν καλὸ και πιστό ὑπηρετὴν, ὁ ὁποῖος ἀρρώστησε βαρεῖα, και ὁ κύριός του χωρὶς νὰ περιμεῖν τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀσθενείας του, διέταξε νὰ τὸν πετάξουν σὸ δρόμο και νὰ μὴ φροντίσουν περὶ γι' αὐτόν.

Απὸ τὸ δρόμο ὅμως ἔφυγε νὰ περάσῃ κάποιος ξένος, ὁ ὁποῖος λυπήθηκε τὸν ὑπηρετὴν, τὸν πῆρε σπῆτι του και μὲ τις περιποιήσεις του τὸν ἔκανε καλά. Σὰς ρωτῶ λοιπὸν τώρα ποῖος πρέπει νὰ κρατῇ στὸν ὑπηρετὴν, ἐκεῖνος πού τὸν εἶνε πὺν μαζί του ἢ ὁ ἄλλος πού τοῦ ἔσωσε τὴ ζωῇ;

Όλοι οἱ παριστάμενοι, μὴ ἐξαίρουμένοι οὔτε τὸν συζυγό της Κατιλίνας, συμφώνησαν ὅτι ὁ ὑπηρετὴς ἀνήκει σὸν δεῦτερο και ὅτι ὁ πρῶτος κύριός του ἔχασε πειὰ κάθε δικαίωμα ἐπ' αὐτόν.

Ο ἄρχοντας Τζεντίλι ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀπάντησί τους και τοὺς εἶπε ὅτι θὰ ἐκτελοῦσε ἀμέσως τὴν ὑπόσχεσιν πού τοὺς εἶχε δώσει.

Κάλεσε τότε δύο ὑπηρετές του και τοὺς έστειλε νὰ μὴνύσουν στὴν ἀρχόντισσα, στὴν ὁποία εἶχε παραγγείλει νὰ ντυθῇ μὲ κάθε λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια, νὰ λάβῃ τὸν κόπο και νὰ τιμῆσῃ μὲ τὴν παρουσία της τοὺς ξένους του.

Ἡ ώραία Κατιλίνα πῆρε τότε στὴν ἀγκυλιά της τὸ νεογέννητο παιδί της και συνοδευσμένη ἀπὸ τοὺς δύο ὑπηρετές παρουσιάστηκε στὴν αἰθουσα και κάθησε κοντὰ σ' ἕναν εγγενή, στὴ θέσιν πού τῆς ὑπέδειξε ὁ οἰκοδεσπότης.

— Ἰδοὺ, κύριοι, εἶπε ὁ Τζεντίλι, στοὺς παριστάμενους, ὁ τίμιος και πιστὸς ὑπηρετὴς, γιὰ τὸν ὁποῖο σὰς

ἐμίλησα πρὸ ὀλίγου. Οἱ δικοὶ του τὸν εἶχαν πετάξει μισοπεθαμένο σὸ δρόμο και θὰ πέθαινε χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν βρισκόμουν ἐγὼ νὰ τὸν συμμαζέψω και νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τὸ θάνατο.

Επειδὴ ὅμως τὰ λόγια του ἦσαν κάπως σκούρα και μυστηριώδη, ὁ οἰκοδεσπότης ἄρχισε νὰ διηγῆται στοὺς προσκεκλημένους του ὅλη τὴν ἱστορία τῆς αὐτοῦς Κατιλίνας, προσκαλώντας ἐστὶ τὴν ἐκπλήξιν και τὸ θαυμασμό τους.

Κατόπιν αὐτῶν, πρόσθεσε, ἂν δὲν ἀλλάξατε γνώμην σὸ μεταξύ, ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε δική μου και κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ μὴ τὴν πάρῃ.

Στὰ λόγια αὐτὰ οἱ παριστάμενοι δὲν τόλμησαν νὰ φέρουν καμιὰ ἀντίρρηση, ἐνῶ ὁ Κακκιαννίκο και ἡ σύζυγός του ἐκλιγαν σιωπηλὰ γιὰ τὴ συμφορὰ τους.

Τότε ὁ μεγαλόφυκος διοικητὴς σηκώθηκε και, παίρνοντας τὸ λόγόν τὴν ἀγκυλιά του και τὴν Κατιλίνα ἀπ' τὸ μπράτσο, στάθηκε μπροστὰ σὸ σύζυγό της και τοῦ εἶπε:

— Σὺ δίνω πίσω τὴ γυναῖκα σου πού οἱ συγγενεῖς σου τὴν εἶχαν ἁρπάξει ζωντανή και τὸ παιδί σου πού τὸ θάψαμε ὁ ἴδιος και τοῦδωσα τ' ὄνομά μου. Σὸ δὲ διάστημα πού ἔμεινε σὸ σπίτι μου ἡ Κατιλίνα ἔζησε σ' αὐτὸ σὰν ἀδελφὴ μου και ξανάρχεται κοντὰ σου ἀγνὴ ὥσως τὴν ἄφρασε...

Ο σύζυγος δέχτηκε μὲ πραγματικὴ ἀγαλλίασιν τὴ νεκραναστήτῃ τὴν γυναῖκα και τὸ παιδί του και ἀπὸ τότε ἔγινε ὁ πὺ ἐγκάρδιος φίλος τοῦ σωτήρος τῶν δύο αγαπημένων του πλασμάτων.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ

Ένας Γάλλος ψυχολόγος βεβαίονε ὅτι ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν μπορεί νὰ καθορίσῃ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν και τὸν χαρακτήρα κάθε ἀνθρώπου.

Έτσι, λέει, τὰ γαλανά ματία φανερώνουν ἀνθρώπους ψυχραίους και μάλλον σκληροῦς. Όσο πὺ ἀντιμέτωποι εἶνε τὸ χρῶμα τῶν γαλάνων ματιῶν, τόσο πὺ σκληροῦς εἶνε αὐτοὶ πὺ τὰ ἔχει.

Τὰ σκούρα γαλανά ματία, φανερώνουν ψυχὴ λιγώτερο ψυχρὴ και ἐπιφυλακτικὴ.

Τὰ καστὰνὰ ματία προδίδουν ἀστασίαν, ζήλεια, ἐρωτικότητα, ἀλλὰ και κάποιο ἐγωιστικὸ ὁλοκαίρι.

Τὰ κορῖνα ματία φανερώνουν πονηρίαν, ὑποκρισίαν, ἀλλὰ και γούστο καλλιτεχνικό.

Τὰ γαλαζοπράσινα ματία κρύβουν φωνὴν γεμάτη πάθος, μυστήριο και θνείρα.

Τὰ γαλαζοπράσινα ματία εἶνε τὰ πὺ ἐπικίνδυνα. Εἶνε ματία φειδίαιτα, ὅπως λέει ὁ Γάλλος ψυχολόγος, πὺ τραβοῦν τίς φωνῆς ἀδολεῖς καρδιές γιὰ νὰ τίς καταστρέψουν. Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴ γοητεία τους!... Ὅδῃ στὸ θάνατο και στὴν καταστροφή.

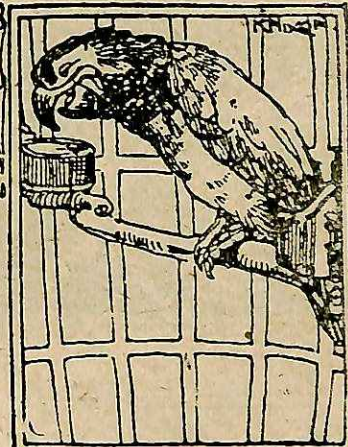
Τὰ μαύρα ματία τέλος ἀνέχουν στοὺς καλύτερους ἀνθρώπους. Προδίδουν ψυχὴ ελαιοειδή, ἀλλὰ και ἔσφιξη νὰ θυσιάσῃ γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀγάπην πιστή, εὐκρίνεια και σταθερότητα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

Απὸ πού ἔκρινε ὁ Λουδοβίκος 16ος τὴν ἀμερρίαν. Ὁ ἀνεμοδείχτης τοῦ δουκοῦ ντὲ Σουαζέλ κι' ὁ Βολταίρος. Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ναπολέοντος. Πὼς χάρισε τὴν ἐλευθερίαν σὲ δύο τολμηροὺς αἰχμαλώτους. Ἡ μετριοφροσύνη ἐνὸς ποιητοῦ. Τὸ πνεῦμα τοῦ Βολταίρου. Μιὰ μουσικὴ γλυκεῖα σ' αὐτὰ και... τραχεῖα στὰ γόνατά.

Ο Λουδοβίκος 16ος εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἀμερρία μιᾶς γυναῖκας ἔγκειται κυρίως στὴν ὁρατότητα τοῦ λαμοῦ της. Όταν λοιπὸν ἔφτασε σὸ Στρατσόβουρο ἡ μνηστὴ τοῦ ἀρχιδούκισσας τῆς Αὐστρίας και κατόπιν βασίλισσας τῆς Γαλλίας Μαρία Ἀντουανέττα, ὁ βασιλεὺς ρώτησε τὸ γραμματεῖα του, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει νὰ τὴν προῦταντῃσῃ:

— Ε, εἶνε ώραία ἡ πριγκίπισσα: Πὼς σοὺ φάνηκε;

— Θαύμα, Μεγαλειότατε! Ἐχει ὁπέρωμα μάτια και πρόσωπο θεοῦ...

— Κι' ὁ λαμὸς της πὼς εἶνε;

— Δὲν πρόσεξα, Μεγαλειότατε.

— Βλάκα! Μὰ ἀπὸ κεῖ ἀρχίζουν πρῶτα-πρῶτα!...

Ο δούξ ντὲ Σουαζέλ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἀκριβὲ καιρὸ φιλοξενούσε στὸν πύργο του τὸν Βολταίρο, διὰν ἀργότερα τὸν ἔδωξε ἀπὸ κοντὰ του, ἔμαθε ὅτι μερικὸς στίχους πού εἶχε γράφει ὁ ποιητὴς γι' αὐτόν, πὺν περιέτρεπε στὴν δοκιμασίαν του, τοὺς ἀφιέρωσε σ' ἕναν ἄλλο δοῦκα.

Τότε ὁ δούξ, γιὰ νὰ τὸν ἐδικηθῇ, παράγγειλε και τοῦ ἔφτιαξαν ἕναν ἀνεμοδείχτη μὲ τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλοῦ τοῦ Βολταίρου και τὸν τοποθέτησε σὸ ψηλότερο μέρος τοῦ πύργου του μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Τυρῖζω ὅπου φυσάει ὁ ἀνεμος!».

Ο Μέγας Ναπολεὼν, ἐνῶ βρισκόταν κάποτε σ' ἕνα λιμάνι τῆς Βορείου Γαλλίας, πληροφορήθηκε ὅτι εἶχαν συλληφθῇ δύο Ἀγγλοὶ αἰχμάλωτοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀποπειραθῇ νὰ δραπέτευσουν.

Οἱ αἰχμάλωτοι αὐτοὶ εἶχαν κατασκευάσει προχείρους μὰ βάρακα τόσο μικρὰ, ὥστε μπορούσε νὰ τὴ βαστάξῃ σὸν ὄμο του ἕνας ἄντρας, και σκόπευαν νὰ φύγουν μ' αὐτὴ στὴν Ἀγγλία, ἀψηφώντας τίς τρομερὲς τρικυμίες τῆς Μάγχης.

Ο Ναπολεὼν, μόλις τὸ ἔμαθε αὐτό, τοὺς κάλεσε μπροστὰ του και, διὰν εἶδε τὴν... κοικλοστεινὴν βάρακα τους, τοὺς ρώτησε κατάληκτος:

— Καλὸ σκοπεύετε ἀληθινὰ νὰ ταξέψετε μ' αὐτὴ γιὰ τὴν Ἀγγλία;

— Ἄν δὲν πιστεύετε, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησαν τολμηρὰ οἱ αἰχμάλωτοι, ἀφῆστε μας και θὰ δῆτε ἂν φεύγουμε ἢ ὀχι!...

Ο Ναπολεὼν γέλασε τότε και τοὺς εἶπε:

— Πράττει νὰ ξέρετε δι,

ἐγὼ θαυμάζω τὴν τόλμην ἀπουδῆτε κι' ἂν τὴν συναντήσω. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ οἰκονομῶνέστε τὴ ζωὴ σας διασχίζοντας μ' αὐτὸ τὸ καυδὸςουφλο τῆς Μάγχης. Ἀφ' ὅπου ἀγαπᾶτε τόσο τὴν ἐλευθερίαν σας, θὰ σὰς ἐπιβιάσω σ' ἕνα πλοῖο πού φεύγει σήμερὰ γιὰ τὴν Ἀγγλία. Θέλω μονάχα, διὰν πάτε στὴν πατρίδα σας, νὰ πῆτε ὅτι ἐγὼ ἐκτιμῶ τὸν τολμηροῦς, κι' ὅταν ἀκόμα εἶνε ἔχθροί μου!

Ο Κογκρέβ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πὺ δογμαστούς Ἀγγλοὺς ποιητὰς και ἀριστοκράτας τῆς ἐποχῆς του, ἦταν τόσο μετριοφρόνων, ὥστε δὲν ἠθέλε καν νὰ τὸν ὀνομάζουν οὔτε ποιητὴ.

Κάποτε πὺ ὁ Βολταίρος βρισκόταν

ντὲ Γκραμμόν:

— Πὼς σὰς φάνηκε ἡ μουσικὴ;

— Γλυκιάτῃ σ' αὐτιά, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ... τραχυτάτῃ στὰ γόνατά. Ἀπάντησε ὁ πνευματώδης αἰχλὸς.

Ο βασιλεὺς τῆς Σικελίας Ρενέ, ὁ ὁποῖος εἶχε κατακτήσει τὴ χώρα του κατεργόμενος διὰ τῶν Ἀλβαν ἀπὸ τὴ Νορμανδία στὴ Νότιο Ἰταλία, δὲν ἔπινε ποτὲ τὸ κρασί. Όταν τὸν ρώτησαν κάποτε γιὰ τὴν αἰτία τῆς...

ἀπορίας του, ἀποκρίθηκε:

— Τὸ κάνω γιὰ νὰ διαφεύω τὴ γνώμην τοῦ Τίτου Λιδίου, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίστηκε ὅτι οἱ Γαλάται πέρασαν τίς Ἀλπεῖς μόνο και μόνο γιὰ νὰ πῶν κρασί!

Ο αὐτοκράτωρ τῶν Φράγκων Κορράδος εἶχε πολιορκήσει κάποτε στενὰ τὰ τὰ γερμανικὰ πόλιν Βάινμπεργκ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι κινδυνεύοντας νὰ πεθάνουν ἀπ' τὴν πείνα ζήτησαν σὸ τέλος νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πόλιν τους, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσουν οἱ ἐχθροὶ τους.

Επιτρέτω, ἀπάντησε ὁ πολιορκητὴς, νὰ φύγουν μόνον ἡ γυναῖκες παίρνοντας μαζί τους ὅ,τι πολυτίμητο ἔχουν. Οἱ ἄνδρες ὅμως θὰ μείνουν αἰχμάλωτοι.

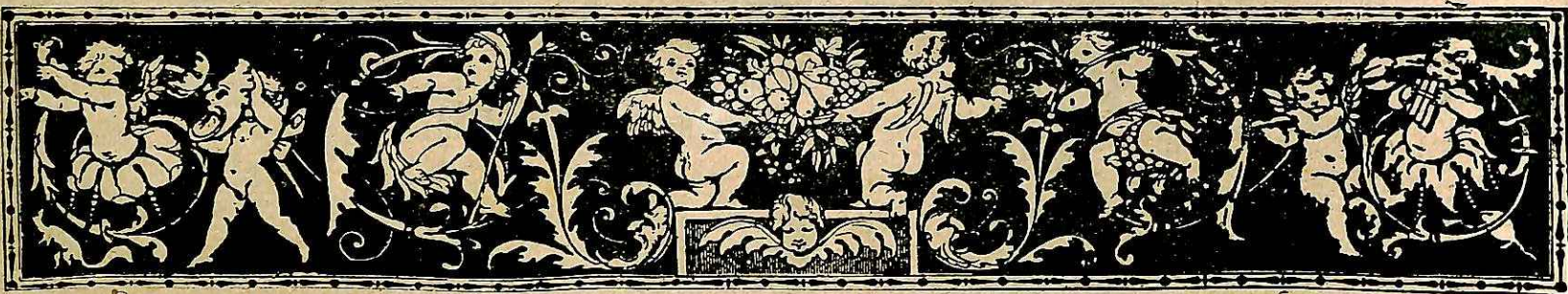
Τότε μιὰ γυναῖκα εἶχε τὴν ἐμπνευσί νὰ θῇ κουβαλόντας στὴν πλάτη της τὸ σύζυγό της, κι' ἀμέσως τὴ μὴνῆσαν τὸν πὺ διὰς ἄλλες συμπολίτιδες της, παίρνοντας ἡ καθεμιά τὸν πλησιέστερο συγγενή της.

Μόλις ἀντίκρισε τὸ θέαμα αὐτό ὁ ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος ἔγινε ἔξω φρενὼν και τὸν παρακίνησε νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ ὑπερισχῇ ἡ πανουργία τῶν γυναικῶν.

— Τώρα ἔδωκα τὸ λόγο μου και ὁ λόγος ἐνὸς βασιλέως πρέπει νὰ εἶνε ἱερὸς! ἀπάντησε ὁ μεγαλόφυκος ἡγεμὼν.

Όταν κάποτε οἱ μουσικοὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ' ἐξετέλεσαν τὸ «Μίσερέρε», τὸν περιφωρὸ ἐκκλησιαστικὸ ὕμνον τοῦ Λουδοῦ, ὁ βασιλεὺς γονάτισε κι' ἀμέσως, ὥσως ἦταν φυσικό, τὸν ἐμνηθήσαν ὅλοι οἱ αἰχλὸς του.

Στὸ τέλος, διὰν σηκώθηκαν, ὁ βασιλεὺς ρώτησε τὸν παριστάμενο δοῦκα

ΕΚΛΕΚΤΑ ΛΙΓΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

1ΟΥ Μ. JEVANNE

—Τελείωσε! είπε ο Ζωρζ, στο φίλο του Πέτρο. "Ό,τι κι' αν μου πής, δεν θα με πείσεις ούτε θα με κάνεις ν' αλλάξω αντίληψεις... Σαφ' το είπα και σου το ξαναλέω ούτε στα προαισθήματα πιστεύω, ούτε στα όνειρα... "Α! έχουμε ακόμα και τις περίφημες προεξοπονήσεις των νεκρών προς τους ζωντανούς!... Χά!... Χά!... Τι παραμύθια! Αυτές, πρό πάντων είναι ή πιο άπιστευτες!... Πώς είναι δυνατόν ένας νεκρός να μιλάει σ' ένα ζωντανό;... Μήπως υπάρχουν κανένα ειδικό τηλέφωνο μεταξύ του υπερπέραν και του κόσμου μας;...

—Φίλε μου, του απάντησε σοβαρά ο Πέτρος, όλα αυτά είναι μεγάλα μυστήρια και δεν πρέπει να μιλάει κανείς τόσο περιφρονητικά γι' αυτά... "Εγώ τα πιστεύω χωρίς διαταγμό... "Ακουσε μία σχετική ιστορία, την οποία μου διηγήθηκε ο ίδιος ο ήρωας της, ο Λουδοβίκος Λαμπόυ, ο γιος του υπέρμαχα-Ζάν, από τη Λωρραίνη. "Ακουσε λοιπόν...

Ο υπέρμαχα-Ζάν, είχε μαζέψει σιγά-σιγά από τις οικονομίες του ένα αρκετά σημαντικό ποσό, κάπου πενήντα χιλιάδες φράγκα—και τις φύλαγε σ' ένα μυστικό κρυφώνα, τον οποίο δεν ήθελε με κανένα τρόπο να φανερώσει ούτε στους δυο του γιους, τον Κάρολο και το Λουδοβίκο.

Το χάκο αυτοί τον παρακαλούσαν να τους πη σ' ένα μέρος είχε κρύψει το θησαυρό του... Ο υπέρμαχα-Ζάν δεν τους εμπιστευότανε το μυστικό του. Μονάχα τους έλεγε κάθε τόσο:

—Γιατί κάνετε έτσι, παιδιά μου; "Αν σας πω από τώρα πού τα έχω κρύψει τα χρήματά μου, θα πάτε να τα πάρετε και να τα ξοδέψετε... Καταλαβαίνω βέβαια πως φοβάστε μήπως πεθάνω ξαφνικά, χωρίς να πορευτώ να σας το πω... Μά έννοια σας, παιδιά μου!... "Όταν θα νοιώσω τον έαυτά μου κοντά στο θάνατο, θα σας φανερώσω πού έχω κρύψει τα χρήματά μου...

Κι' όμως, έπειτ' από λίγο καιρό, ο υπέρμαχα-Ζάν, πέθανε ξαφνικά από συγκοπή, χωρίς να προφτάσει να πη στα παιδιά του πού είχε κρυμμένα τις πενήντα χιλιάδες του.

Οι γιοί του σάλπισαν παντού για να τις βρουν, αναστάσανε όλο τον κόσμο, αλλά του χάσανε... Στη τέλος, απελπισμένοι, πηλ, αναγκάστηκαν λοιπόν να περιεριστούν στη μικρή κληματακή περιουσία που τους είχε

αφήσει ο πατέρας τους—ένα χωράφι στους πρόποδες κάποιου λόφου, πάνω στον οποίο ήταν χτισμένος ένας παλιός μεσαιωνικός πύργος...

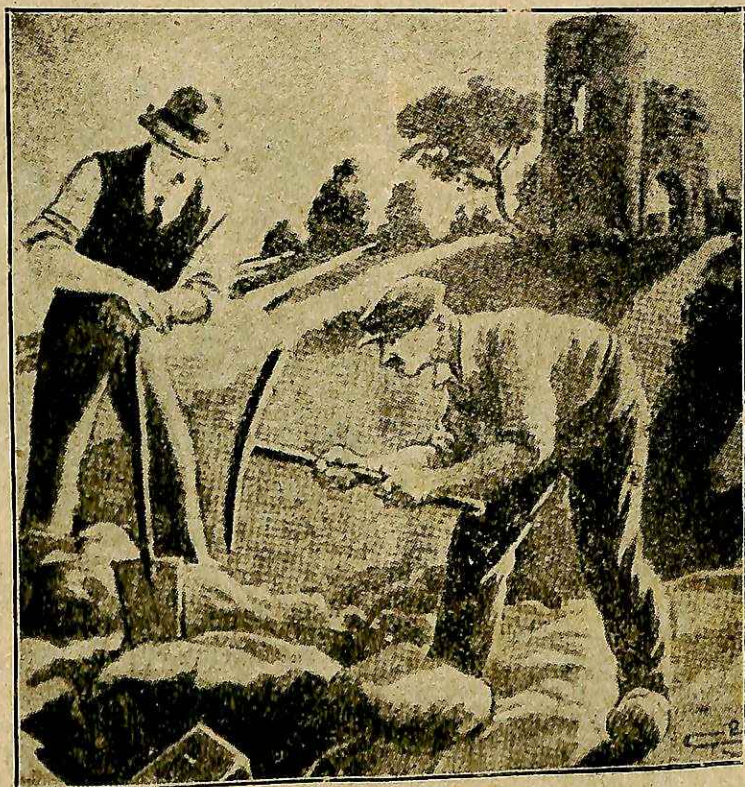
Το χτήμα αυτό δεν το καλλιεργούσαν και είχαν αποφασίσει να το πουλήσουν. Βίχαν βρεί μάλιστα κι' έναν αγοραστή, ο οποίος τους πρότεινε αρκετά ικανοποιητικό ποσό.

Αλλά την παραμονή της ημέρας που επρόκειτο να γίνει το συμβόλαιο της αγοραπωλησίας, ο Λουδοβίκος είδε στον ύπνο του τον πατέρα του, ο οποίος του είπα:

—Φό του, δεν το δοίκε καθόλου σωστό ν' αναβάλουν την πώληση του χτήματος για ένα όνειρο. "Αλλά ο Λουδοβίκος, έπαινε και όταν παρουσιάστηκε αυτός που επρόκειτο ν' αγοράσει το χωράφι, του εδίδωκε κατηγόρημα ότι δεν δίνει τη συγκατάθεσή του για την πώληση, πριν περάσει ή πρώτη Φεβρουαρίου.

Αλλά την παραμονή της ημέρας που επρόκειτο να γίνει το συμβόλαιο της αγοραπωλησίας, ο Λουδοβίκος είδε στον ύπνο του τον πατέρα του, ο οποίος του είπα:

Τέλος, έφτασε ή πρώτη Φεβρουα-

Μία μεγάλη πέτρα φάνηκε...

—"Ακουσε Λουδοβίκε, και πες αυτό που θα σου πω και στον αδελφό σου... Μην πουλήσετε ακόμα το χωράφι!... Περιμένετε να φτάσει ή πρώτη Φεβρουαρίου... Τότε στις τέσσερις το απόγευμα να πάτε κι' οι δυο σας στο χωράφι και να σκάψετε ακριβώς στο μέρος που πέφτει ή σκιά του πύργου από το λόφο...

Ο Λουδοβίκος έβηγε παραμυθισμένος απ' αυτό το όνειρο και το πού το διηγήθηκε στον αδελφό του... Ο Κάρολος, ο οποίος ήταν πολύ λιγότερο προληπτικός από τον αδελ-

φίο... Από νωρίς το απόγευμα ο Κάρολος και ο Λουδοβίκος πήγαν στο χωράφι και περιμέναν να φτάσει ή προσδιορισμένη ώρα.

—Θά ιδής, έλεγε ο Κάρολος, ότι δεν θα βρούμε τίποτα κι' άδικα θα σκάψουμε.

—Θά ιδής, του απαντούσε ο Λουδοβίκος, ότι δεν θα σκάψουμε άδικα.

Και κτύπησε προσεκτικά το ρολόι του, "Όταν τέλος έφτασε ή ώρα τέσσερις είδαν οι δυο αδελφοί τη σκιά του πύργου να πέφτει σ' ένα μέρος του αγρού, όχι πολύ μακριά τους.

Ο Λουδοβίκος και ο Κάρολος έτρεξαν προς τα εκεί, ο πρώτος με πίστη και ο δεύτερος με αμφιβολία...

Ο Λουδοβίκος άρχισε να σκάβει ακριβώς στο μέρος όπου τελείωνε ή σκιά του πύργου. "Έπειτα από μερικά λεπτά, μία μεγάλη πέτρα φάνηκε... Ο Κάρολος που είχε αρχίσει παύ να γίνεται σοβαρός τη στιγμή που κάτω από την πέτρα υπήρχε θαμμένο ένα σιδερένιο κουτί.

Με θαυμάσια συγκίνηση τα δυο αδελφοί το άνοιξαν και βρήκαν μέσα τις πενήντα χιλιάδες του πατέρα τους.

—Λοιπόν, πώς σου φαίνεται, Ζωρζ, αυτή ή ιστορία; Σημείωσε ότι είναι αληθινή κι' ότι την άκουσα από τα ίδια τα χείλη του Λουδοβίκου. Δεν εδωδισθήκαμε ακόμα ότι ή ψυχές των πεθαμένων έχουν τη δύναμη να προεξοπονήσουν τους ζωντανούς για άρισμένα πράγματα;

Το πιο καταπληκτικό μάλιστα είναι ότι ο πατέρας του Λουδοβίκου υπέδειξε μ' ένα τόσο πρωτότυπο και άλογότατο το μέρος, όπου είχε θάψει τα χρήματά. Αυτό σημαίνει ότι ή λογική και ή συνείδηση δεν έκμη-δονίζονται μαζί με το σώμα μετά το θάνατο... Ο εγκέφαλος φθείρεται: αλλά ή σκέψις μένει άφθαρτη... Τη σάμα αποσυντίθεται, αλλά ή ψυχή μένει άθάνατη κι' εξακολουθεί ν' άγαπά και να πονή και ν' ενδιαφέρεται για όσους άφινει πίσω της. Λοιπόν, τί λες γι' αυτό, Ζωρζ;

—Δεν μπορώ να πω τίποτα, Πέτρο, απάντησε ο Ζωρζ. Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι ότι ή ιστορία του με κατέπληξε...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Για νά ανεβή κανείς ψηλά, πρέπει πρώτα νά κατέβη πολύ χαμηλά...

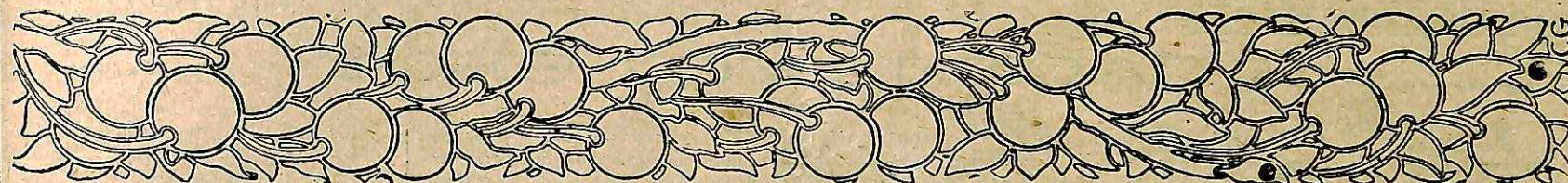
Ο έρωτας μιλά γυνίκες κοίτεται: από τις όψεις που κάνει για τον άγαπημένο της.

Το άκρον άωτον της οίκογενειακής αγάπης είναι ν' άγαπά κανείς την πεθερά του.

Η άδικαφρία είναι το χρισμωφιστικό της καρδιάς.

Το μεγαλύτερο φέμια είναι νά υποστηρίξη κανείς ότι δεν είπα... Φέματα ποτέ του.

Θέλε ότι μπορείς γά νά κλίνης ότι θέλεις.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

(Από τις περιπέτειες του άριστοκράτου λωποδύτου ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

(Συνέχεια και τέλος)

Με τη σκέψη αυτή, ο Λουπέν πέρασε στο διπλανό δωμάτιο... Το δωμάτιο αυτό έδρασε στην κήπο του μεγάρου.

"Ετσι, τη στιγμή ακριβώς που οι ύπνρτες άνοιγαν την κεντρική πόρτα του μεγάρου κι' έμπαιζαν μέσα τους άστυνομικούς, ο Λουπέν δρασκελίζει τον εξώστη του δωματίου αυτού και γαντζώνοντας απ' τον ύδρωσώληνα, κατέβηκε κάτω... Λίγο πριν φτάσει στη γή, γλίστρησε κι' έπεσε κάτω. Το δεξί του χέρι εξαρθρώθηκε, μά, αδιαφορώντας για τον πόνο κτύπησε πώς νά φύγη.

Απέναντί του βρισκόταν τώρα ένας τούγος ζωσιμένος από δέντρακι. Διευδύνθηκε λοιπόν προς τον τούγο αυτό και, προχωρώντας ανάμεσα στα δέντρα, βρέθηκε σ' ένα μικρό, σε μία μικρή πόρτα, την οποία κατώρθωσε ν' άνοιξη, χρησιμοποιώντας τα κλειδιά που είχε πάρει από το βαρόνο...

Ήταν ή πόρτα της μυστικής είσδου του μεγάρου... Από τη στιγμή που πάτησε το σκαλοπάτι της, ή φυγή του ήταν εξασφαλισμένη...

Η άστυνομία ούτε είχε υποψιαστεί, ούτε μπόρεσε ν' ανακαλύψη αυτή τη μυστική είσοδο. Ή άλλου ούτε υποψιάζονταν καν την παρουσία του Άρσεν Λουπέν μέσα στο μέγαρο για νά σκεφθή να τον καταδιώξη...

Ο Λουπέν, αφού μου διηγήθηκε λεπτομερώς όλες αυτές τις περιπέτειές του, βυθίστηκε για μερικά στιγμές σ' ένα βαθιά σιωπή, την οποία δεν τολμούσε νά διακόψω... Φανόταν σαν νά κοιτάει.

"Έπειτα, πινάκοντας απότομα ή νόρχη του, με ρώτησε σ' ένα σοβαρό τόνο:

—"Ε λοιπόν, άγαπητέ μου, τί ιδέα σχηματίζεις έπειτ' απ' όλ' αυτά, για το βαρόνο Ρεπατάιν;

Μά έπειδή έχω δέν του άπαντού-σαι, είπα μόνος του:

—Πολύ έδελυρό πρόσωπο, αλήθεια!... Κατά τη διάρκεια της τυχοδιαικτικής σταδιοδρομίας μου δέν έχω συναντήσει άλλον άνθρωπο πιο άχρεο απ' αυτόν... Αυτός επίσης με δίδαξε πώς πρέπει νά δυσπιστώ προς την εξωτερική εμφάνιση των ανθρώπων. Σου άρχίζω πώς ο περίφημος βαρόνος μας με το παρουσιαστικό του μπορούσε νά ξεγελάσει και τον πιο πεπεισμένο... Οά σου έκανε, άν τον έβλεπες, την έντύπωση πως είναι ο τιμωτερος άνθρωπος του κόσμου... Φοίχη!... Φοίχη!...

Τότε έγω τού είπα:

—"Έγχεις δικη... Μά έξηγήσε μου μία άπορία... Πές μου τί άπόγιναν τα έκατομύρια της βαρόνης και τί

καμήματα της περιγλήψης;

—"Α! έκανε με άδιαφορία ο Λουπέν. "Ο! αυτά βρισκόντουσαν μέσα στο χρηματοκιβώτιο... Ήσαν διπλωμένα σ' ένα δάμα... Τά είδα πολύ καλά...

—Κι' έπειτα; ρώτησα έγω.

—"Έπειτα... Τί έπειτα; μου είπε ο Λουπέν. "Έπειτα, άπλοστάτα, εξακολουθώ νά βρισκόνται μέσα στο χρηματοκιβώτιο...

—Αδύνατον! φώναξα.

—Μά την πίστη μου, ναί! μου άπάντησε ο Λουπέν. Ούτε τά άγγίξα καθόλου... Δέν τ' άκανα βέβαια αυτό ούτε γιατί φοβήθηκα τους άστυνομικούς, ούτε από λεπτότητα... Ή αλήθεια σκεπτικώς είναι πολύ περή και

νά κάνω τίποτα άλλο... "Α! έξήλασα. Νά, κτύπησε, αυτό είναι το μόνο λάθος που άποκόμισα από την τρομερή αυτή περιπέτεια μου...

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, έβγαλε και μου έδειξε την καρτίτσα της γραβάτας του βαρόνου, με την οποία ο κακούργος αυτός άριστοκράτης είχε άποπειράσει νά δολοφονήση το Λουπέν, όπως σκότωσε και το δυστυχισμένο έπιστάτη του Λαβερόν.

Το μαργαριτάρι της στοιχίσε; τούλάχιστον πενήντα χιλιάδες φράγκα, έπρόσεξε ο Λουπέν. Μά τί νά τ' άκάνω;... "Όλη αυτή ή υπόθεση μ' έχει έκνευσει τόσο πολύ, ώστε τρέβηται μήπως άρρωστήσω...

—"Έχω ακόμα μία άπορία, του είπα.

— Πολύ έδελυρό πρόσωπο αλήθεια, είπα ο Λουπέν.

πολύ άπλη... Δέν άγγιξα ούτε τά καμήματα, ούτε τά χρήματα, γιατί μύριζαν πολύ άσχημα...

—Τί είπες;...

—Ναί, άγαπητέ μου, ή μυρωδιά που έβγαίνει απ' αυτό το χρηματοκιβώτιο, απ' αυτό το φέρετρό μάλλον, μ' άναστάτωνε όλόκληρο... Ούτε μπόρεσα ν' άννίσω τίποτα... Το κεφάλι μου στρογγυλίζει... "Ένα λεπτό περισσότερο άν έμυνα εκεί, θα πάλαινα ασφαλώς κανένα κακό... Δέν μπορούσα πια ν' άνθίσω στη φοιτή αυτή μυρωδιά...

Σώπασε λίγο κι' έπειτα πρόσθεσε:

—Ναί... "Η λέξη αυτή βρισκότανε κρυμμένη κάτω απ' τα όθρογραφικά λάθη των άποκαλύψεων αυτών...

—Τί λες;...

—Ναί... "Η λέξη αυτή βρισκότανε κρυμμένη κάτω απ' τα όθρογραφικά λάθη των άποκαλύψεων αυτών...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Μία νέα περιπέτεια του Άρσεν Λουπέν

«Η ΕΔΙΘ ΜΕ ΤΟ ΛΑΙΜΟ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ»

—Στα όθρογραφικά λάθη! φώναξα έγω καπάληκτος...

—Ναί, τα όθρογραφικά λάθη έγιναν σκοπίμως... Πώς ήταν δυνατόν ο γραμματέας και έπιστάτης του βαρόνου Ρεπατάιν νά κάνει στοιχειώδη όθρογραφικά λάθη, όπως π.χ. νά γράφη το πρέπει προ-ά-πει;... "Έμένα μου έκανε αυτό εύθους εξ άρχής έντύπωση... Και, έτσι συγκεντρώνοντας τις άνοθρογραφίες, κατώρθωσε νά φτειάσει τη λέξη: ΑΙΤΝΑ.

—Και μόνο ή λέξη αυτή έφτασε;...

—Βέβαια!... "Έφτασε έν πρώτος για νά με κάνη νά εξαπολυθώ επί τά έγρη της υποθέσεως Ρεπατάιν, για την οποία μιλούσαν ή έφημερίδες... "Έπειτα μ' έκανε νά υποθέσω ότι αυτή ήταν ή μυστική λέξη του χρηματοκιβωτίου, του οποίου ο Λαβερόν ήξερε το μακάριο περιεχόμενο και ήθελε ν' άποκαλύψη σχετικώς την αλήθειαν... "Έτσι έπίσης κατώρθωσε νά συμπεράνω ότι ο Λαβερόν είχε ένα φίλο στη γειτονιά του, ότι σύγγαζαν μαζί στο ίδιο εργασείο κι' ότι διατηρούσαν επικοινωνώντας τηλεγραφικούς αεσάβι τους.

—Αλήθεια, φώναξα έγω. Είναι πολύ άπλό!...

—Πολύ άπλό, είπα κι' ο Λουπέν. Κι' ή περιπέτεια αυτή άποδεικνύει ότι σ' όλα τά εγκλήματα, όλες τις κατασκευές και τις πονηρίες των κακούργων τά νικάει ή έντίληψη κι' ή έυρηνάδα, πράγματα που, καθώς φαίνονται, δέν μου λείπουν...

—Χά!... Χά!... Χά!...

—Αλήθεια, φώναξα έγω. Είναι πολύ άπλό!...

—Πολύ άπλό, είπα κι' ο Λουπέν. Κι' ή περιπέτεια αυτή άποδεικνύει ότι σ' όλα τά εγκλήματα, όλες τις κατασκευές και τις πονηρίες των κακούργων τά νικάει ή έντίληψη κι' ή έυρηνάδα, πράγματα που, καθώς φαίνονται, δέν μου λείπουν...

—Χά!... Χά!... Χά!...

—Αλήθεια, φώναξα έγω. Είναι πολύ άπλό!...

—Πολύ άπλό, είπα κι' ο Λουπέν. Κι' ή περιπέτεια αυτή άποδεικνύει ότι σ' όλα τά εγκλήματα, όλες τις κατασκευές και τις πονηρίες των κακούργων τά νικάει ή έντίληψη κι' ή έυρηνάδα, πράγματα που, καθώς φαίνονται, δέν μου λείπουν...

—Χά!... Χά!... Χά!...

—Αλήθεια, φώναξα έγω. Είναι πολύ άπλό!...

—Πολύ άπλό, είπα κι' ο Λουπέν. Κι' ή περιπέτεια αυτή άποδεικνύει ότι σ' όλα τά εγκλήματα, όλες τις κατασκευές και τις πονηρίες των κακούργων τά νικάει ή έντίληψη κι' ή έυρηνάδα, πράγματα που, καθώς φαίνονται, δέν μου λείπουν...

—Χά!... Χά!... Χά!...

—Αλήθεια, φώναξα έγω. Είναι πολύ άπλό!...

—Πολύ άπλό, είπα κι' ο Λουπέν. Κι' ή περιπέτεια αυτή άποδεικνύει ότι σ' όλα τά εγκλήματα, όλες τις κατασκευές και τις πονηρίες των κακούργων τά νικάει ή έντίληψη κι' ή έυρηνάδα, πράγματα που, καθώς φαίνονται, δέν μου λείπουν...

—Χά!... Χά!... Χά!...

—Αλήθεια, φώναξα έγω. Είναι πολύ άπλό!...

—Πολύ άπλό, είπα κι' ο Λουπέν. Κι' ή περιπέτεια αυτή άποδεικνύει ότι σ' όλα τά εγκλήματα, όλες τις κατασκευές και τις πονηρίες των κακούργων τά νικάει ή έντίληψη κι' ή έυρηνάδα, πράγματα που, καθώς φαίνονται, δέν μου λείπουν...

—Χά!... Χά!... Χά!...

—Αλήθεια, φώναξα έγω. Είναι πολύ άπλό!...

—Πολύ άπλό, είπα κι' ο Λουπέν. Κι' ή περιπέτεια αυτή άποδεικνύει ότι σ' όλα τά εγκλήματα, όλες τις κατασκευές και τις πονηρίες των κακούργων τά νικάει ή έντίληψη κι' ή έυρηνάδα, πράγματα που, καθώς φαίνονται, δέν μου λείπουν...

—Χά!... Χά!... Χά!...

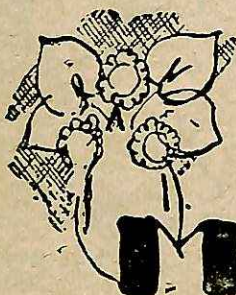
—Αλήθεια, φώναξα έγω. Είναι πολύ άπλό!...

—Πολύ άπλό, είπα κι' ο Λουπέν. Κι' ή περιπέτεια αυτή άποδεικνύει ότι σ' όλα τά εγκλήματα, όλες τις κατασκευές και τις πονηρίες των κακούργων τά νικάει ή έντίληψη κι' ή έυρηνάδα, πράγματα που, καθώς φαίνονται, δέν μου λείπουν...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΜΙΑ μέρα που κάναμε σκο-
λειό κάτω από
τά αλώνια δια-
δέντρα της
ἐκκλησίας του
χωριού μας,
θεριστή μίσηνα,
ο δάσκαλός
μας ο παπ-
'Αντριάς φά-
νονταν σαν ά-
πίστευτο ότι θρόσκονταν στον καλό τον
άγγελό που μ'ας παρουσιάζονταν για
πρώτη φορά. Ποιός ξέρει τί καλό έ-
νειρο θα είχε δει ξημερώνοντας εκείνη
την ημέρα!

Δέν άγριοκίτταξε κανένα μας και
δέν έδωκε τους ταχτικούς φρούτους
(μπάτσους) στο παιδί του το Γιώργο.
Και—θαύμα θαυμάτων!—πρώτη φορά
έλέσται το πρόσωπό του γαληνεμένο.
Δέν μ'ας φάνονταν άσχημος σαν πάν-
τα, ούτε φοβερός, ούτε μισητός, κι'
έλιψαμε πως από κείνη την ημέρα ή'
έδωκε για μ'ας μία καλύτερη ζωή.

Νοιώσαμε σαν να φύτρωνε μέσα στην
καρδιά μας μία δρεζί και μία άγαστη
για τα γράμματα, που δέν την είχαμε
νοιώσει καμμία φορά σ' όλα τα τρία
χρόνια που θροσκόμασταν στα τρομέ-
ρά του χέρι.

'Απ' όλους τους συμπαθητάδες μου
έγώ παραξενεύτηκα πλείτερο, κι' ενώ
προσποιούμην ότι διάβαζα μέσα στ' α-
πέραντο ψαλτήρι του Δαβίδ ρώτησα
τον έαυτό μου:

— Πώς έγινε έτσι τόχα καλός σή-
μερα ο παπ-'Αντριάς; Τι καλά θά-
ταν αν ήταν παντοεινιά έτσι καλός
σαν και σήμερα! Πόσο γλυκά θά μ'ας
φάνονταν τότε το έθνος τα γράμμα-
τα π'όχουν φαρμακώσει την παιδικιά-
σια μας ζωή! Τι κατάλαβε ως τα τό-
ρα ο θλομμένος με τίς τυράγιες που
μας έχει κάνει για να τον μισούμε, να
τον όχτρευόμαστε και να παρακαλούμε
να πεθάνη για να γλυτώσουμε απ' τα
χέρια του;

Και λέγοντας αυτά κατάκρυφα, αλ-
σάνθηκα έναν κρύο ρόθο μέσα μου
μ'ήπως ο παπ-'Αντριάς έννοιωσε τί
έλεγα και ξαναγέγονταν πάλι κακός,
δπως τον είχαμε γνωρίσει κι' όπως ή-
ταν πάντα.

Γύρισα κυρτά με τρόπο και τον κ'ύ-
ταξα, χωρίς να με καταλάβη. 'Ο παπ-
'Αντριάς εξακολουθούσε νάναι ήμερος
κι' εγώ εξακολουθούσα ακόμα να μι-
λώ με τον έαυτό μου, σαν να ήταν
ένας φίλος μου, ένας καλός σύντρο-
φός μου.

— Καλά είχε τα γράμματα, βέβαια,
έλεγα ποδς τον έαυτό μου, αλλά δέν
μ' εύχαριστούν. Σκόλασα τα «Πινα-
κίδια», μ'ήκη στο «Χτωήχι» και το τέ-
λειωσα και τώρα είμαι στο «Ψαλτή-
ρι», στο Ψαλτήρι που λέγονται ότι δι-
κός το τελειώνει, τελειώνει και τα γράμ-
ματα και γλυτώνει από τα βάσανα.

Σήην ηλικία που ήμουν τότε και με
τίς γραμματικές γνώσεις που είχα, δέν
γνώριζα αν ύπηρχαν άνωτέρα σχολεία
από το δικό μου το σχολείο κι' άλλου
είδους γράμματα έξδν από Πινακίδια,
το Χτωήχι και το Ψαλτήρι.

Δέν είχα καθόλου ιδέα για κείνα τα

γράμματα π'όμαθα άργότερα ότι λέ-
γονταν «Ελληνικά», και νόμιζα ότι τα
μοναδικά βιβλία στον κόσμο για τα
σκολεία ήσαν αυτά τα τρία βιβλία:
τα Πινακίδια που σκλάβωναν το κα-
ιμένο το παιδί, το Χτωήχι που του ρου-
φούσαν το αίμα, και το Ψαλτήρι που
του ροκανούσαν τα κόκαλα, όπως τα
χαρκτηριζε ο λαός αυτά τα τρία βι-
βλία που άποτελούσαν όλη την έγκυ-
κλοπαίδεια εκείνου του καιρού!

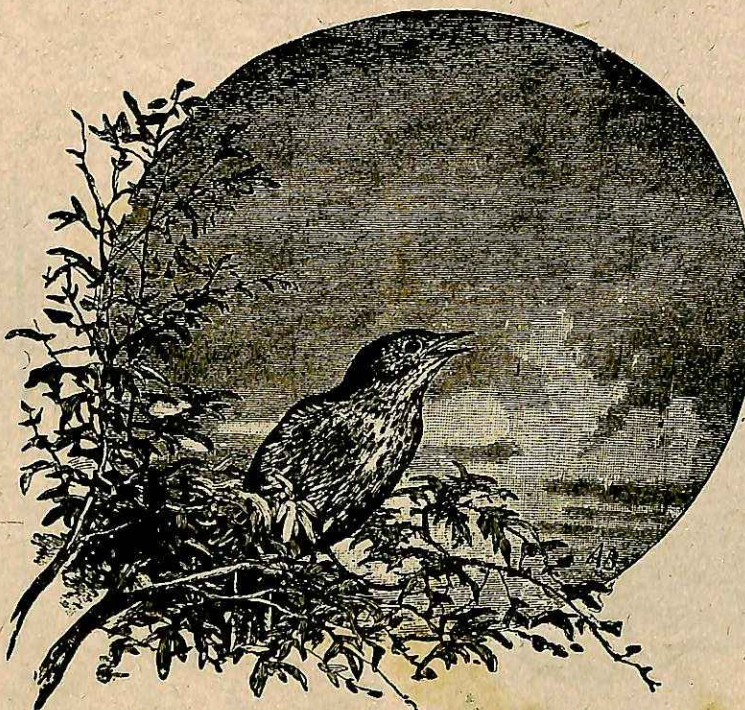
Νόμιζα ότι τελειώνοντας το Ψαλτή-
ρι θά τέλειωνα και τα γράμματα. Συλ-
λογιζόμην και στενοχωριόμην που μά-
θαινα τόχα γράμματα και δέν τα κα-
ταλάβαινα.

Είχα περάσει τη μέση του Ψαλτή-
ριού που σε λίγους μήνες, ως τον Τρι-
μηνη, θά το τέλειωνα και δέν μπο-
ρούσα να διαβάσω ελεύτερα, γιατί στον
κάθε ψαλμό του Ψαλτηριού ύπηρχαν
λέξεις που δέν μπορούσα να τίς συλ-

νά μάθω το μυστικό του Ψαλτηριού;
Θά μπορούσα να καταλάβω τότε τίπο-
τε ή θά είμαι όπως είμαι και τώρα;

Σταμάτησα σ' αυτό το σημείο. Είδα
και πάλι τον παπ-'Αντριά γαληνεμέ-
νο. Μάτωξα τότε όλη τη δύναμη της
ψυχής μου, την έκανα ένα γερό κου-
βάρι και την πέταξα στα μούτρα του
λέγοντας φοβισμένα:

— Δάσκαλε, δέν μου λές, γιατί αυτά
τα γράμματα που μαθαίνω και διαβά-
ζω δέν τα καταλαβαίνω τί λέν; Για-
τί καταλαβαίνουμε όταν κουνεινιάζου-
με συναμεταξύ μας και δέν καταλα-
βαίνουμε ούτε τα Πινακίδια, ούτε το
Χτωήχι, ούτε το Ψαλτήρι; Δέν θά ή-
ταν καλύτερο να τα καταλαβαίνουμε;
Δέν μπορείς να μ'ας μάθης να καταλα-
βαίνουμε τί λέν για το Θεό, για το
Χριστό, για το Άγιο Πνεύμα, για το
Σταυρό, για την Παναγία και για τους
Άγίους;

Αυτό ήταν μία ψυχική επανάσταση
μέσα μου. Ήμουν άληθινά στην παι-
δική μου ηλικία μία επαναστατική φρί-
δα που έδειχλόθηκε άργότερα και σ' αλ-
τόν ακόμα τον πατέρα μου, που προ-
σπαθούσε σαν πατέρας μου να μου πε-
ριορίξη την παράλογη για τα χρόνια
μου ελευθερία ν' άνεβαίνω στες ράχες
μόνος μου, να χώνωμαι μέσα στα λό-
για σαν άγριμ χροίς συντροφιά, να
πηγαίνω κυνήγι και, το χειρότερο απ'
όλα, να κατεβαίνω στο ποτάμι, στον
απέρογο Κολαυά, και να κολυμπάω
το καλοκαίρι ή να προσπαθώ να πιάνω
ψάρια με την άποχη.

— Όλα αυτά που ήσαν άπαγορευμένοι
καρποί από τον πατέρα μου και χα-
ρίσμιον όταν αυτός πήγαινε στα Γρά-
μματα ή σε ξένα χωριά κι' έμενα εγώ
μεγάλος του σπιτιού. Η μάνα μου
δέν με μ'όλωνε ούτε μου άπαγόρευε τί-
ποτε, άπεναντίας κωμάρωνε που έπι-
χειρούσα άντρίκια έργα και μόνο όταν
κατέβαινα στο ποτάμι μ'όστεινε έναν
άπρητη ή την άδεοφή μου, που ήταν

δέκα χρόνια μεγαλύτερή μου, για να
με προφυλάξη να μην πνιγώ.
'Ο δάσκαλός μου ο παπ-'Αντριάς ξο-
φίστηκε απ' το παράτολμο ρώτημά
μου. Γύρισε το βλέμμα του δώδε-κείθε,
ξερόβηξε, σκέφτηκε κάμποσο κι' ύστε-
ρα μου άπάντησε κοιμιστά:

— Οι 'Άγιοι π'όχαναν το Χτωήχι και
το Ψαλτήρι, ο 'Άγιος 'Ιωάννης ο Δα-
μασκηνός κι' ο Δαβίδς—προσκυνούμε
τ' όνομά τ'ς—(κι' έκαναν τρεις φορές
το σταυρό του) σαν Άγιοι άνδρωποι
που ήσαν μιλούσαν με το Θεό—μεγάλο
και θαυμαστό τ' όνομά του!—(σταυρο-
κόπηθηκε και πάλι τρεις φορές) όταν
έγορασαν αυτά τα βιβλία. Και για να
μιλούν με το Θεό, έπρεπε να ξέρουν
την άγια γλώσσα του, κι' όχι μονάχα
τη δική μας, τη χωριάτικη τη γλώσ-
σα. Γιατί ο Θεός ήμ'ών ο άληθινός,
αυτήν τη γλώσσα μονάχα μιλάει με
τους Άγγέλους του και τους Άγίους
του και σ' αυτήν τη γλώσσα που δέν
ήταν καταλαβαίνουμε μ'ας, στη γλώσσα
του Χτωήχιού και του Ψαλτηριού και
των άλλων έκκλησιαστικών βιβλίων,
δέχεται τίς λειτουργίες των ιερέων, τίς
προσευχές τους, τα εύχέλια τους, τις
τούς άγιασμούς τους και τίς προσευ-
χές τους για τον κόσμο.

— Και δέν καταλαβαίνει, δάσκαλε,
ο Θεός τη γλώσσα που μιλούμε έμεις
τόχα;

— Τ' είπες; Τ' είπες; Βλαστήμη-
σες, μαρέ! Κάνε το σταυρό σου! 'Ο
Θεός ξέρει όλες τίς γλώσσες του κό-
σμου, ως και τη γύφτικη άκόμα! 'Αλ-
λά μία μονάχα γλώσσα μιλάει με τους
Άγγέλους του και τους Άγίους του
και μία μονάχα άκούει: τη γλώσσα
της έκκλησίας που είνε το Χτωήχι, το
Ψαλτήρι κι' όλα τ' άλλα έκκλησιαστι-
κά βιβλία, το Ιερόν και θείον Εύαγγέ-
λιον που μιλούσε ο Κύριος ήμ'ών 'Ιη-
σους Χριστός, ο μονογενής και λόγος
του Θεού, τα Μηνιαία των Άγίων, ή
Παρακλητική, το Τριώδι, το Πεντη-
κοστάρι, ή Προέξες των Άποστόλων.
Δέν καταδέχεται ν' άκούση ο πατήρ
ήμ'ών ο ούράνιος, ο έλεήμιαν και πο-
λυσευλογημένος τη γλώσσα μας τη χω-
ριάτικη!...

'Ο παπ-'Αντριάς τέλειωσε μ' αυτά
τα λόγια τη διδαχή του, άλλ' εγώ δέν
ήμουν καθόλου ικανοποιημένος και τον
ξαναρώτησα:

— Και δέν θροσκειται σήμερα κανέ-
νας άνδρωπος στον κόσμο που να ξέρη
την άγια γλώσσα του Θεού και να κα-
ταλαβαίνει τα Πινακίδια, το Χτωήχι,
το Ψαλτήρι και τ' άλλα βιβλία της έκ-
κλησίας;

— Πώς, πώς! 'Ολοι οι Δεσποτά-
δες, οι Πατριάρχδες κι' οι Θεολό-
γοι. Αυτοί ξέρουν τη γλώσσα του Θεού
και καταλαβαίνουν τί λέν τα Πινακί-
δια, το Χτωήχι και το Ψαλτήρι. 'Αμ,
αν δέν τα καταλάβαιναν αυτά, μπο-
ρούσαν να γίνουν Δεσποτάδες, Πατρι-
άρχηδες και Θεολόγοι;

— Και πώς μ'όρεσαν αυτοί, δάσκα-
λε, να μάθουν να καταλαβαίνουν τα
Πινακίδια, το Χτωήχι και τ' άλλα έκ-
κλησιαστικά βιβλία κι' έμεις οι άλλοι
δέν μπορούμε;

— Αυτοί έχουν θεία φώτιση, παιδί
μου. Είνε όλοι τους ιεροφορεμένοι, λει-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Μ. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

'Ο Μέγας Φρειδερίκος, ο όποιος συ-
νέδεσε το όνομά του με μία από τίς
λαμπρότερες περιόδους της ιστορίας
της χώρας του, ήταν πολύ αυταρχικός
και έννοουσε να επιβάλη σε όλους τι-
φλή ύπακοή στη θέλησή του.

Μία βραδυά είχε παραθέσει στα ά-
νάκτορά του έπίσημο δείπνο, στο όποιο
παρεκάθηντο και πολλοί ξένοι. Σε μία
στιγμή κάποιος νέος, ακόλουθος της
Γαλλικής Προξενίας, άρχισε να μιλάει
ύπερ των δικαίων των λαών και να
καταφύρεται κατά της άπολυταρχίας.

'Ο Φρειδερίκος τότε άκούων σιωπη-
λός και, διανέτελειωσε, του είπε:

— Κύριε, στην ίδια θέση όπου κάθε-
στε τόφα έσείς, καθόταν χτές ένας
άπό τους ίκανωτέρους αξιωματικούς
του στρατού μου. 'Αρχισε λοιπόν κι'
αυτός, αλλά με πολύ ήπιώτερη γλώσ-
σα, να μιλάει για όσα μ'ας άναφέρα-
τε τώρα κι' έσείς. Ξέρετε λοιπόν τί
άπόγινε; Σήμερα το πρωί κρημάστη-
κα, κατά διαταγήν μου, στο φρούριο!

'Ο νεαρός διπλωμάτης, ακούοντας
τα λόγια αυτά, κατελήφθη από τέτοι-
ον τρόμο, ώστε δέν ξανάνοιξε το στό-
μα του και' όλη τη διάκριση του δεί-
πνου.

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

'Όταν δέν μπορεί ή γυναίκα να πει-
ση τον άντρα της, ότι ένα κι' ένα κά-
νουν τρία, σημαίνει ότι δέν αγαπάται
απ' αυτόν.

— Ύψαρχουν γυναίκες που μοιάζουν
με ώριμα φρούτα: όσο ώριμαζούν,
τόσο δεικτικώτερες γίνονται.

— Η γυναίκες περάζονται όταν τίς
κακολογούν, αλλά πειράζονται ακόμα
περισσότερο όταν παίρνουν να τίς κακο-
λογούν.

τουρνοί του 'Υψίστου...

Η τελευταία άπάντησή του άσέφου
σοφού δασκάλου μου με άπέλιψε. Για
να μάθω τη γλώσσα του Θεού έπρεπε
νάχω θεία φώτιση, και για νάχω θεία
φώτιση έπρεπε να γένω—δ, δυστυχία
μου!—πρώτα Δεσπότης, και Δεσπότης
δέν ήθελα με κανέναν τρόπο να γένω.

Απεχθανόμουν τα γένεια, τα καμ-
πλάφια, τα ράσα, τίς γούνες και τα
παπούτσια. 'Εγώ ήθελα έσορισμένο πρό-
σωπο, κόκκινο φέσι τοιαστιά, κατετα-
ναρτικό, με χρυσή φούντα, χρυσοκέν-
τητα πεσλιά, χρυσό σελιάχι άρματωμέ-
νο, φουστανάλλα χιόνι, κατίσες άσπρες
με κόκκινες μεταξωτές ζωνίτσες, κόκ-
κινα τελατινένια τσαρούχια κι' άπάνω
απ' όλα αυτά μία χρυσοκέντητη φρέ-
μελη.

— Έτσι αποφάσισα να όπλιστώ με όση
δύναμη είχα μέσα μου για να τελει-
ώσω το Ψαλτήρι σε πεντέξη μήνες ά-
κόμα και να γλυτώσω εγώ από τα
γράμματα και τα γράμματα από μένα,
άδιαφορώντας πλεία για την κατανό-
ησή της γλώσσας του Θεού, των Πι-
νακιδιών, του Χτωήχιού, του Ψαλτή-
ριού και των άλλων έκκλησιαστικών
βιβλίων, αφού για να τα μάθω όλα
αυτά έπρεπε νάχω θεία φώτιση και,
το χειρότερο, να γίνω Δεσπότης και να
φορέσω ράσα!...

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΕΚΔΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο στρατάρχης ντε Σαξ κι' ο πεταλωτής. Τα πέταλλα και τα τάλληρα. 'Ο γάμος ενός ευγενούς. Πώς
άκουσε ένας φιλόλογος το θάνατο της γυναίκας του. 'Ο Λουδοβίκος ΙΑ' και ο παραμάγειρος. Πώς έ-
κανε την τύχη του. Η υπερβολές ενός Άμερικανού, κτλ.

'Ο περίφημος στρατάρχης ντε Σαξ,
θέλοντας κάποτε να δείξη πόσο ήταν
χειροδύναμος, μπήκε μέσα σ' ένα σι-
δηρουργείο με την πρόφαση ότι ήθελε
να πεταλώσει το άλογό του.

'Ο σιδηρουργός έσπευσε να του πα-
ρουσιάση διαφόρων ειδών πέταλα. Μά-
ς ο στρατάρχης, αφού τα κύταξε πε-
ριφρονητικά, του ζήτησε άλλα π'ό-
γερά και πιο στερεά.

'Ο σιδηρουργός του έφερε τότε τα
πέταλα που ζητούσε.

'Ο στρατάρχης όμως πήρε πεντέ-
ξη απ' αυτά στα χέρια του. Τάχα
για να τα δοκιμάση και τ'άσπασε το
ένα μετά το άλλο με καταπληκτική
ευκολία, ενώ ο σιδηρουργός τον κύ-
ταζε χυμογελώντας ειρωνικά.

Τέλος ο στρατάρχης προσπαθήθηκε
πως βούηκε ένα πέταλο γερό και διά-
ταξε να το βάλουν στο πόδι του ά-
λόγου του. Κατόπιν, μόλις τελείωσε
το πετάλωμα, έδωσε κι' έριξε στον
πεταλωτή ένα τάλληρο.

— Συγγνώμη, κύριε, του άποκρι-
θηκε τότε ο σιδηρουργός. Έγώ σ' έ-
δωσα πέταλο γερό. π'όπειρα λοιπόν
να μου δώσετε και σεις γερό τάλλη-
ρο και όχι πέταλο...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ο
σιδηρουργός πήρε το τάλληρο και το
έσπασε σε δύο κομμάτια, πράγμα που
το επ'ανάλεξε και σε άλλα πέντε τάλ-
ληρα που του έδωσε ο στρατάρχης.

Τότε ο ντε Σαξ, καταλαβαίνοντας
πως είχε βρει το μάτσορ του, άπο-
φάσισε να ύποψήσεται και έπε:

— Έμειν; δίκιο, φίλε μου. Το
τάλληρά μου είνε όλα κιβέλια. Πά-
ρε ένα γερό το λουδοβίκισμο... Αυτό π'ό-
στεύω νάναι γερό!...

'Ο γυιός του δονούδς ντε Γουίς, ο
όποιος άργότερα έγινε αρχιεπίσκοπος
του Ρέιμς, πριν ακόμα γίνει κληρί-
κος, αγαπούσε με περιπάθεια κάποια
νέα. Για να τη στεφανώση λοιπόν,
άποφάσισε να έχκαταλείψη τίς θεο-
λογικές του σπουδές.

— Όπόσο ζήτησε σχετικώς τη συμ-
βολή του καρδινάλιου Ρισελί.

— Εξέτασε προσεχτικά το ζήτημα
και μ'ην άφής να σε παρασθής το
κίσθημά σου, του άπάντησε ο διπλω-
ματικότατος καρδινάλιος. 'Όταν γί-
νεις αρχιεπίσκοπος, όαμης εισόδημα
τετρακόσιες χιλιάδες το χρόνο. Θέ-
λεις λοιπόν να θυσιάσης ένα τέτοιο
εισόδημα για μία γυναίκα, ενώ ο
πάρχουν πολλοί άνδρωποι, οι όποιοι
για έναν τέτοιο άνδρω θά θυσίαζαν
ευχαρίστως τετρακόσιες χιλιάδες γυ-
ναίκες!

'Ο περίφημος φιλόλογος Φρειδερί-
κος Μορέλ καθώς ένα βράδυ μετέ-
φραζε κάποιο λατινικό κείμενο, π'ή-
γαν έξαφνα και τον είδοποίησαν ότι
ή γυναίκα του που ήταν άρρωστη
από καιρό είχε χειροτερεύσει και ή
έλεγε να του μιλήσθ.

— Μου μένουν ακόμα δύο φράσεις
και μόλις τίς μεταφράσω θάρω ά-
μέσως να τη δω. άποκρίθηκε ο φι-
λόλογος κι' εξακολούθησε τη δουλειά
του.

Σε λίγο πήγαν και τον είδοποίη-
σαν πάλι ότι ή άρρωστη ξεψυχούσε.
— Δυσ λείπει να προσέθω κι' έ-
φτασα! άπάντησε ο Μορέλ.

'Η Μαρία Θηρεσία ρώτησε κάποτε
τον ίππότη φν Βέρνολφ τί ώρα είνε.
— Η ώρα πού... Όέλει ή μεγάλη-
ότης σας! άποκρίθηκε κι' άβρότητα ο
Βέρνολφ, ο όποιος ήξερε να κολα-
κεύη ξύπνια.

Κάποιος νεαρός Άμερικανός έπε-
σκέσθη κάποτε το Λονδίνο όπου και
φιλοξενήθηκε στο σπίτι ενός φίλου
του. 'Ο Άμερικανός αυτός είχε την
συνήθεια, την όποια έχουν άλλωστε
όλ' οι συμπατριώται του, να μεγαλο-
ποιή τα πράγματα τόσο, ώστε στο
τέλος ο φίλος του άναγκάστηκε να
του κάνει σχετικές παρατηρήσεις.

— Έγχετε δίκιο, του άπάντησε ο
Άμερικανός. Μά δέν φταίω εγώ και
τόσο... Μόλις άρχισω να μιλώ, ή
γλώσσα μου παίρνει δόξω και δέν
σταματά. Γι' αυτό θά σε παρακαλέ-
σω πολύ να με βοηθήσης κι' από να
διακοθώ.

Την ίδια βραδυά, ο οικοδεσπότης
είχε παραθέσει τσάπτι σε μία γνω-
στή του κυρία. 'Όταν άπόφραξαν, ο
Άμερικανός παίρνοντας έξαφνα το
λόγο, άρχισε να λέη:

— Στη Νέα Υόρκη εγώ είναν έξ
δεσφό, ο όποιος ήγισε ένα πολύ πε-
ρίεργο θαυμαστικό. Φανταστήτε ότι
είχα ύψος 413 ποδών, ύψος 40 κι-
λάς φυσιογνωμία.

'Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως εν-
διαφέρον γι' αυτόν και τον ρώτησε
από πού κατάγονταν, τί δουλειά έκα-
νε και π'όσα κερδίζε. Στην έρώτησή
αυτή, ο νέος πού δέν έγνώριζε ες

Μία μέρα ο Λουδοβίκος ΙΑ' της
Γαλλίας κατέβηκε από παριέγγεια
στην κουζίνα των άνακτόρων του. Ε-
που συνάντησε ένα νέο με συμπαθη-
τική φυσιογνωμία.

— Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως εν-
διαφέρον γι' αυτόν και τον ρώτησε
από πού κατάγονταν, τί δουλειά έκα-
νε και π'όσα κερδίζε. Στην έρώτησή
αυτή, ο νέος πού δέν έγνώριζε ες

Μία μέρα ο Λουδοβίκος ΙΑ' της
Γαλλίας κατέβηκε από παριέγγεια
στην κουζίνα των άνακτόρων του. Ε-
που συνάντησε ένα νέο με συμπαθη-
τική φυσιογνωμία.

— Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως εν-
διαφέρον γι' αυτόν και τον ρώτησε
από πού κατάγονταν, τί δουλειά έκα-
νε και π'όσα κερδίζε. Στην έρώτησή
αυτή, ο νέος πού δέν έγνώριζε ες

Μία μέρα ο Λουδοβίκος ΙΑ' της
Γαλλίας κατέβηκε από παριέγγεια
στην κουζίνα των άνακτόρων του. Ε-
που συνάντησε ένα νέο με συμπαθη-
τική φυσιογνωμία.

— Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως εν-
διαφέρον γι' αυτόν και τον ρώτησε
από πού κατάγονταν, τί δουλειά έκα-
νε και π'όσα κερδίζε. Στην έρώτησή
αυτή, ο νέος πού δέν έγνώριζε ες

Μία μέρα ο Λουδοβίκος ΙΑ' της
Γαλλίας κατέβηκε από παριέγγεια
στην κουζίνα των άνακτόρων του. Ε-
που συνάντησε ένα νέο με συμπαθη-
τική φυσιογνωμία.

— Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως εν-
διαφέρον γι' αυτόν και τον ρώτησε
από πού κατάγονταν, τί δουλειά έκα-
νε και π'όσα κερδίζε. Στην έρώτησή
αυτή, ο νέος πού δέν έγνώριζε ες

Μία μέρα ο Λουδοβίκος ΙΑ' της
Γαλλίας κατέβηκε από παριέγγεια
στην κουζίνα των άνακτόρων του. Ε-
που συνάντησε ένα νέο με συμπαθη-
τική φυσιογνωμία.

— Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως εν-
διαφέρον γι' αυτόν και τον ρώτησε
από πού κατάγονταν, τί δουλειά έκα-
νε και π'όσα κερδίζε. Στην έρώτησή
αυτή, ο νέος πού δέν έγνώριζε ες

Μία μέρα ο Λουδοβίκος ΙΑ' της
Γαλλίας κατέβηκε από παριέγγεια
στην κουζίνα των άνακτόρων του. Ε-
που συνάντησε ένα νέο με συμπαθη-
τική φυσιογνωμία.

— Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως εν-
διαφέρον γι' αυτόν και τον ρώτησε
από πού κατάγονταν, τί δουλειά έκα-
νε και π'όσα κερδίζε. Στην έρώτησή
αυτή, ο νέος πού δέν έγνώριζε ες

Μία μέρα ο Λουδοβίκος ΙΑ' της
Γαλλίας κατέβηκε από παριέγγεια
στην κουζίνα των άνακτόρων του. Ε-
που συνάντησε ένα νέο με συμπαθη-
τική φυσιογνωμία.

— Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως εν-
διαφέρον γι' αυτόν και τον ρώτησε
από πού κατάγονταν, τί δουλειά έκα-
νε και π'όσα κερδίζε. Στην έρώτησή
αυτή, ο νέος πού δέν έγνώριζε ες

Μία μέρα ο Λουδοβίκος ΙΑ' της
Γαλλίας κατέβηκε από παριέγγεια
στην κουζίνα των άνακτόρων του. Ε-
που συνάντησε ένα νέο με συμπαθη-
τική φυσιογνωμία.

— Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως εν-
διαφέρον γι' αυτόν και τον ρώτησε
από πού κατάγονταν, τί δουλειά έκα-
νε και π'όσα κερδίζε. Στην έρώτησή
αυτή, ο νέος πού δέν έγνώριζε ες

Μία μέρα ο Λουδοβίκος ΙΑ' της
Γαλλίας κατέβηκε από παριέγγεια
στην κουζίνα των άνακτόρων του. Ε-
που συνάντησε ένα νέο με συμπαθη-
τική φυσιογνωμία.

— Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως εν-
διαφέρον γι' αυτόν και τον ρώτησε
από πού κατάγονταν, τί δουλειά έκα-
νε και π'όσα κερδίζε. Στην έρώτησή
αυτή, ο νέος πού δέν έγνώριζε ες

Μία μέρα ο Λουδοβίκος ΙΑ' της
Γαλλίας κατέβηκε από παριέγγεια
στην κουζίνα των άνακτόρων του. Ε-
που συνάντησε ένα νέο με συμπαθη-
τική φυσιογνωμία.

— Ο βασιλιάς κισθάνθηκε άμέσως

ΑΠΟ ΗΜΕΡΕΣ ΤΩΡΑ ΜΕΓΑΛΕΣ ΡΕΚΛΑΜΕΣ ΚΑΡΦΩΜΕΝΕΣ ΣΤΙΣ ΔΙΟΡΙΝΕΣ ΤΩΝ ΔΙΒΛΙΩΠΑΛΕΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΕΣ ΜΕ ΧΥΤΩΠΙΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΤΡΑΒΟΥΣΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ, ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝΤΩΝ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΣΥΣΤΗΤΟΥΣΑΝ ΣΧΕΤΙΚΩΣ Μ' ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕ ΨΗΦΙΣΤΗΡΙΑ.

«Εξασφαλίσατε από το βιβλιοπωλ-λη σας—έγραφε η ρεκλάμας αυτές—το νέο αριστούργημα του περιφήμου μυθιστοριογράφου και ακαδημαϊκού Πιέρ Βιεννού «Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ». Έκδοσης Λεμάν—Καλύ. Ο τόμος 15 φρ.»

Πράγματι δέ ολος ο κόσμος περι-μενε με αναπομονησία την έκδοσι του νέου έργου, το όποιο, όπως και τα άλλα έργα του ίδιου συγγραφέως, φαινό-ταν ότι θα γίνη εύθης εξ άρχης άνά-ραστο...

Τό πρωτό εκείνο, ο διευθυντής του Έκδοτικού Οίκου Λεμάν—Καλύ κάλε-σε στο τηλέφωνο το συγγραφέα του νέου έργου.

—Εμπρός!... Έμπρός!... Σας εί-πα, σεβαστέ μου κ. Βιεννού; Με συγχωρείτε που σας ένοχλώ. Σας υπεν-θυμίζω όμως ότι, σύμφωνα με το συμ-βόλαιό μας, έπρεπε να μου έχετε πα-ραδώσει προ μηνός τα χειρόγραφα του νέου σας μυθιστορήματος και μέχρι της στιγμής δεν έλαβα τίποτε...

—Μα σας έστειλα έγκαιρως τόν τί-τλο...

—Ναι, αλλά ο τίτλος δεν φτάνει...

—Όχι! Δίεκοψε ο κ. Βιεννού, ο τίτλος είνε τό σπουδαιότερο. Έξ άλ-λου σας υπόσχομαι ότι σέ δύο μέρες τό πολύ θά έχετε κ' όλόκληρο τό κεί-μενο...

—Σας εύχαριστώ πάρα πολύ, σεβα-στό μου κ. Βιεννού, απάντησε ο έκ-δότης. Βασίζομαι στό λόγο σας... Κα-θώς ξέρετε, προ μηνός έχω κάνει τε-ρασσία ρεκλάμα του μυθιστορημάτος σας κ' οι βιβλιοπώλες μου ζήτησαν έ-ξήγιστα χιλιάδες αντίτυπα του προκατα-βολικώς. Έλαβώ πώς μέσα σέ ένα μή-να θά πουλήσουμε τουλάχιστον δύο χι-λιάδες αντίτυπα. Μου έκαναν μάλιστα κόπας προτάσεις από τη Γερμανία, τη Σουηδία και την Τσεχοσλοβακία γιά νά τό μεταφράσουν... Λοιπόν, σας παρα-καλώ πολύ να μου τό στείλετε άφεί-κτως όλόκληρο μέσα σέ δύο μέρες...

Ο κ. Πιέρ Βιεννού άκουσε ακόμα μπερδεμένες τίς λέξεις:

—Η δόξα σας... Τό κοινό... Α-ριστούργημα...

Και κρέμασε τό άκουστικό...

Έπειτα, αφού σκέφτηκε λίγες στιγ-μές, σημάνε και προσκάλεσε τόν Τριν-τόν, τόν γραμματέα του.

—Άκουσε, αγαπητέ μου, τού είπε. Ο έκδότης μου μου ζητάει τά χειρό-γραφα της «Μυστηριώδους Πριγκι-πίσσης». Είνε έτοιμα;

—Μόνον ο τίτλος του είν' όριστικός κ' ή κατάταξις του σχεδόν τόν σέ δάδεκα κεφάλαια, όπως κανονίσαμε μαζί... Τίποτε άλλο...

—Μά υποσχέθηκε να παραδώσω τό κείμενο μεθαύριο... Είνε λοιπόν από-λυτη ανάγκη να τό έχουμε έτοιμο την Πέμπτη...

—Αυτό είνε απόλυτως αδύνατο! έ-φώναξε ο γραμματέας.

—Κατάρετε τά όπως θέλεις, αγα-πητέ μου... Κανονισέ τα δού όπως θέ-λεις, γιατί έμένα δεν μου μένει ούτε στιγμή διαθέσιμη. Άπόψε είμαι προ-

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

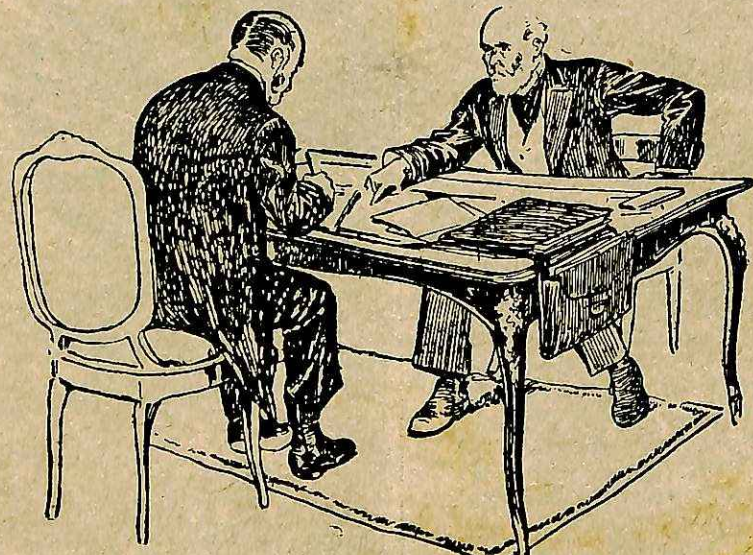
ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΝΤΕΡΕΛ

σκαλεσμένος στό γεύμα της πριγκίπισ-σης ντέ Λουβέν—Μαλπερό. Άφου έχω γενικές πρόβες της νέας μου εκπομ-ής και τη Πέμπτη είμαι προσκαλεσμέ-νος σέ κινητή στον χώρο του φίλου μου μαρκισίου ντέ Κόρντ.

—Μά, κύριε Βιεννού, διαμαρτυρή-θηκε ο γραμματέας, εγώ δεν μπορώ νά κάνω πειά τίποτε... Τό μυαλό μου άδειασε πειά... Έγγραψα 85 μυθιστο-ρήματα μέσα σέ δέκα χρόνια... Νοί-ωθω τόν έαυτό μου άνίκανο γιά δημι-ουργική εργασία... Πρέπει νά ξεκου-ραστώ λίγο...

Ο Πιέρ Βιεννού έμεινε μερικώς στιγμές σιωπηλός και σιωπηλός κ' έπειτα είνε έξαφνα χτυπώντας τό μέ-τωπό του:

—Εύρηκα! Εύρηκα!... Θα μοιράσω

Έβαλε τό γραμματέα του νά καθήση απέναντί του κ' άρ-χισε νά τού υπαγορεύη...

τη δουλειά στους γραφειάδες μας και θά ένωσης τά χειρόγραφα τους την τελευταία στιγμή.

Ο Τριντόν όμως ύψωσε ψηλά τά χέρια του μ' άπελπισία και είπε:

—Τό ξέρετε πολύ καλά πώς κ' οι τέσσερες γραφείς μας άπουσιάζουν.

—Κι' οι τέσσερες...

—Ναι... Ο ένας πήγε νά θάψη τόν πατέρα του στην Άλσατία... Ο άλλος είν' άρρωστος από δάγκειο...

—Κι' αυτός ο νεαρός που είνε ο πάλληλος στη Δημαρχία;

—Παντρεύτηκε προχτές.

—Νά τόν πάρη ο Διάβολος! Κι' ο Όρνέ;

—Αυτός πάει πειά! Τόν χάσαμε γιά πάντα!... Πήγε ως χορευτής στό «Καμπαρέ Μονμάρτρ» και κερδίζει χί-

λια φράγκα τη βραδιά, όσο του δίνα-τε δηλαδή σεις μέσα σ' ένα μήνα... Είνε τό νέο άστρο...

Ο διάσημος μυθιστοριογράφος Πιέρ Βιεννού δέν μπόρεσε πειά νά κρατη-θή και φώναξε:

—Νά πάω! ο Διάβολος!... Νά πά-ω!... Μ' έγκατέλειψε λοιπόν όλος ο κόσμος!... Αυτό δά θά ήταν νόστιμο, νά γράφω μόνος μου τά μυθιστορημα-τά μου...

Ο φτωχός ο Τριντόν τάχασε ακού-γοντας τά λόγια αυτά και δέν τόλμη-σε πειά νά πη ούτε λέξι.

Έντομεταξύ ο Βιεννού έκοβε σι-ωπηλώς βόλτες, μέσα στό γραφείο. Η σιωπή του ήταν προάγγελος θυσέλης. Κι' όσο περισσότερο εκείνος σόλωνε, τόσο περισσότερο σημασιεύονταν ο Τριν-

Σέ λίγες μέρες, όταν έξεδόθη τό βιβλίο, όλος ο κόσμος είπε ότι ποτέ ως τότε ο Πιέρ Βιεννού, σέ κανένα από τά έργα του, δέν είχε επιδείξει τόση φαντασία, και τόση τέχνη...

Σημειώστε ότι ο μεγάλος συγγρα-φέας στό διάστημα αυτό δέν έλειψε ούτε από τό γεύμα, ούτε από την πρό-δα του έργου του, ούτε από τό κυνή-γι...

Περιμένα μάλιστα νά έκδοθη τό βι-βλίο του—γιά νά τό διαβάση κ' αυτός. Τό έγραψε λοιπόν ο Τριντόν; θά ρωτήσετε... Όχι, όχι, σας τό βεβαι-ώνω εγώ... Ο Τριντόν είνε φίλος μου και δέν μου κρύβει ποτέ τίποτε. Αυτός μάλιστα μου γράφει και τά δηγηματά του... Τού τά πληρώνω 25 λεπτά τό στίχο, ενώ εγώ τά πληρώνω μιάς τριά φράγκα και γι' αυτό ίσως τό βρί-σκετε κάποτε έξαιρετικά έντεχνη.

Η αλήθεια λοιπόν είν' έντελώς δια-φορετική. Άκούστε την... Την Τετάρ-τη τό πρωτό δημοσιεύθη στις μικρές άγγελίες όλων των εφημερίδων ή ξέρες ειδοποιήσις:

«Διάσημος συγγραφέας ζητεί γραμ-ματέα, αδιαφορώντας φύλου και ηλικί-ας διά νά τόν βοηθή εις τάς φιλο-λογικάς του εργασίας. Απαράτηρον οι υποψήφιοι νά γνωρίζουν νά γρά-φουν καλά και νά έχουν πνεύμα ε-φευρετικόν. Πληροφορία ώραν 3 μ. Δευρόρος Δάσους, 273».

Καταλάβατε τώρα;... Όχι ακόμα.

Νά σας εξηγηθώ λοιπόν καλύτερα...

Την ώραμηνήν ώρα, δηλαδή στις 3 τό απόγευμα, ο Τριντόν, σύμφωνα με τίς οδηγίες που είχε από τόν κώδικά του, υπέβαλε σέ δοκιμαστική εξέτασι τούς 42 υποψηφίους, οι όποιοι είχαν παρουσιαστεί. Στό τέλος ξεχώρισε 12, τούς καλύτερους και στις 4 ακριβώς τούτες παρουσίασε στον προϊστάμενό του.

Ο Πιέρ Βιεννού, χωμένος άνάμε-σα σέ σίβες χειρογράφων, έκανε στην άρχή πως δέν τούς άντελίστην. Και ενώ εικοσιτέσσερα μάτια τόν κύτταζαν με θαυμασμό και άγωνία, αυτός έξα-κολούθωνε νά γράφει με έμμενουμενό ύφος μιά επιστολή προς τη φίλη του... Τέλος καταδέχτηκε νά σηκώση τό κε-φάλι του.

—Δεσποινίδες και κύριοι, είπε τότε, ως τελειώνουμε όσο τό δυνατόν νωρί-τερα, γιατί ο χρόνος μου είνε πολύτι-μος... Δέν ζητώ άλλως γραμματέα. Ζητώ συνεργάτη...

Ένα λίγος άγωνίας διέτρεξε τη σπονδυλική στήλη τόν άκροατών του...

—Θ' άναγκαστώ, συνέχισε ο κ. Βι-εννού, νά ένεργήσω μεταξύ σας, ένα διαγωνισμό, ο όποιος θά μου επιτρέψη νά κρίνω όριστικά γιά την ικανότητά σας. Στόν καθένα σας θά δοθώ τό σχε-διο ενός κεφαλαίου μυθιστορηματος, στό όποιο θ' αναφέρονται τά δνόμενα των ήρώων τού έργου και ή δράσις τους... Άφου τό πρωτό θά φέρετε ο κα-θένας σας 30 τουλάχιστον ή τό πολύ 40 σελίδες κείμενου, γραμμένες επί τη θέσει του σχεδίου αυτού... Έτσι θά μπορούσα νά διαλέξω τόν γραμμα-τέα—συνεργάτη μου, στον όποιο θά δί-νω 5.000 φράγκα μισθό και ποσοστό επί των συνεργατικών μου δικαιωμά-των... Οι άλλοι δέν θά πάρουν τίποτε.

Έτσι, την άλλη μέρα τό νέο μυθι-στορήμα τού Βιεννού ήταν έτοιμο...

Έπειτα κάθισε στό γραφείο του, έβαλε τό γραμματέα του νά καθήση απέναντί του και άρχισε νά τού υπα-γορεύη κάτω...

Την Πέμπτη, ακριβώς στις τέσσε-ρες τό απόγευμα τό κείμενο της «Μυ-στηριώδους Πριγκίπισσης» είχε παρα-δοθεί στον έκδοτη Λεμάν—Καλύ.

ΠΑΛΗΣ ΚΙ' ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο άτυχος έρωσ ένός πλουσίου Φλωρεντινού. Πώς σκόρπισε όλη του την πε-ριουσία. Στό μικρό έξοχικό ύποστατικό. Ο θάνατος τού σύζυγου της άρχίας Φλωρεντινής. Το γεράκι τού έρωτευμένου κυνηγού. Ο πόθος τού μοναχο-γυιού της χήρας. Πώς άρρώστησε από τόν καύμο του. Η άπρεσβέστη επί-σκεψις. Πώς έτοιμάστηκε ένα γεύμα. Ο θάνατος τού μικρού άρρώστου, κτλ.

του.

Έχαρνα όμως ο νέος αυτός άγά-πησε με πραγματικό πάθος μιά ά-ρχία Φλωρεντινή, την Ιωάννα Φα-λίτσι. Μά ή Ιωάννα, ή όποία ήταν παντρεμένη, διακρινόταν άνάμεσα στις άλλες Φλωρεντινές: ή, μόνο γιά τήν-ωμορφιά της και γιά τήν εδγένειά της, αλλά και γιά τήν τι-μιότητά της.

Ήταν λοιπόν άρρωσμένη και πι-στή στό σύζυγό της και δέν έδωσε καμιά σημασία στην έρωτική έξο-μολόγησι που της έκανε μιά μέρα ο Φρειδερίκος.

Από την ήμερα αυτή μάλιστα, άρχισε νά τού φέρεται με άδιαφορία και ψυχρότητα.

Στό μεταξύ ο άτυχός έρωτευμέ-νος, προσπαθώντας με κάθε τρόπο νά άρέσει στη δέσποινα των λογισμών του, έόδευε αλύπητα τά χρήματά του στά λούσα και στις διασκεδάσεις.

Έτσι όμως σκόρπισε όλη του την περιουσία κι' ήθελε σύντομα μιά μέρα πού άπόβυσε σχεδόν χωρίς πεν-τάρα.

Δέν τού έμεινε πειά παρά ένα μι-κρό ύποστατικό έξω από την πόλη.

Έκεί άναγκάστηκε νά άποσυρθή από τάς διασκέδασεις, νά άποστρέψη από τούς παληρούς του φίλους.

Είχε πάρει μαζί του κ' ένα γε-ράκι κυνηγετικό, τό όποιο έλάτρευε και με τό όποιο πήγαινε τακτικά στό κυνήγι, προσπαθώντας με τή διασκέ-δασι αυτή νά ξεράσει κάπως τή φτώ-χεια του.

Ένώ όμως ο Φρειδερίκος άρσκό-ταν στην έξοχή, ο σύζυγός της, Ιω-άννας άρρώστησε έξάφνα σθάσι.

Αφού πάλαιψε άκοίτες μέρες με-ταξύ ζωής και θανάτου, στό τέλος, έπέθανε.

Αφού πάλαιψε άκοίτες μέρες με-ταξύ ζωής και θανάτου, στό τέλος, έπέθανε.

Έπ' δύο μέρες, οι δώδεκα ανώνυ-μοι συγγραφείς του κάκου περμέναν νά λάβουν την απάντησί του, ή όποία, αλλοιμονό!... δέν έφτασε ποτέ...

Υστερ από λίγες μέρες, ο άρρω-

στός πέθανε και, όταν έφτασε τό κα-λοκαίρι, ή Ιωάννα πήρε τό γυίο της, όπως συνήθιζε κάθε χρόνο, και πήγε νά παραθερίση σέ μιά έπικυή τους που βρισκόταν κοντά στην ά-ρχία τού Φρειδερίκου.

Έκεί τό παιδί γνωρίστηκε με τόν Φρειδερίκο και δέν άρχισε νά συν-δεθή μαζί του.

Πήγαμε τακτικά στην άρχία του και διασκεδάα με τά σκυλιά του.

Έκείνο όμως που τού είχε κάνει ξεχωριστή έντύπωσι, ήταν τό γερά-κι του. Θά ήθελε πολύ νά τό κινή-δικό του, αλλά δέν τόλμούσε νά τό ζητήσει από τό φίλο του, γιατί έβλε-πε πόσο πολύ τό αγαπούσε.

Σιγά-σιγά ή επιθυμία αυτή τού παιδιού μετεβλήθη σέ πραγματικό πάθος. σ' ένα πάθος τρομερό και ά-κατανίκητο, τό όποιο, επειδή έμεινε ά-νικανοποίητο, τό μαρζέωσε και στό τέ-λος τό έραξε άρρωστο θά-νατο σέ καθεδράτι.

Η μητέρα του, ή όποία δέν ήξερε πού ν' άποδώσει τήν άρρώστια τού γυιού της, στεκό-ταν όλοένα πλάι του και προσπαθούσε νά τό παρη-γορήσει.

Συγγιά μά-λιστα τό ρω-τούσε μήπως ήθελε τίποτε και τού ύπο-σχόταν ότι ήθελαν νά ά-δύναται δυνα-τά γιά νά τού βοηθίσει.

Απ' τίς πολλές φορές τέλος, ο μι-κρός πήρε θάνατο και μιά μέρα της είπε:

—Μητέρα μου, αν υποθέσεις νά μου φέρης τό γεράκι πούχει ο κύριος Φρειδερίκος θά γίνω άμέσως καλά!...

Η νέα γήρα άκουσε κατάπληκτη την επιθυμία τού παιδιού της και δέν ήξερε τί νά άποφασίσει.

Πέρασε καλά ότι ο Φρειδερίκος έ-ξακολουθούσε νά την αγαπά τελλία και ότι γιά χαρή της είχε έόδεψε την περιουσία του και είχε κατανή-σει σ' αυτή τή φτώχεια.

Θυμάταν όμως ακόμα πώς έκείνη σ' όλο αυτό τό διάστημα δέν τού εί-γε είξει ποτέ ούτε ένα βλέμμα και γι' αυτό εύρισκε πολύ άναίσθητος εν μέρους της νά πάη τώρα και νά

τού ζητήσει τό αγαπημένο του πούλι, που άποτελούσε τή μόνη διασκέδασι του μέσα στη δυστυχία του.

Ήταν έν τούτοις δέβαιη ότι σέ περίπτωση που θά τού γόρευε τό γε-ράκι, εκείνος θά της τώδινε με προ-θυμία, αλλά τή συγκατατούσε κάποιος εύλογος δισταγμός.

Επί τέλους τό μητρικό φίλτρο νί-κησε κάθε άλλο αίσθημα και ή Ιω-άννα υποσχέθηκε στον μικρό άρρω-στο νά πάη την άλλη μέρα και νά τού φέρη έξάπαντος τό πούλι τού φί-λου.

Τό έκόλουε λοιπόν πρωτό, ή ώραία χήρα, αφού παρατήρησε ότι στό με-ταξύ ο γυιός της καλύτερα απ' τήν ύπόθεσι της, πήρε μιά γνώμη της κυρία γιά συντροφιά και διεθυνώθηκε προς την κατοικία τού Φρειδερίκου.

Ο Φρειδερίκος δέν είχε πάει εκεί-νη την ήμερα στό κυνήγι και βρισκό-ταν μέσα στον χώρο του, όπου έδινε μερικώς όδη-γίες στον πε-ριβολάρη του.

Όταν έπα-θε ότι ή Ιω-άννα ήταν από-ξω και τόν ζήτησε, άρ-χισε αμέ-σως τή δου-λειά του κι' έστρεψε χαρού-μενος προς τήν είσοδο.

Η Ιωάννα μόλις τόν εί-δε προχώρη-σε προς αυτόν, τόν χαιρέτη-σε με χαλο-σύνη και τού είπε:

—Κύριε Φρειδερίκε, άναγνωρίζω ότι πάθατε μεγάλες ζή-μιες εξ αι-τίας της ύπερβολικής άγάπης που είχατε γιά μένα και γιά νά σας εύ-χαριστήσω λίγο, άποφάσισα νάρρω-σθω με τή φίλη μου και νά γευ-ματίσω στό σπίτι σου.

Ο Φρειδερίκος της απάντησε μ' ευγένεια πως δέν έπρεπε αυτή κα-θόλου γιά τή σημασία του δυστυχία και πώς τό θεωρούσε έξαιρετική εύ-τυχία του και τιμή του νά τή φιλο-ξενήσιν μαζί με τή φίλη της.

Κατόπιν ζήτησε συγγνώμη από τήν δού χήρα και πήγε νά φροντίσει γιά τό γεύμα που ήθελε νάναι άνά-ξιο της περιστάσεως.

Αλλά γιά κακή του τύχη έτυχ-ε νά μνη έγη έκείνη την ήμερα καθό-λου γρημάτη πάνω του και περής φανος καθώς ήταν δέν ήθελε νά ύ-πογραμμή και νά δαιτυσθή από κανέ-

ναν γείτονά του.

Απάνω λοιπόν στην άμνηστία του θυμήθηκε τό γεράκι, τό όποιο ήταν άκοίτα παρό και θά μπορούσε ν' ά-ποτελέσει ένα πρώτης τάξεως γεύμα.

Χωρίς νά διστάση καθόλου, παρ-όλη την άγίαση που τού είχε, τό πή-ρε, τό έσφαξε και τό παράδωσε στην περιβολάρισά του γιά νά τό μαγει-ρέψιν.

Η περιβολάρισσα τό μάζησε, τό έβαλε στη σούβλα, τό έψησε μ' επι-μέλεια και τό σερβίρισε στό τρα-πέζι.

Όταν ήρθε ή ώρα τού γεύματος, ή Ιωάννα και ή φίλη της καθήσαν στό τραπέζι και μίλην έρόντας τί κρέας είχαν άπορράσει τους, έφαγαν όλόκληρο τό ψιτό που ήταν νοστι-μώτατα ψημένο.

Κατόπιν σηκώθηκαν από τό τρα-πέζι κι' άρχισαν νά μιλούν γιά πο-σο ζήτηματα. Τότε ή Ιωάννα έ-κρινε κατάλληλη την ευκαιρία και περιβόλησε στό Φρει-δερίκο τόν σκοπό της επισκέψεώς της.

—Τό παιδί μου, τού είπε, αγαπά-ει τόσο πολύ τό γεράκι σας, ώστε αν δέν τού τό πάω, φοβάμαι μήπως χει-ροτερεύει και τό γάσω. Γι' αυτό σπύ-ν, έν άνάμει όγί της άγάπης που έστρεψατε γιά μένα, αλλά της κα-λοσύνης και της ευγενείας της ψυ-χής σας, σας ικετεύω νά μου δώ-σετε τό γεράκι σας γιά νά σώσω τή ζωή τού παιδιού μου. Έτσι θά σας ευγνωμονώ μέχρι τάφου...

Τότε ο Φρειδερίκος της έφάνερω-σε τί είχε συμβεί και της εξήδήςλωσε τήν άπεράστη θλίψη του γιατί δέν μπορούσε νά πραγματοποιήσει την έ-πιθυμία της.

Η Ιωάννα, άκούγοντάς τον, θαύ-μασε πώς φιλόξενα αίσθηματό του και τήν έμάλασε μάλιστα γιατί είχε θυ-σάσθαι ποτέ γάρη της τό αγαπημένο του γεράκι. Έπειτα έφυγε και γό-ρισε στό σπίτι της, κατασκευάζον-μένη γιά τήν άποτυχία της επισκέ-ψεώς της.

Τότε από δύο μέρες τó παιδί της, είπε γιατί ή άρρώστια του εί-χε προχωρήσει, είπε γιατί δέν είχε άποστήσει τό πούλι τού πούλι, επέ-κυψε στό μαρμαίό και έτσι ή ώραία χήρα έμεινε κυρία όλης της περιου-σίας τού μακαρίτη σύζυγου της.

Τότε οι άδελφοί της, την παρα-κίνησαν, επειδή ήταν ακόμα νέα, νά έναπαύσασθαι και ή Ιωάννα προ-τίμησε άδιστάχη γιά δεύτερο σύζυ-γό της τόν φτωχό, αλλά ευγενικό Φρειδερίκο, με τόν όποιον έζησε εύ-τυχισμένη την υπόλοιπη ζωή της.

ΓΝΩΜΙΚΑ

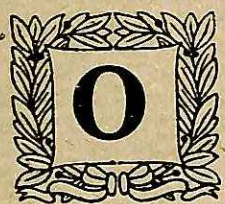
Η δυστυχία είνε ή παλαιότερα της άρετής, στην όποία δικαιώνεται ο άνδρεος από τόν άναίδρο πολυμιστή.

(Κ. ο. ο. η. σ.)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

Ο ΡΙΚΟΚΟ

ΤΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Ο ξερευνήτης και διάσημος περιηγητής Θεόφραστος Ντυπόν, είχε παρασπληνική κάποτε στην άφρονητη-την εφημέριον. Μά αυτό δεν ήταν και τόσο σπουδαίο, ούτε του τ'ήταν για πρώτη φορά. Τό φοβερό ήταν ότι του είχαν εξαντληθεί πιά όλα τα τρόφιμα του και ότι, προ δυό ήμερών δεν είχε βάλει απολύτως τίποτε στο στόμα του.

Πεινασμένος τομερὰ περπατούσε διάκοπα, παρ' όλη την εξάντλησή του, ελπίζοντας ότι στο τέλος θα εύρισκε κάτι να φάη.

Τέλος έφτασε σε μία μικρή δασί. Εκεί ο Θεόφραστος διέκρινε ένα άσπρη ξυλωμένο στη ρίζα μιάς φοινίκας.

Η πείνα του δυστυχισμένου ξερευνήτου ήταν τόσο, ώστε είχε αποφασίσει να φάη το πρώτο ζωντανό πλάσμα, που θα βρισκότανε μπροστά του, είτε κανάλα θα ήταν αυτό, είτε άνθρωπος... Καί στην έλπιον, ως γνωστόν, δεν βρίσκονταν άλλον είδους ζωντανά εκτός από τα δύο αυτά είδη. Γι' αυτό, μόλις είδε το μαύρο, κυριεύτηκε άμεσως από μιά άκατανίκητη έπιθυμία να δομήση εναντίον του και να τον φάη άμέσως όμοι, κατασπαράζοντάς τον με τα δόντια του...

Αλλά ο Θεόφραστος, παρ' όλη την τρομερή του πείνα, είχε μείνει κατά βάθος ένας πολιτισμένος Ευρωπαίος και σκέφτηκε :

— Ένας άνθρωπος σ' αυτήν εδώ τη μικρή δασί έχει μεγάλη αξία. Δεν έχω λοιπόν το δικαίωμα να τον φάω δωρεάν. Πρόκει να τον αγοράσω πρώτα. Αλλά από ποιόν ; Δεν βλέπω κανένα άλλον άνθρωπο εδώ.

Αλλά όταν σε λίγο προχώρησε τάρα πέρα, είδε καθισμένους στην όχλη ενός τέλματος ένα έφηβο, ένα γέρο και μία γυναίκα.

Τότε ο Θεόφραστος, με όλους τους τύπους που επιβάλλει η ευγένεια, φώναξε το γέρο και τον παρακάλεσε να του μιλήσει λίγες στιγμές ιδιαίτερας... Δεν ήξερε όμως πως ν' άρχισιν... Κοκκίνησε, χλώμασε, γύρισε πολλές φορές την κάσκα του ανάμεσα στα χέρια του... Τέλος, πιεζόμενος από την τρομερή πείνα του, άρχισε να λέη :

— Γέρο, θέλω να φάω τον άνθρωπο που κάθεται εκεί κάτω από τη φοινικιά. Φαίνεται όρεκτικός και το στομάχι μου σπαράζει από την πείνα...

— Μά την αλήθεια, άσπερε άνθρωπε, του απάντησε ο γέρος μ' ένα τόνο θυμωμένο, τα λόγια που βγαίνουν από το στόμα σου με κάνουν ν' αμφιβάλλω για τα λογικά σου. Φαίνεται ότι τρελλάθηκες από την πείνα σου ! Δέ ξέρεις λοιπόν πόσο εινε δυνατοί οι δαιμόιοι που ενώνουν ένα πατέρα με το γιό του ; Ο άνθρωπος αυτός, τον όποιο θέλεις να εξαφανίσης από το πρόσωπο της γης, λέγεται Ρικοκό. Και ο Ρικοκό—μάθε το!—εινε ο γιός μου, η σάρκα της σάρκας μου, το αίμα του αίματός μου...

— Έπειν' από τα λόγια αυτά του μαύ-

ρου, ο Θεόφραστος, χωρίς να τ'αχάση, έβγαλε ένα χρυσό εικοσόφραγκο από τη τσέπη του.

Ο γέρος να ήξερε άραγε την αξία αυτού του νομίσματος ;

Τό χρυσό μετάλλιο έλαμπε στις άχτίδες του ήλιου. Ο γέρος τον κύτταξε επί άρκετη ώρα. Καί ειπε τέλος :

— Δώσε μου άλλα εικοσιτέσσερα όμοια μετάλλια και ο Ρικοκό εινε δικός σου...

Ο Θεόφραστος όμως του κάκου σκάλλισε όλες του τις τσέπες. Δεν είχε όσα χρήματα ζητούσε ο γέρος.

Τότε κι' αυτός απομακρύνθηκε ψιθυρίζοντας :

— Αυτός ο ξένος εινε τρελλός. Να παζαρεύω το γιό μου ; Ποτέ. Τον αγαπώ πολύ...

Τό στομάχι του Θεόφραστου γινότανε δίλονα πιά άπαιτητικό... Ο δυστυχισμένος δεν μπορούσε να περιμένη περισσότερο. Έγνεψε λοιπόν στον έφηβο να πάη κοντά του.

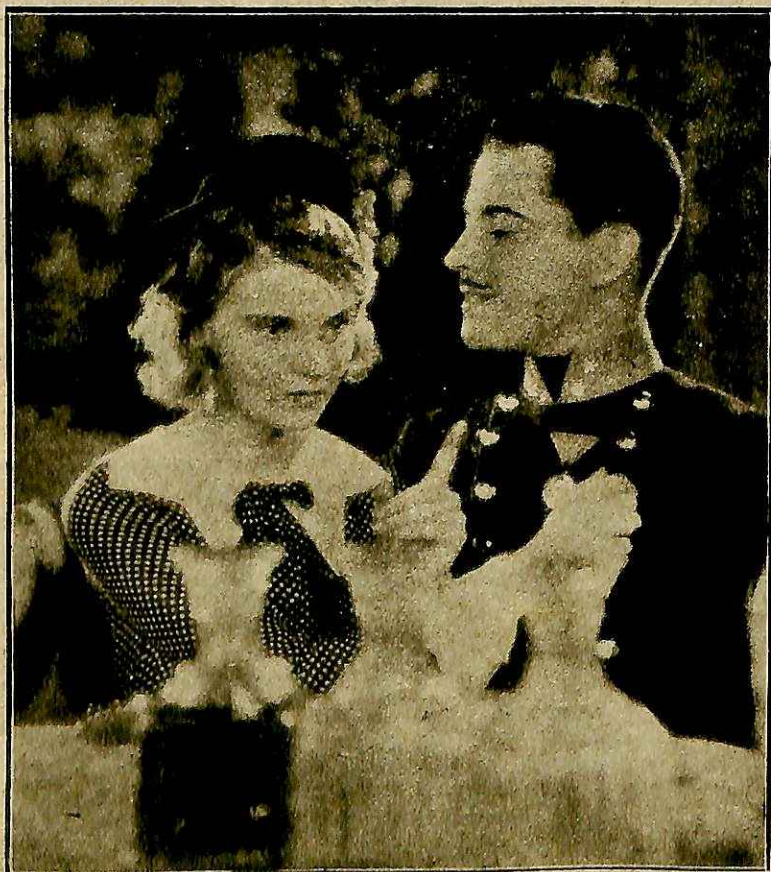
Καί, όταν έκείνος πλησίασε, του έιπε με φωνή οδυρμένη :

— Θέλω να φάω τον άνθρωπο που κοιμάται εκεί κάτω από τη φοινικιά. Πεινώ πολύ και δε μπορώ να περιμένω πιά.

Καί έβγαλε από τη τσέπη του το χρυσό εικοσόφραγκο, το όποιο προόλιγόν είχε περιφρονήσει ο γέρος.

— Λέγε μου, έξακολούθησε ο Θεόφραστος, πόσα τέτοια μετάλλια θέλεις, παιδί μου, για να μου δώσης το δικαίωμα να κάνω δε τι θέλω από τον άνθρωπο ;

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ο Ραμόν Νοβάρο, με... μουστάκι, όπως εμφανίζεται στη νέα ταινία «Ντέμπερ», και η γνωστή ηθοποιός του κινηματογράφου Έλεν Τσάντλερ.

— Μου ζητάς την άδεια, ειπε ο έφηβος, να φάς το Ρικοκό. Δέ ξέρεις λοιπόν πόσο δυνατός εινε ο δεσμός που ενώνει ένα γιό με τον πατέρα του. Ο Ρικοκό—μάθε το—εινε ο πατέρας μου. Τού χωριστή τη ζωή... Για να σου δώσω λοιπόν την άδεια που μου ζητάς, θέλω τουλάχιστον πέντε όμοια χρυσά μετάλλια... Αυτός εινε ο τελευταίος μου λόγος... Δεν παζαρεύω τον πατέρα μου. Μου εινε πολύ άγαπητός...

Ο Θεόφραστος του κάκου πάλι σκάλλισε τις τσέπες του. Δεν είχε παρά μόνο τρία εικοσόφραγκα, δέκα φράγκα και είκοσι λεπτά.

Ο έφηβος τ'α κύτταξε με περιφρόνησι κι' έφυγε κι' αυτός άμύλητος και υπερήφανος όπως ο παππούς του.

Ο Θεόφραστος, άπελπισμένος και εξαντλημένος, κάθισε κάτω στη γη.

Η γυναίκα, η όποια καθότανε πριν ανάμεσα στο γέρο και στον έφηβο, ήταν τώρα μόνη, καθισμένη κι' αυτή κάτω στο χώμα.

Ο Θεόφραστος σκέφτηκε τότε, να πάη και να προτείνη σ' αυτή την άγορά του όρεκτικού ανθρώπου.

Μά δεν είχε και πολλές ελπίδες πιά για την έπιτυχία αυτής της άγορας. Σίγουρα κι' η μαύρη αυτή κυρία θα ήταν άπαιτητική, όπως ο γέρος και ο έφηβος.

Μά η πείνα, όπως, καθώς λέει και η παροιμία, σπρώχνει το λιόν Έξω από το δάσος, δίνει στους ανθρώπους μιά άπώτευτη αιδάδεια και τόλμη. Έτσι λοιπόν ο Θεόφραστος σύρθηκε ως στα πόδια της άρατίνας και της ειπε :

— Αυτό που θα σου προτείνω, κυρία μου, θα σου φανή πολύ λίγο επικερδές. Αλλά άκουσε με, σε ίκετεύω... Θέλω να φάω τον άνθρωπο που κάθεται στην είσοδο της άόσεως, κάτω από μιά φοινικιά... Υπό ποιους όρους μου τον παραχωρείς ; Τί θέλεις να σου δώσω ;...

— Θέλεις να φάς το Ρικοκό, ειπε η άρατίνα, άνοιγοντας έπιληκτικ' τα μάτια της. Αλήθεια ; Δεν άστειεύεσαι ; Καλή όρεξη, φίλε μου... Καλή όρεξη !

Ο Θεόφραστος τότε της έταινε το εικοσόφραγκο τρέμοντας μήπως δεν της φανή άρκετό.

Μά η μαύρη, με μάτια λάμποντα από χαρά, του ειπε :

— Δεν άστειεύεσαι λοιπόν... Τί ευτυχία... Δεν θέλω να μου δώσης τίποτα... Κράτησε και το μετάλλιο σου...

Θά σε παρακαλέσω μάλιστα να δεχτής αυτό το κοράλλιο περιδέραιο για να με θυμάσαι...

Καί η μαύρη κυρία έβγαλε από το λαμό της το κόκκινο περιδέραιο της και το έδωσε στο Θεόφραστο.

Μιά κραυγή ευγνωμοσύνης και άπειρης χαράς ξέφυγε από τα χείλη του ξερευνήτου.

Έπ' τέλους θα έτρωγε !...

Μά, τί λοιπόν, μόνο οι μαύροι θα τρώνε τους άσπερους ; Γιατί να μη φάη κι' ένας άσπερος ένα μαύρο μιά φορά ; Ο Θεόφραστος, με δάκρυα χαράς στα μάτια του, φίλησε τα χέρια της εθεογονήτης του.

— Εύχαριστώ, ειπε, εύχαριστώ χίλιες φορές. Αλλά πού είσαι, ά ευγενιστάτη ξένη και φέρεσαι με τόσο καλωσύνη και με τόσο προθυμία, σ' ένα περαστικό όδοιπόρο ;

— Είμαι, απάντησε η μαύρη, η κυρία Ρικοκό. Να, είμαι η γυναίκα του Ρικοκό. Έμπρός λοιπόν, μη χάνεις καιρό, πήγαινε να τον φάς !...

MAX ET ALEX FISCHER

ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η άσπερος τριχές εινε άφρός που σκεπάζει τη θάλασσα ύστερ' από την τρικυμία.

Ο ήπιος εινε ο γενναίωδρος κλέφτης του χρόνου.

Οι άνθρωποι δεν συγχωρούν παρά μόνο το θάνατό μας, κι' αυτόν όχι πάντοτε.

Γυναίκα που δεν υπερφανεύεται για το φύλο της εινε βασίλισσα άναξία του στέμματος της.

Να φέρεσαι στο σώμα σου σαν σε δούλο, αν δεν θέλεις να γίνη τύραννός σου.

Η υπερηφάνεια εινε κακός σύμβουλος, αλλά χρήσιμος φίλος.

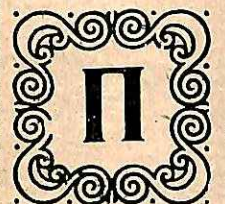
ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΓΩ'ΙΣΜΟΣ

Η σύζυγος του βασιλέως της Βουργουνδίας Γεντρώου, κατά τις τελευταίες της στιγμές άνάγκασε τον άντρα της να της ύποσχεθ' ότι καζ' η' αυτή θα έθαβε και τους γιαιούς της !

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΡΑΓΙΑ

(Κρητική ιστορία)

ΟΛΛΕΣ φορές άκουσα από τον μακαρίτη τον παππού μου να διηγείται πως τόν π'άντρεψε για δεύτερη φορά ο άγας ο Δρούβαλης, γιατί δεν έκανε η πρώτη του γυναίκα παιδιά.

Δώδεκα χρόνια ήταν παντρεμένος ο παππούς μου με τη Γιαννακοδοπούλα, γυναίκα από καλή σειρά και νοικοκυροπούλα, μιά ο Θεός δεν ήθελε να τους «έπληρη» και παιδιά. Κριφό καιρό τόχανε και με το δίχτυ τους. Μά ίντα να κάμουνε ; «Στού Θεού τις δουλειές κανείς δεν παρασύρει». Έτσι περνούσαν ο καιρός, δουλεύανε και ζούσανε «άπικραντοι και γλυκοσαλισμένοι». Μόνο ένα παράπονο, είπαμε, πως είχαν, την άκληρία.

Οι αγάδες του χωριού τους ήσαν καλοί. Τουρκό ήσαν, δεν σου λέω, κι' άνάθεμά τον τόν καλύτερο κείνους σοί καιρούς, μ' άπως κι' αν εινε τουτοι δω πέρα είχανε λίγο «σελαμέτι» (έλεος).

Από σήλους του χωριού τ' αγάδες, ό πλείο πλούσιος και ό πλείο δυνατός ήταν ο Δρούβαλης. Ήτανε σαν να πούμε ο άρχηγός των άλλων. «Ο,τι ήθελε αυτός έκαναν κι' οι άλλοι. Οι Τουρκόι το έχουνε αυτό το χάρισμα. Ο κατώτερος σέβεται τον άνωτέρό του.

Αυτού λοιπόν του Δρούβαλη τα κοπάδια έβοσκαν ο παππούς μου. Έξανα μιά ήμέρα του μηνά ο άγας να πάη στο κονάκι για να του μιλήση... Πηγαίνει ο παππούς μου και σαν έκάτσανε, του λέει ο άγας :

— Νικολή, το Σάββατο όπου μ'ας έρχεται, έχω δυό-τρεις αγάδες καλεσμένους και θα κάνουμε τσιμπούσι. Μά δεν θα το κάνω στο κονάκι μου, γιατί σ' αυτό έχω τα χαρέμια μου. Θάφθώμε λοιπόν να γλεντήσουμε στο σπίτι σου. Λοιπόν να π'ας στο μύλο ν' άλέσης σιτάρι «πληρηρό» και να κάμης ψωμί καθάριο, κουλούρες και ξεροτηφτό παξιμάδι. Να σφάξης και το «μαρτή» (μαρτίνα) για να περάσουμε καλύτερα.

— Με τ'οι χαρές σου, άγ'α μου, του απάντησε ο παππούς μου, και έφυγε για ν' άρχιση τις έτοιμασίες. Αλλά κρύγιος άέρας μπήκε στην καρδιά του.

Φοβήθηκε μήπως τόν χαλάσει (σπατώσει) ο άγας άπάντα στο πλέντι, παίζοντάς (ρίχνοντας) του καμιά πιστολιά και ύστερα δικαιολογηθεί πως τώκανε άπάντα στο κρασί.

Μά ίντα ναχανε ;

Έχαμε λοιπόν όσα του παράγγειλαν ο άγας και το Σάββατο άργά σ' τις τρεις άλά Τουρκά να σου ο άγας με άλλους δυό στο σπίτι του παππού μου !

— Καλησπέρα, Νικολή,

— Καλώς τον τόν άγ'α ! Καλώς τούς άφεντάδες !...

Οι τουρκάδες έκάτσανε κι' άρχισαν να πίνουνε ρακί... Μά σ'έ λίγο βγαίνει ο Δρούβαλης τη μιά πιστολιά του και παίζει μιά από το παραθύρι, ύστερα βγαίνει και την άλλη, ύστερα και το «μουτσούνι» του.

Έκαρδοχτυπούσαν ο παππούς μου, μ'ά έκανε και «καερέτι» (ύπομνη).

— «Ο,τι εινε γραμμένο, δεν ξεγράφεται», έλεγε μέσα του και έτοιμάζε πάντα το τραπέζι για τ' αγάδες.

Σε λιγάκι ο Δρούβαλης κάνει νόημα ενός Τουρκού άπ'όπου τον ειχε ε'άν ύπισπστη να σωθή. Σαν σίμωσε έκείνης, βγάινε τρία φουσέκια άπ' τη μπαλάσκα του, του τ'α δίνει και του λέει :

— Πάρε αυτά και άμε το ένα του Παπα-Γιάννη, και να του π'ης πως τόν χαρετώ και να πάρη εκείνα που βλογάει και νάρθη στο σπίτι του «τριτάρη» μου του Νικολή. Τάλλο να τ'ο π'ας στού Μαρκοδοσκάλου, να τ'ο τ' αφήσης και να του π'ης τα χαρετίματά μου και να πάρη την κόρη του την Κατερίνη και νάρθη στού Νικολή, και τ' άλλο να τ'ο δώσης στο Μπόλη και να του π'ης πως τόν θέλεις ο άγας, σε μισή ώρα να εινε εδώ.

Δεν μπορούσε κανείς να καταλάβη ίνταχανε ο Δρούβαλης στο νού του. Καί όλοι περιμένανε και ο παππούς μου και η γυναίκα του, να ιδούν το αποτέλεσμα. Πήγεν ο «χαμπεντάρης» (άποσταλμένος) στούς καλεσμένους και

Ο ΜΗΝ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η περίφημη Μπεμπέ Ντάνιελς και ο σύζυγός της Μπέν Ανδόν στο σπίτι τους, στην ακρογιαλιά, στο σπύντιο, νεώπαντροι, έρπουμένοι όσο παίρνει και τρισευτυχισμένοι !...

τους σήκωσε από τόν ύπνο, γιατί όλοι κοιμώντανε, έδωσαν από ένα φουσέκι στον καθένα τους, τούς ειπε τα λόγια του άγ'α, και «εγιάγηρε» (γύρισε πίσω).

Σαν λίγη ώρα να σοι και φτάνουνε όλοι καθώς έδιάταξ' ο άγας. Αυτός έτρωγε και έπινε. Σαν ήρθανε, σκώνεται και λέει του Παπα-Γιάννη :

— Έτοιμάσε τα κιτάπια και τα ρούχα άπ'όπου θάνεις και βλογ'ας σ' τις παντρείες...

Ύστερα γυρίζει και λέει του Μαρκοδοσκάλου :

— Φέρε και του λόγου σου κοντά την Κατερίνα.

Κατόπιν γυρίζει και λέει στον Νικολή, τόν παππού μου :

— Έσύ θα μείνης στο σπίτι του Νικολή να δουλεύης και να τρώς ένα κομμάτι ψωμί, μ'ά γυναίκα του πλείο δεν θα 'σαι σύ, αλλά η Κατερίνα.

— Έπειτα γυρίζει και λέει στον Νικολή :

— Και σένα, Νικολή, γυναίκα σου θάνα η Κατερίνα. Βαλλάχι—μπαλλάχι, κι' άκούσω πως έθανε κομμάτι ψωμί, μ'ά γυναίκα του πλείο δεν θα 'σαι σύ, αλλά η Κατερίνα. Άλλά ποιος άποκοτούσε να μιλήση ; Μ'ε μιά χονδρή φωνή λέει ο Δρούβαλης του Παπα-Γιάννη :

— Μιά κι' η γυναίκα σου εινε στείρα, θι πάρης άλλη !...

— Έπειτα γυρίζει σ' όλους, γαμπρό, νύφη, παππά, κομπάρο και προστάζει :

— Έμπαιτε στο από μέσα σπίτι και κάμετε τη βλόνη.

Έμπαιναν τότε από μέσα, έθαλιν ο παπ'ας εύλογητό και έκανε κανονικά τη στεφάνωση της Κατερίνας και του παππού μου του Νικολή.

Σαν τελείωσε το μυστήριο, ο άγας βγάινε μέσα από τη φεμελίη του μιά χρυσή κλωστή, πο'νε περασμένους πέντε παληούς «μαχιοντιέδες» (νόμισμα Τουρκικό παληό) και τούς κρεμάει σχοριασμα (δωρο) σ' τις νύφης το στεφάνι.

Τό ίδιο κάνανε κι' οι άλλοι Τουρκόι που ήσαν εκεί.

Ύστερα καθίζει ο άγας και λέει στη πρώτη γυναίκα του παππού μου :

— Έσύ θα μείνης στο σπίτι του Νικολή να δουλεύης και να τρώς ένα κομμάτι ψωμί, μ'ά γυναίκα του πλείο δεν θα 'σαι σύ, αλλά η Κατερίνα.

— Έπειτα γυρίζει και λέει στον Νικολή :

— Και σένα, Νικολή, γυναίκα σου θάνα η Κατερίνα. Βαλλάχι—μπαλλάχι, κι' άκούσω πως έθανε κομμάτι ψωμί, μ'ά γυναίκα του πλείο δεν θα 'σαι σύ, αλλά η Κατερίνα. Άλλά ποιος άποκοτούσε να μιλήση ; Μ'ε μιά χονδρή φωνή λέει ο Δρούβαλης του Παπα-Γιάννη :

— Έκατσαν ύστερα όλοι και έφαγαν και ήσαν τα καλοορεστικά, σαν κάνα ο γάμος γινόμενος με τη στράτα του Θεού. Ύστερα από έναν χρόνο άπόθανε η κακομοίρα η Γιαννακοδοπούλα άπ' τόν καιμό της, και η Κατερίνα του Μαρκοδοσκάλου εγέννησε τόν «κόρη» μου (πατέρα μου) τόν Άντωνίο.

Έπειτα γέννησε στη σειρά τόν άδελφό του το Δημητρώκη, δυό κατέλ-λες που ποθάνανε και τόν Μανωλιό, τόν μπαρμπα μας.

Δεν ήτανε βέβαια κανονικός ο δεύτερος ο γάμος του παππού μου, μ'ά τόν εύλόγησ' ο Θεός.

Αν δεν γινόταν όμως, έγώ δεν θα ήμουν σήμερα να σ'ας τ'α λέω.

Τι να π'η κανείς ! Άπιστος ήτανε ο Δρούβαλης, κι' άπιστολό αυτό που έχανε, μ'ά ής τού το σχωρέσει, Θεός !.. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ

Στην εποχή της Ρωμαϊκής κοσμοκρατορίας, οι δούλοι έπωλούντο σε τιμές κυριολεκτικώς εξευτελιστικές. Μετά την καπ'ακτησι μάλιστα πολλών έέων έπαρχιών, η τιμή τους κατέβηκε από 100 περίπου φράγκα, που ήσαν π'ριν, στα 40 με 50 φρ. Μετά δε την κατάληψη της Ιερουσαλήμ και τόν εξανδραποδισμό των κατοίκων της υπό του Τίτου, οι δούλοι πουλούντόσαν άντι 20 φράγκων ο καθένας ! Οι άργάτες όμως κι' οι τεχνίτες είχαν περισσότερη αξία. Ένας κηπουρός π. χ. έτιμώτο 1.500 φράγκα, ένας καλός μάγειρος μέχρι 10.000, ένας ήθοποιός 25.000 και ένας γιατρός 50.000 φράγκα.

Ο Ρενέ ντε Βαζέν ήταν ένας ωραίος νέος, για τον οποίον προσελκύονταν όλες οι γυναίκες. Δεν είχε μόνο τέλεια χαρακτηριστικά και επιβλητικό παράστημα, είχε ακόμα και ψυχή φλογερή και παθητική, η οποία έδινε κάποια καταπίνκτη γοητεία, στα μάτια του, στη φωνή του και στην κάθε του κίνηση.

Έτσι, όποια γυναίκα τον έβλεπε μια φορά, δεν μπορούσε πια να τον ξεχάσει. Άλλα η καρδιά του Ρενέ ήταν αγρότατη και άστατη και ποτέ δεν αγαπούσε για πολύ καιρό μια γυναίκα. Αγαπούσε λοιπόν πολλές και για λίγο καιρό την καθένα.

Η μητέρα του, η οποία τον λάτρευε, τον έκτελεσε ν' αλλάξει ζωή, αλλά αυτός είχε μάθει πια να είναι ένας δόν Ζουάν, και ήταν και περήφανος γι' αυτό.

Μια από τις πολλές του κατακτήσεις, ήταν μια πολύ γνωστή ήθοποιος, ώριμοτάτη, η οποία τον αγαπούσε μ' ένα πάθος άγριο και ραντακό. Ήταν μια από τις γυναίκες εκείνες που αγαπούν τρυφερά, με ζήλεια και με πίστη. Ο Ρενέ όμως κουράστηκε πολύ γρήγορα από την υπερβολική αυτή αγάπη, και μετά δύο μήνες εγκατέλειψε ξαφνικά την ωραία ήθοποιό. Τού κάκου η φίλη του τον έκτελεσε και τον φοβόταν. Ο Ρενέ μ' ανάλαφρη καρδιά, άρχισε να κυνηγάει μια άλλη καλλονή, την κυρία Ντε Β...

Μα η παρατημένη ήθοποιος δεν τον συγχώρησε για την απιστία του. Ο Ρενέ ωστόσο, αδιαφορώντας έντελως γι' αυτή, εμφανιζότανε τώρα παντού με τη νέα του φίλη, στους περιπάτους, στα θέατρα και στα μοντέρνα εστιατόρια.

Ένα βράδυ, καθώς έβγαίνει μαζί με την καινούργια του φίλη από το Μελοδράμα, μια γυναίκα τον πλησίασε γρήγορα-γρήγορα, και πριν αυτοπροσφάσει να την αναγνωρίσει και να την έμποδισι, ένοιωσε κάτι τρυφερά καυστικό να χύνεται στο πρόσωπο. Αμέσως βίαι τον είδαν να πέφτει παραινόμενος κάτω στο πεζοδρόμιο, και τον άκουσαν να ουλιάζει σαν ζώο που το σφάζουν.

Η γυναίκα αυτή, η οποία πλησίασε τον Ρενέ, δεν ήταν άλλη από την περιφρονημένη φίλη του, η οποία τον είχε εκδικηθεί τώρα σκληρά, ρίχνοντάς του διτρούλι στο πρόσωπο.

Έτσι ο ωραίος Ρενέ, έμεινε όχι μόνο παραμορφωμένος για όλη του τη ζωή, αλλά και τυφλός.

—Παιδιά! Έλεγε, απαρνήθεις βταν σηκώθηκες απ' το κρεβάτι όπου είχα μείνει ολοκλήρους μήνες. Έγασα την άμμο μου, έγασα τα μάτια μου!... Ποτέ πια τα μάτια μου δεν θα γοητεύουν καμιά γυναίκα, ποτέ πια δεν θα μ' αγαπήσει καμιά γυναίκα στον κόσμο! Ήμουν ένα αβυσσινόητο πλάσμα, τυφλό και άπονη.

Η μητέρα του όμως γι' αυτό τον παρηγορήσει και έλεγε ότι η φυσιογνωμία του είχε μείνει πάντα γλυκιά και συμπαθητική.

—Τό ξέρω, της απαντούσε εκείνος, ότι για σένα, μητέρα μου, είμαι πάντα ο ίδιος και γι' αυτό έπαι

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY ANDRÉ DE LORDE

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΡΕΝΕ

Η μόνη γυναίκα που μ' αγαπά τώρα...

Κι' έλπιζε σιωπηλά, μη μπορώντας να παρηγορηθεί γιατί έχασε για πάντα το φως και τον έρωτα. Δεν ήθελε να τον βλέπει κανείς και έμεινε πάντα μόνος, κλεισμένος στο δωμάτιό του, όπου δεν έμπαιναν παρά μόνο η μητέρα του κι' ένας πιστός του υπηρέτης.

Μια μέρα, καθώς ο Ρενέ καθόταν μόνος και περιλυσμένος, ξαφνικά μια φωνή δροσερή και μελωδική ακούστηκε στο διπλανό δωμάτιο όπου κοιμόταν η μητέρα του.

Ήταν η φωνή μιας νέας γυναίκας και η καρδιά του Ρενέ χτύπησε δυνατά στο άκουσμά της.

Σε λίγο η μητέρα του, μπαίνοντας μέσα, του είπε ότι είχε αποφασίσει να πάει κοντά της μια νέα κόρη, η οποία θα της έκανε συντροφιά, θα της διάβαζε και θα τη συνόδευε στο δρόμο.

Ο Ρενέ σκέφτηκε τότε ότι η νέα αυτή γυναίκα, μόλις θα τον έβλεπε, θα γύριζε αλλού με ρίχνη το πρόσωπό της και δεν θα ήθελε να τον ξαναϊδεί ποτέ...

Συγγνώμης έμαθε από τον υπηρέτη του, ότι η νέα αναγνωρίσιμη παραινόμενος κάτω στο πεζοδρόμιο, και τον άκουσαν να ουλιάζει σαν ζώο που το σφάζουν.

Η γυναίκα αυτή, η οποία πλησίασε τον Ρενέ, δεν ήταν άλλη από την περιφρονημένη φίλη του, η οποία τον είχε εκδικηθεί τώρα σκληρά, ρίχνοντάς του διτρούλι στο πρόσωπο.

Έτσι ο ωραίος Ρενέ, έμεινε όχι μόνο παραμορφωμένος για όλη του τη ζωή, αλλά και τυφλός.

—Παιδιά! Έλεγε, απαρνήθεις βταν σηκώθηκες απ' το κρεβάτι όπου είχα μείνει ολοκλήρους μήνες. Έγασα την άμμο μου, έγασα τα μάτια μου!... Ποτέ πια τα μάτια μου δεν θα γοητεύουν καμιά γυναίκα, ποτέ πια δεν θα μ' αγαπήσει καμιά γυναίκα στον κόσμο! Ήμουν ένα αβυσσινόητο πλάσμα, τυφλό και άπονη.

Η μητέρα του όμως γι' αυτό τον παρηγορήσει και έλεγε ότι η φυσιογνωμία του είχε μείνει πάντα γλυκιά και συμπαθητική.

τη φρίκη σας... Φύγετε... Η όλη, εγώ πρέπει να φύγω...

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, σηκώθηκε για να φύγει, αλλά η νέα κόρη τον σταμάτησε και του είπε:

—Μη λένε ότι είστε απαίσιος!... Αυτό δεν είναι αλήθεια...

Τα λόγια αυτά έκαναν μεγάλη εντύπωση στον Ρενέ, ο οποίος της απάντησε:

—Αν ήθετε το πρόσωπό μου, θα τομάζερε και θ' απομακρυνόμην γρήγορα από μένα...

Μερικά σημεία δεν είναι δυνατόν να χαλάρουν ένα ωραίο πρόσωπο, του απάντησε εκείνη.

—Τό λένε αυτό, γιατί δεν με είδατε ποτέ.

—Όχι... Σας είδα μια μέρα, καθώς περνούσατε από το σκρόνι. Ήμουν καθισμένη κίνητη σε μια γωνία και δεν με αντιληφθήκατε.

Ο Ρενέ κατέβασε τότε τα χέρια του από το πρόσωπό του.

—Αφού μ' έχετε δει, είπε τότε, πώς μπορείτε, πώς έχετε τό άρτος να μω μιλάτε;

Η Μάρθα δεν απάντησε.

—Καταλάβαινω, φημίσε ο Ρενέ, ο οποίος σας, σας κάνει να μ' ανέστη...

—Όχι! απάντησε η Μάρθα. Δεν είστε ο ίδιος...

Ο Ρενέ θέλησε να πάρει το χέρι της και να το ελπί στα χείλη του, αλλά εκείνη έφυγε γρήγορα, σαν μια φοβισμένη ελπίδα, προς το σπίτι.

Από εκείνο το βράδυ, ο Ρενέ κατέβαινε συχνά στον κήπο και πάντα εύρισκε εκεί τη Μάρθα.

Ο Ρενέ δοκίμαζε ακόμα μια φορά τη μεθυστική χαρά να κατακτά σιγά σιγά την καρδιά μιας γυναίκας.

Η μητέρα του τον εύρισκε τώρα τόσο διαφορετικό... Δεν έμεινε πια ο ίδιος κλεισμένος στην κλεισμένη του, και η θέσις του στο τραπέζι δεν ήταν άδεια όπως πριν.

Μια άπειρη χαρά διανοητολόγος από την του την έπαιξε. Κάθε βράδυ τώρα, όταν βίαι κοιμόντο στο σπίτι, ο Ρενέ κι' η Μάρθα κατέβαιναν μαζί στον κήπο, κι' εκεί φλογερά φιλήματα στο παγκάκι, όπου είχαν πρωτοσυναντηθεί.

Ο Ρενέ αγαπούσε τη Μάρθα, όπως δεν αγαπούσε ποτέ του. Τό α-

σχημά του προς αυτή, δεν έμοιαζε με τα εφάμερα πάθη της πρώτης του νεότητος. Την αγαπούσε με μια άγνη αγνή και άδολη σαν την αγάπη ενός εφήβου που αγαπά για πρώτη φορά και μ' ένα έρωτα συγκλονιστικό κι' απελπισμένο, ενός γέροντος...

Πολλές εβδομάδες πέρασαν έτσι, χωρίς να λιγοστέψη καθόλου το ασχημά του Ρενέ. Απ' έναντις όσο περνούσε ο καιρός, τόσο μεγάλωνε η αγάπη του Ρενέ προς τη Μάρθα. Είχε μάλιστα αποφασίσει πια να εξομολογήσει τα πάντα στη μητέρα του και να ζητήσει την συγκατάθεσή της, για να παντρευτεί με τη Μάρθα.

Ένα βράδυ, η Μάρθα είχε αρχίσει πολύ να πάει στο δωμάτιό του, όπως το είχε υποσχεθεί. Και ο Ρενέ, ανυπομονώντας, δούλεξε από το δωμάτιό του σιγά-σιγά, για να πάει να τη δει. Καθώς όμως περνούσε από το σκρόνι, άκουσε με έκπληξη τη φωνή της μητέρας του, και της Μάρθας.

Η Μάρθα μιλούσε δυνατά και μ' ένα τρόπο άπτομο στην κυρία Ντε Βαζέν, ενώ αυτή απ' έναντις, φαινότανε σαν να παρακαλούσε και να ζητούσε χάρη.

Ο Ρενέ πλησίασε για ν' ακούσει καλύτερα.

—Σας παρακαλώ, έλεγε η μητέρα του, μείνετε ακόμα ένα μήνα. Αφήστε μου καιρό να τον προετοιμάσω για την αναχώρησή σας. Μια τόσο απότομη απογοήτευση θα τον σκότωνε... Θέλετε να σας δώσω κι' άλλα χρήματα; Πάστε μου.

—Σας λέω όχι!... είπε η Μάρθα, δε μπορώ πια!... Δε μπορώ!... Θέλω πια να τελειώνω αυτή η κοινωνία. Μπορεί να είμαι μια παθητική γυναίκα, αλλά δεν μπορώ να υποφέρω κάθε βράδυ, τα φίλια του από το φριχτό του στόμα.

—Σας παρακαλώ! φημίσε η κυρία Βαζέν. Σωπάτε!... Αν σας πλέρωσα για να παύετε αυτή την κοινωνία, αν δέχτηκα να μείνετε στο γέροντο σπίτι μ' έμένα, το έκανα για να σώσω το δυστυχισμένο μου παιδί από την αυτοκτονία... Απονήστε τον!... Απονήστε με!

—Όχι, όχι... Δε μπορώ πια να βλέπω εκείνο το φριχτό πρόσωπό του... Φοβάμαι!...

—Σας ικετεύω!... Πάρτε αυτό το μαργαριτάρι περιδέραιο και μείνετε μερικές μέρες ακόμα.

Επειτα από λίγες στιγμές, όταν η Μάρθα μπήκε στο δωμάτιό του Ρενέ, θεώρησε προσέχοντα σ' ένα τσομερό θέαμα.

Είδε το Ρενέ πεσμένο κάτω στο χαρμάνι από το σώμα του, και μικρή λήνη αίματος... Είχε κόψει μόνο το το λαιμό του με το ξυράφι.

Ακούγοντας τις φωνές της Μάρθας η κυρία Βαζέν, έτρεξε μέσα. Η δυστυχισμένη μητέρα σωρίζονταν σαν τρελή, ουλιάζοντας μ' απόγνωση, ενώ η Μάρθα κτύπαζε με λήπη μέσα στον καθρέφτη, ότι το νέο της πρόσωπο είχε λεκιάσει από το αίμα του σκοτωμένου...

Β.

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ και σήμερα την εξιστορία της περιπετειώδους ζωής του μεγάλου "Αγγλου συγγραφέως Λευκαδίου Χέρν, ο οποίος γεννήθηκε στην Άγια Μαύρα της Ζακύνθου από Έλληνίδα μητέρα και από Άγγλο πατέρα.

Διηγηθήκαμε στο προηγούμενο φύλλο την παιδική του ηλικία και τις νεανικές του περιπέτειες, ως τη στιγμή που καθόρθωσε να γίνει ένας από τους καλύτερους δημοσιογράφους της Αμερικανικής πόλεως Κιγκνάνττης.

Ολόκληρη την ημέρα του 8 Χέρν την περνούσε καθισμένος μπρος στο γραφείο του και γράφοντας για την εφημερίδα του. Κάθε άλλος θα κουράζονταν από τη δουλειά αυτή. Μα ο Χέρν ακούρατος συνέχισε την εργασία του και κατά το μεγαλύτερο μέρος της νυκτός, δουλεύοντας όμως τώρα για τον εαυτό του. Εκείνη την εποχή μετέφραζε το γνωστό έργο του Θεοφίλου Γκωτιέ «Μια νύχτα της Κλεοπάτρας» κι' η μεταφραστική αυτή εργασία του του είχε γίνει μια πραγματική απόλαυση. Απονασθώντας γι' Ανατολή για την οποία μιλούσε το έργο του Γκωτιέ, είχε αρχίσει να τραβά την ψυχή του και την φαντασία του.

Μα, άλλοιμονο!... Η τέχνη του, η οποία του είχε χαμογελάσει για ένα διάστημα, άλλαξε απότομα...

Έντελως αποροδωμένος τον έβλεπαν από την εφημερίδα του, όπου κέρδιζε εκατόν είκοσι πέντε φράγκα τη βδομάδα, γιατί θέλησε να παντρευτεί μια Νέγρα, πράγμα που έθεωρείτο τότε έκτος νόμου. Μολονότι στο τέλος ο γάμος αυτός δεν έγινε, ωστόσο το σκάνδαλο που δημιουργήθηκε ήταν τόσο μεγάλο, ώστε οι προϊστάμενοί του τον παρακάλεσαν ευγενέστατα να τους απαλλάξει των πολιτικών πράγματι υπηρέτων του.

Έτσι ο Χέρν βρέθηκε πάλι χωρίς χρήματα, χωρίς δουλειά, μόνος κι' έρημος σε μια μεγάλη έμπορική πολιτεία...

Μια μέρα, καθώς πλανιόταν στην τύχη, άκουσε κάποιον να μιλάει μ' ένθουσιασμό για τα νησιά του τροπικού, στα οποία ο ήλιος εινε λαμπρός, μελωδίες αντηχούν στον αέρα κι' αρώματα αναδίνονται απ' όλες τις μεριές.

Ο Χέρν γοητευμένος, συγκινημένος, αποφάσισε να πάει στα μαγευτικά αυτά νησιά μ' άμεσως, χωρίς να χάνει καιρό, εγκατέλειψε την Κιγκνάντη.

Μα στο δρόμο του, περνώντας από τη Νέα Όρελάνη, έκανε σ' αυτή ένα σταθμό... Η πόλις αυτή του άρεσε τόσο με το λατινικό και κροατικό χαρακτήρα της, ώστε έμεινε εκεί. Αμέσως μάλιστα προσελήφθη ως συνεργάτης στο «Δημοκρατικό Χρόνο» το οποίο ο διευθυντής κ. Μπαίκερ έγινε στενός φίλος του... Χάρης σ' αυτόν, ο Χέρν μπόρεσε ν' αφήσει πια το ρεπορτάζ, «εργασία φοιτητή», όπως την χαρακτήριζε ο ίδιος. Έτσι μπόρεσε ν' αφοσιωθεί εξ ολοκλήρου στη γραφική εργασία, η οποία του άρεσε τόσο.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Νέα Όρελάνη, ο Χέρν έγραψε τα ωραιότερα του έργα. Τα χρόνια που πέρασε εκεί, ήταν τα πιο ευτυχισμένα της ζωής του. Εκτός από την συγγραφική του εργασία, μετέφραζε και διάφορα έργα των καλύτερων Γάλλων συγγραφέων, τα οποία, δημο-

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΕΥΚΑΔΙΟΥ ΧΕΡΝ

Ο έρωας του Χέρν με μια μαύρη προκαλεί κοινωνικό σκάνδαλο στην Κιγκνάντη. Πώς έχασε τη θέσι του κι' έμεινε στους δρόμους. Ένας σταθμός στη Νέα Όρελάνη. Το όνειρο του Τροπικού. Τα πιο ευτυχισμένα χρόνια της ζωής του. Η μεταφραστική του εργασία. Στα μαγευμένα νησιά των Αντίλλων. Η αιώνια απογοήτευση. Η επιστροφή στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το ταξίδι στην Ιαπωνία. Οι γάμοι του Χέρν με μια Γιαπωνέζα, κτλ. κτλ.

σιευόμενα στο «Δημοκρατικό Χρόνο», σημειώνονταν τεραστία επιτυχία.

Ο συγγραφέας, τον οποίον μετέφραζε κατά προτίμηση, ήταν ο Γκωτιέ ντε Μολασσάν. Επίσης του άρεσαν πολύ ο Ζολά κι' ο Νταντέ κι' έτρεφε πραγματική λατρεία προς το Φλωμπέρ. Ο Φλωμπέρ ήταν γι' αυτόν Θεός. Από τα έργα του, μετέφρασε αγγλικά τον «Πειρασμό του Αγίου Αντωνίου». Η μετάφρασή του αυτή δεν έδωκε αποτέλεσμα, μα ο ίδιος ο Χέρν την θεωρούσε ως ένα από τα καλύτερα έργα του.

Συγχρόνως όμως έγραψε και τρία έργα δικά του, πραγματικά αξιοσημείωτα. Στα έργα του αυτά μιλάει για χάρη μακρινές, έρωτες, στις οποίες ποτέ δεν είχε πατήσει το πόδι του και τις οποίες όμως δίνει στον αναγνώστη καλύτερα από κάθε περιγραφή...

Έτσι ο Χέρν βρέθηκε πάλι χωρίς χρήματα, χωρίς δουλειά, μόνος κι' έρημος σε μια μεγάλη έμπορική πολιτεία...

Μια μέρα, καθώς πλανιόταν στην τύχη, άκουσε κάποιον να μιλάει μ' ένθουσιασμό για τα νησιά του τροπικού, στα οποία ο ήλιος εινε λαμπρός, μελωδίες αντηχούν στον αέρα κι' αρώματα αναδίνονται απ' όλες τις μεριές.

Ο Χέρν γοητευμένος, συγκινημένος, αποφάσισε να πάει στα μαγευτικά αυτά νησιά μ' άμεσως, χωρίς να χάνει καιρό, εγκατέλειψε την Κιγκνάντη.

Μα στο δρόμο του, περνώντας από τη Νέα Όρελάνη, έκανε σ' αυτή ένα σταθμό... Η πόλις αυτή του άρεσε τόσο με το λατινικό και κροατικό χαρακτήρα της, ώστε έμεινε εκεί. Αμέσως μάλιστα προσελήφθη ως συνεργάτης στο «Δημοκρατικό Χρόνο» το οποίο ο διευθυντής κ. Μπαίκερ έγινε στενός φίλος του... Χάρης σ' αυτόν, ο Χέρν μπόρεσε ν' αφήσει πια το ρεπορτάζ, «εργασία φοιτητή», όπως την χαρακτήριζε ο ίδιος. Έτσι μπόρεσε ν' αφοσιωθεί εξ ολοκλήρου στη γραφική εργασία, η οποία του άρεσε τόσο.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Νέα Όρελάνη, ο Χέρν έγραψε τα ωραιότερα του έργα. Τα χρόνια που πέρασε εκεί, ήταν τα πιο ευτυχισμένα της ζωής του. Εκτός από την συγγραφική του εργασία, μετέφραζε και διάφορα έργα των καλύτερων Γάλλων συγγραφέων, τα οποία, δημο-

σιευόμενα στο «Δημοκρατικό Χρόνο», σημειώνονταν τεραστία επιτυχία.

Ο συγγραφέας, τον οποίον μετέφραζε κατά προτίμηση, ήταν ο Γκωτιέ ντε Μολασσάν. Επίσης του άρεσαν πολύ ο Ζολά κι' ο Νταντέ κι' έτρεφε πραγματική λατρεία προς το Φλωμπέρ. Ο Φλωμπέρ ήταν γι' αυτόν Θεός. Από τα έργα του, μετέφρασε αγγλικά τον «Πειρασμό του Αγίου Αντωνίου». Η μετάφρασή του αυτή δεν έδωκε αποτέλεσμα, μα ο ίδιος ο Χέρν την θεωρούσε ως ένα από τα καλύτερα έργα του.

Συγχρόνως όμως έγραψε και τρία έργα δικά του, πραγματικά αξιοσημείωτα. Στα έργα του αυτά μιλάει για χάρη μακρινές, έρωτες, στις οποίες ποτέ δεν είχε πατήσει το πόδι του και τις οποίες όμως δίνει στον αναγνώστη καλύτερα από κάθε περιγραφή...

Έτσι ο Χέρν βρέθηκε πάλι χωρίς χρήματα, χωρίς δουλειά, μόνος κι' έρημος σε μια μεγάλη έμπορική πολιτεία...

Μια μέρα, καθώς πλανιόταν στην τύχη, άκουσε κάποιον να μιλάει μ' ένθουσιασμό για τα νησιά του τροπικού, στα οποία ο ήλιος εινε λαμπρός, μελωδίες αντηχούν στον αέρα κι' αρώματα αναδίνονται απ' όλες τις μεριές.

Ο Χέρν γοητευμένος, συγκινημένος, αποφάσισε να πάει στα μαγευτικά αυτά νησιά μ' άμεσως, χωρίς να χάνει καιρό, εγκατέλειψε την Κιγκνάντη.

Μα στο δρόμο του, περνώντας από τη Νέα Όρελάνη, έκανε σ' αυτή ένα σταθμό... Η πόλις αυτή του άρεσε τόσο με το λατινικό και κροατικό χαρακτήρα της, ώστε έμεινε εκεί. Αμέσως μάλιστα προσελήφθη ως συνεργάτης στο «Δημοκρατικό Χρόνο» το οποίο ο διευθυντής κ. Μπαίκερ έγινε στενός φίλος του... Χάρης σ' αυτόν, ο Χέρν μπόρεσε ν' αφήσει πια το ρεπορτάζ, «εργασία φοιτητή», όπως την χαρακτήριζε ο ίδιος. Έτσι μπόρεσε ν' αφοσιωθεί εξ ολοκλήρου στη γραφική εργασία, η οποία του άρεσε τόσο.

ΣΤΙΧΟΙ

ΧΙΝΟΠΟΡΙΑΤΙΚΟ

Σε κλαίει τ' αμέρι στα κλα-
νδρία
και το νεράκι στα θυμάρια.
Μα πίο, γλυκερία, κροφή χαρά
(μου),
σε κλαίει η πεντάφραση καρ-
(διά μου).

Σε κλαίει τα ρόδα που σκαρ-
πάζουν
και τα γιοφύλια που μεδονται.
Μα πίο, γλυκερία, κροφή χαρά
(μου),
σε κλαίει η πεντάφραση καρ-
(διά μου).

Κλαίει τον καύλο που κλαί-
(νε, κροή),
κι' η πετροπέρδικες στα όρη.
Μα πίο, γλυκερία, κροφή χαρά
(μου),
σε κλαίει η πεντάφραση καρ-
(διά μου).

Σε κλαίει, ωμέ, κι' η νερα-
πού σ' ανθοστάσια στα όρη.
Μα πίο, γλυκερία, κροφή χαρά
(μου),
σε κλαίει η πεντάφραση καρ-
(διά μου).

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

κε. Δεν ένοιωθε πια την ήδονική ανατομία που του προκαλούσε άλλοτε ή θεά ενός άνδρου με χτυπητά χρώματα ή η απλόικη κομμένα του μ' ένα μαύρο κορίτσι. Συγχρόνως ανακάλυψε ότι το βαρύ κλίμα της νήσου δεν ήταν καθόλου ευνοϊκό για έναν άνθρωπο της πένιας... Έτσι γίνθηκε τριπλής και νευρικός κι' αποφάσισε να φύγει από το διειρημένο αυτό νησί για να ξαναγυρίσει στις πεζοτάτες Ηνωμένες Πολιτείες με την ιδέα να φύγει αργότερα για την Ιαπωνία, η οποία είχε γίνει τώρα η χώρα του ονείρου του...

Έμεινε λίγο καιρό στη Φιλαδέλφεια, φιλοξενούμενος από τους φίλους του κι' έγραψε τότε την «Κάρμα», ψυχολογικό μυθιστόρημα, που δημοσιεύθηκε σ' ένα φιλολογικό περιοδικό λίγων καιρό προ της αναχώρησής του για την Ιαπωνία. Το έργο αυτό εινε μια ιστορία ευγενική, ωραία, διηγημένη με την ασύγκριτη γοητεία του Χέρν. Εινε η περιγραφή της ήθους αγωνίας μιας ψυχής και του τελικού της θριάμβου έναντιον του κακού...

Ο Χέρν, παρ' όλη τη μεγάλη επιθυμία του, διατάζει ακόμα να πραγματοποιήσει το ταξίδι του στην Ιαπωνία και γι' αυτό φεύγοντας απ' τη Φιλαδέλφεια, πήγε στη Νέα Υόρκη, όπου είχε γνωρίσει άλλοτε ημέρες φτώχειας και απογοήσεως.

Τέλος, το 1890, πήρε οριστικά την απόφασί του, μπήκε σ' ένα υπερωκεανειδ κι' έπειτ' από δυο μήνες έφτασε στην Ιαπωνία.

Σχεδόν αμέσως με την άφιξή του, συνειδήθηκε ότι με μια χαριτωμένη Γιαπωνέζα, με την οποία, έπειτ' από δυο χρόνια παντρεύτηκε νομίμως. Φαίνεται πως ο Χέρν αγαπούσε τρυφερά τη γυναίκα του, η οποία ήταν απλή, χαριτωμένη κι' αγαθή. Την αγάπησε ιδιαίτερα περισσότερο ακριβώς γι' αυτά τα χαρακτηριστικά της, γιατί δεν χόρευε καθόλου τις έθιμες και διανοούμενες γυναίκες, για τις οποίες γράφει κάπου: «Δεν εινε κανείς ευνουχισμένος άμα έχει σύζυγο διανοούμενη. Απεναντίας το εινε αδύνατον να συζητήσει ποτέ σοβαρά μαζί της για πράγματα διανοητικά».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος της βιογραφίας του Λευκαδίου Χέρν.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΟ ΜΑΝΘΑΙ ΤΟΥ ΧΟΡΙΚΟΥ

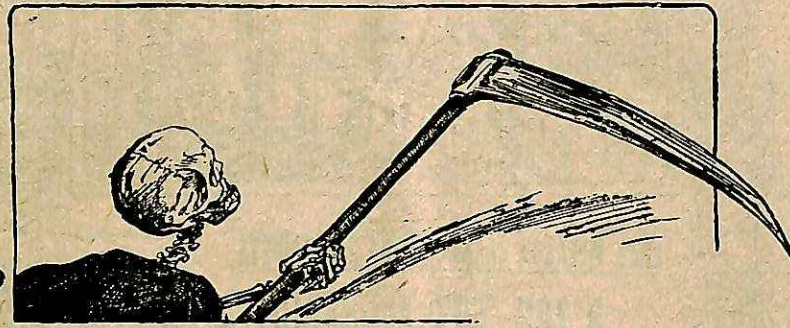
Μια φορά κάποια χωρική παρουσίαστηκε στον αστυνομικό της περιφέρειας της και του παραπόνθηκε ότι την κακομεταχειριζόταν ο σύζυγός της.

Ο αστυνομικός κάλεσε τότε τον κακό σύζυγο για να τον επιπλήξει, αλλά ο τελευταίος δικαιολογήθηκε λέγοντας ότι το μόνο που έκανε στη γυναίκα του ήταν να τη χτυπάει με το μαντήλι του για να την κάνει να σωπαίνει όταν φιλοκυλούσαν.

Κατόπιν αυτού ο αστυνομικός ξανακάλεσε τη γυναίκα και της ανακοίνωσε την απόφασή του συζύγου της.

—Α, τον άχρειο! απάντησε η γυναίκα. Μα, δεν σας εινε το σπουδαιότερο; ότι μεταχειρίζεται για μαντήλι τα... χέρια του!

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ
ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΥ

που απλώνονταν γύρω απ' το ρυάκι. Έκείνη κάθισε στο πλάι μου.

Αμέσως έβγαλα τα παπούτσια μου και άνοιξε πόνο δυο σιδερένιοι χλοιοί έφρουγαν απ' τα πόδια μου. Έτσι μου να θυθίσω τα πόδια μου στο νερό, όταν είχοντας μια ματιά προς αυτά είδα πως ήταν κατακόκκινα απ' το αίμα.

Χωρίς να θέλω, γύρισα και κύτταξα τη Τζένκα.

Την είδα τότε τόσο διαφορετική απ' ό,τι ήταν προηγουμένως, ώστε αίσθάνθηκα όλο μου το σώμα να παγώνει.

Η έκφρασή της είχε αγριέψει τρομερά, τα μαλλιά της είχαν ανορθωθεί και τα μάτια της, τα οποία έκλειναν μέσα τους όλες τις φλόγες της καλίσσεως, ήταν καρφωμένα πάνω στα πληγωμένα μου πόδια...

Κυττούσε το αίμα που κυλούσε απ' αυτά, σαν κάτι που την έρεθιζε και την άναβε δολοφονικά. Έβαφνα έβγαλε εν' απάισιο ούρλιαχτό που έκανε όλο τον τόπο ν' αντιχέσει γύρω... και την ίδια στιγμή μ' αγκάλιασε με πάθος.

Η σκηνή που επακολούθησε τότε ήταν απέναντα σοιγική, τόσο φοιγική, απάισια και τρομερή, ώστε όλη μου περνούν από όλο το κορμί και τώρα που έπειτα από τόσα χρόνια, την περιγράφω...

Η Τζένκα κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά μου.

Τη πρώτη στιγμή η φρίκη που αισθάνθηκα ήταν τόσο, ώστε είχα σταθεί ακίνητος και την κύτταξα.

Μα σε λίγο συνήλθα και πιάνοντας το κεφάλι της απ' τα μαλλιά, προσπάθησα να το τραβήξω πάνω...

—Τζένκα! φώναξα. Τζένκα!...

Εκείνη όμως, χωρίς να μου απαντήσει, ούρλιαζε απάισια κι έβρωσε τα νύχια της μέσα στις σάρκες μου για

να μ' αναγκάσει να της αφήσω τα μαλλιά...

Και, πράγματι, μ'ι μπορούντας ν' ανθίξω στον πόνο, την άφησα...

Μα, μόλις ένοιωσα πάλι τ' απάισια πεία χείλη της πάνω στα χείλη μου, τρελλός από τον τρόμο, συνήλθα έξω από την νύκτι, η οποία δεν μ' άφινε να σκέφτομαι καθαρά κι' αναμέτρησα μ' αγωνία την κρισιμότητα της θέσεώς μου...

Είχα αφήσει να με παρασύρει με την γοητευτική ωμορφιά της μια βρυκολακισμένη γυναίκα, η οποία μ' ώδηγούσε κοντά στους επίσης βρυκολακισμένους συγγενείς της...

—Ημεν χαμένους, όριστικά, αν δεν καπώθωναν να της ξεφύγω...

Ριγώντας λοιπόν έναντίον της με όλη μου τη δύναμη και άρχισα να τη χτυπάω και να τη σπρώχνω...

Στην άρχή εκείνη δεχόταν τα χτυπήματά μου, σαν να μην τα αισθάνονταν, μα καθώς την έπιασα πάλι απ' τα μαλλιά, τραβήχτηκε απότομα, αβροντας στα χείλια μου μια μπουκλα από τις πλεξίδες της κι' έπειτα, δομώντας έναντίον μου, μ' έπιασε με τα δυο της χείρια απ' το λαιμό.

Κρατώντας με με μ'ι' άκατανίκητη δύναμη ακίνητο, κάθισε να βλέμματά της στα μάτια μου και με φωνή που έτρεμε

από λύσσα, μου είπε:

—Δεν μ' αγαπάς πιά;... Δεν θέλεις να γίνης δικός μου;... Με χτυπάς;... Εί!... Εγώ όμως σε αγαπάω και θα σε κάνω δικό μου χωρίς να το θέλεις... Νόμισες πως εσύ ένας άνθρωπος θα μπορούσες να νικήσεις εμένα;

Και, αφού είπε αυτά τα λόγια, άρχισε να με σπίγγει με τέτοια δύναμη, ώστε μ' αναγκάσει να γονατίσω και νύχια της μέσα στις σάρκες μου για

Αγωνίζομαι μ' απόγνωσι να της ξεφύγω, μα του χάκου...

—Όλες η προσπάθειές μου πήγαν να χαμένες...

Καταλάβαινα πως ήμουν ένα πουλού στο χείρι της...

Στο τέλος εξαντλημένος απ' τον αγώνα, έκλεισα τα μάτια μου, νομίζοντας πως έφτασε πεία η τελευταία μου στιγμή και στάθιχα έντελως ακίνητος.

—Τώρα που κάθισα ήσυχα, σ' αγαπώ πάλι, άκουσα να μου ψιθυρίζει η Τζένκα, της οποίας ένοιωθα την ανάσα πάνω απ' το στόμα μου...

—Τώρα θα σε κάνω για πάντα δικό μου!... Δικό μου ό,τι σ' αυτό τον κόσμο που γρήγορο και τον προσωρινό, αλλά στον άλλο, τον αιώσιο...

Κι' ένοιωσα τα χείλη της ν' αγγίζουν τα δικά μου...

Μα έβαφνα, την ίδια στιγμή, η Τζένκα αναπήδησε δολοφονικά.

—Ανοίξτε τα μάτια μου και την είδα να κυττάζει γύρω της μ' ανήσυχη... Κύτταζε κι' άρπουκαζόταν συγχρόνως...

Μα κι' εγώ άκουσα κάποιο θόρυβο. Κιότις ήμουν ξεπληρωμένος κατά και τότε ξεχώρισα καθαρά ένα μακρινό καλπασιό άλλων που πλησίαζε όλοένα...

Ποιός να ήταν τάχα; Μήπως ο άδελφος Ίακωβος; Βέβαια, αυτός έπεσε να είνε...

Οι χωρικοί θά του είχαν πει τί συνέβη κι' έρχονταν τώρα να με σώσουν...

Η άμευρά αυτή ελπίδα μ' έκανε να ξαναβάλω το θάρρος μου...

Αποφάσισα μάλιστα να καταφύγω στην πονηρία, έφόσον είχα δεσφαιωθεί ότι με τη δια δεν υπορούσα να κάνω τίποτε, για να κρατήσω τη Τζένκα στο μέρος αυτό όση περισσότερη ώρα μπορούσα.

—Τζένκα, της φώναξα. Έβα κάθισε κοντά μου!... Έβα να μου μιλήσεις για την αγάπη σου...

Μα εκείνη φαινόταν σαν να μ'ι' άκουγε.

—Τζένκα, της φώναξα, δεν μ' ακούς;... Κάθισε κοντά μου...

—Όχι, μου απάντησε εκείνη. Θα φέγομαι άμέσως...

Κι' έσκαψα για να με πάρη στα χείρια της...

Του χάκου προσπάθησα ν' αντισταθώ και να την αναγκάσω να μ' αφήσει...

Με παρέσυρε πάλι μανιασμένη, μέσ' απ' τα σύνδεσνα και τους θράχους της εξοχής...

Ο καλπασιός όμως εξακολουθούσε τρεχούσα ακόμα κάποια ελπίδα σωτηρίας...

Η Τζένκα, όσο τον άκουγε, άναν απ' το στόμα της, από το οποίο έλλοτε τόσο γλυκά και τρυφερά λόγια άγρουκούσαν.

Κάθε τόσο έβρωσε τα νύχια της μέσα στις σάρκες μου και μούγκριζε: —Προδότη!... Προδότη!...

Η νύκτι μου μ' είχε κύριεύσει πάλι.

Σιγά-σιγά μάλιστα γινόταν μεγαλείτερη κι' έτσι δεν ένοιωθα τους τρο-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

Το «Αδελφικό Αίμα» του Θωμά Μάνν. Για ποιο λόγο δεν έχει εκδοθεί ως σήμερα στη Γερμανία. Μία δραματική ιστορία. Ο έρωσ και ο γάμος του Μάνν. Τα σκανδαλώδη χειρόγραφα. Πώς μαθεύτηκε ένα μυστικό σ' ολόκληρο το Μόναχο. Υπό την απειλή του περιστρόφου! Η περίεργη τύχη των τυπογραφικών φύλλων. Το έμπόριο ενός υπαλλήλου βιβλιοπωλείου, κτλ.

δυστυχισμένες αδελφές του, η οποίες αυτοκτόνησαν η μία κατόπιν της άλλης. Κατά τις συγκλονιστικές μας αυτές, παίχτες μουσικής ή άκούγαμε το Μάνν να μ'ις διαβάζει τα πρώτα του διηγήματα, τα οποία έπειτ' από μερικούς μήνες έξεδωσε σε βιβλίο.

Τα διηγήματα αυτά έστρέφονταν μεγάλη επιτυχία κι' ο συγγραφέας τους είδε να του ανοίγουν πολλές πόρτες, η οποίες ως τότε του έμειναν κλειστές. Έτσι άρχισε να συγχάζει στο σπίτι του περιστρώμα Μαρτυρικού Πριντσάου, όπου σύναζε όλη η εκλεκτή κοινωνία του Μονάχου...

Μα δεν ήταν ο λόγος αυτός ο μόνος που τραβούσε το Μάνν στο σπίτι του ενδόξου επιστήμονος. Υπήρχε ακόμα σ' αυτό κι' η κόρη του Πρωτοπλάτη, μια μελαγχολική και ζωηρή νέα, η οποία έδειχνε ζωηρό ενδιαφέρον για το μυθιστοριογράφο ή οποίος άρχισε τότε να δοκίμαζε...

Έτσι ο Μάνν δεν άνηκε να την έρωτευθη. Μα έπειδή ήταν εκρηκτικός ένας, τότε στού άλλου και τότε στο σπίτι της μητέρας του Μάνν, όπου μ'ις έκαναν συντροφιά κι' η δυο μερούς πόνους μου...

Στο τέλος έχασα έντελως τις αισθήσεις μου...

Όστόσο, μέσα στην αναίσθησία μου αυτή, εξακολουθούσα ν' άκούω μακριά τον καλπασιό των άλλων, τα οποία καθώς φαινόταν απ' τον ήχο, τότε άμυακρυνόντουσαν και πότε πλησίαζαν...

Στο τέλος όμως έπαψα να τον άκούω κι' αυτόν.

Όταν άνοιξα πάλι τα μάτια μου, έπειτα από έναν λήθαργο, τη διαίκενα του οποίου δεν υποού να προσδιορίσω, στην άρχή είδα πυκνό σκοτάδι ν' απλώνεται γύρω μου...

Λίγον καιρό μετά το γάμο του, ο Μάνν μ'ις διάβασε τα χειρόγραφα του «Αδελφικού Αίματος» και μ'ις αποκάλυψε ότι το μυθιστόρημα αυτό το είχε έμπνευστεί από τις σκανδαλώδεις σχέσεις της γυναίκας του με τον άδελφό της, τις οποίες απέκ-

λυψε μετά το γάμο του.

Μα μεταξύ των άκρατων του ήσαν κι' ο νέος συγγραφέας Κορνέλιους Μάρτενς, ο πύς κουτοπομπής άνθρας του Μονάχου, ο οποίος, όταν χωριστήκαμε δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να λείη σ' όποιο γνωστό του συναντούσε στο δρόμο του:

—Τα μάθατε; Ο Μάνν μ'ις διάβασε πρό ολίγου το νέο του μυθιστόρημα, στο οποίο μιλάει περί ύπόπτων σχέσεων της συζύγου του με τον άδελφό της.

Έτσι την άλλη μέρα, ολόκληρο το Μόναχο ήξερε την ιστορία αυτή.

Την επομένη ο πεθερός του Μάνν παρέθεσε τσάι στο σπίτι του κι' όλοι οι διανοούμενοι του Μονάχου βρισκόντουσαν εκεί. Μεταξύ των άλλων ήσαν κι' η κυρία Μπρενστάιν, η οποία σε μια στιγμή, παίρνοντας θάρρος, την σοφή μαθηματικό, του εί-

πε:

—Τα μάθατε; Και του άπεκάλυψε την ιστορία του μυθιστορηματος του γαμπρού του.

Ο καθηγητής γλώσσας κι' αβροντας τη φλόαση κυρία, πήρε το καπέλλο του, το πιστόλι του, το μ'ι' αστό του κι' έτρεξε στο σπίτι του Μάνν.

Η σκηνή που επακολούθησε εκεί ήταν τρομακή.

Πήχνατε την οικογένειά μου στο θόρυβο! φώναξε στο συγγραφέα.

Και, βιάζοντας το περιστρώφου έπρόσθεσε:

—Αν δεν μ'ις υποσχεθήτε ότι δεν θα εκδώσετε το μυθιστόρημά σας, θα σας σκοτώσω!

Τότε ο Μάνν αναγκάστηκε να τηλεφωνήσει στον εκδότη του στο Βερολίνο και να τον παρακαλέσει να μην κυκλοφορήσει το βιβλίο του, αν ναλαβάνοντας αυτός όλα τα έξοδα της έκδοσής του. Ο εκδότης έ-

Μα το πράγμα δεν σταμάτησε ως εδώ.

Ός γνωστόν, τα υπό έκδοσιν βιβλία, πριν διπλωθούν, κοπούν και βιβλιοδετηθούν, αποτελούν μεγάλες κόλλες τυπωμένες, η οποίες, όταν δεν χρησιμοποιούνται για τον αρχικό τους προορισμό, χρησιμοποιούνται για το απαλάτισμα άλλων βιβλίων.

Αυτό συνέβη και με τα τυπογραφικά φύλλα του μυθιστορηματος του Μάνν. Ο εκδότης του, έφόσον δεν θα το κυκλοφορούσε σε βιβλίο, το χρησιμοποίησε για να πακτώσει τα βιβλία που έστελνε στις διάφορες γερμανικές πόλεις.

Μα εδώ έβαλε ο διάβολος το χέρι του και κάποιος υπάλληλος του βιβλιοπωλείου Ζαφφέ στο Μόναχο μυστήθηκε πως τα χαρτιά αυτά ήσαν τα τυπογραφικά φύλλα του μυθιστορηματος, για το οποίο είχε γίνει τόσος θόρυβος.

Τα μάθατε λοιπόν όλα, τα διπλώσε κι' όταν κανένας πελάτης του ζητούσε κανένα έργο του Μάνν, το έλεγε έμπιστευτικά πως πουλάει κρυφά και το «Αδελφικό Αίμα».

Ο πελάτης από περιέργεια του το ζητούσε, μα ο υπάλληλος, έχμσταλλεύοντας την περίστασι του το πουλούσε σε δυσθεώρητες τιμές.

Έτσι, όλο το Μόναχο διάβασε το «Αδελφικό Αίμα», το οποίο εν τούτοις δεν κυκλοφόρησε ποτέ ως σήμερα γερμανικά σε βιβλίο και το όποιο είδε τελευταία το ως της δημοσιότητας στο Παρίσι.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Στους Ρώσους ο έρωτας είναι φαντασιόπληκτος και μυστηριώδης. Στις Ρωσίδες φλογερές κι' επικίνδυνες.

—Στους Τούρκους δεσποτικός και εδυστάβηκτος. Στις Τούρκιδες παθητικές και καστερικές.

—Στους Γερμανούς εύπιστος και αφελής. Στις Γερμανίδες πισθιματικός και πονηρός.

—Στους Βέλγους βαθύς και έντιμος. Στις Βελγίδες σοβαρές και άπλοκές.

—Στους Έλβετους δειλός και πράος. Στις Έλβετίδες άγνός και εύπιστος.

—Στους Βουλγάρους κτηνωδής. Στις Βουλγάρες αναισθητός.

—Στους Σέρβους θετικός. Στις Σερβίδες εκδικητικός.

—Στους Ρουμάνους υλιστικός και έμπροστος. Στις Ρουμάνες... πύς υλιστικός και πύς έμπροστος!

—Στους Σουηδούς και τους Νορβηγούς επιφυλακτικός και ποιητικός. Στις Σουηδέσες και τις Νορβηγίδες ήρεμοι και πιστές.

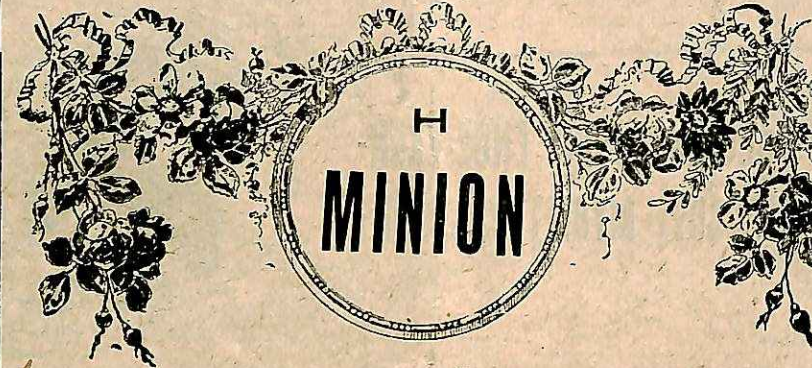

Ο Θωμάς Μάνν

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΜΙΝΙΟΝ

πειράζει αυτό το κορίτσι... "Οχι! Όχι! Μινιόν, δεν θέλω πια το κακό σου τώρα..." Έχω μετανοήσει και γι' αυτό που σου έκανα άλλοτε... Μά πρέπει να πω την αλήθεια για να μπορέσει να σε ξαναπάρει ο πατέρας σου, ο οποίος δέσμευται και γι' αυτό για πάντα... "Ακου, Μινιόν... Θυμάσαι την εποχή που ζούσες μαζί μας;... Με το Μαύρο Διάβολο στην άρχη και κατόπιν με μένα;... Δεν απαντάς... Βλέπετε, κύριε, ότι δεν με διαφεύγει... Λοιπόν, τη Μινιόν την πούλησαν στον αφέντη μου, το Μαύρο Διάβολο, ένας φάρμακας της λίμνης, όνομαζόμενος Λορέντζος. Κοντά μας, έλαβε τις συνήθειές μας, τη γλώσσα μας και όλα τα γυναικάκια, με τα οποία κερδίζουμε το ψωμί μας. "Όταν ο αφέντης μου πέθανε, έγινε εγώ άρχηγος του βουλίου μας και η Μινιόν από τότε έζησε πάντα μαζί μας, ως την ημέρα που μας έγκατέλειψε για να ακολουθήσει ένα νεαρό Γάλλο εύγενή..."

—Τί μπορείτε να απαντήσετε σ' αυτό, αφέντη; ρώτησε ο Γαρούφο το Λαέρτη.

—Τί να κάνω; Θεέ μου! Τί να κάνω; Φύβρισε ο Κόκκινος Τζίλ.

—Νά μου δώστε το παιδί μου αμέσως! είπε ο Λορέντζος. Μην τρέμει, Μινιόν!... Μην φοβάσαι πια τίποτε από μένα... Εγώ ήλθω πώς σου έκανα κακό άλλοτε... Σου ζήτησα συγγνώμη... Η δυστυχία μου με είχε κάνει κακό... Νά, σου δίνω τώρα το χέρι...

Και ο φονιάς κακοποιός είχε το θράσος να απλώσει το δεξιό του χέρι στο χέρι του πριγκιπάκου... Τόσο την είχε κάνει να υποφέρει... Ο Λαέρτης κατέπληκτος, τὰ είχε χάσει πια... Η Μινιόν, υποπεθαμένη, σφιγγόταν κοντά του κι' επαναλάμβανε ολοένα:

—Σώσε με!... Μην μ' αφήνεις να μείνω μόνη... Θά μ' σκοτώσουν!... Γουλιέλμο, πού είσαι;... Μην φοβάσαι τίποτε, παιδί μου! είπε ο Λαέρτης με σταθερό τόνο. Είμαι αποφασισμένος να φτάσω μέχρις ότου σε προσπατήσω, αν σ' αφήσει κανείς έστω και να σ' αγγίξει!

—Εί! κύριε! φώναξε ο Κόκκινος Τζίλ. Κανείς δεν σκέπτεται τώρα να

ζήσει πια το Γουλιέλμο. Μινιόν! της απάντησε ο Κόκκινος Τζίλ. Σολογίσου τον πατέρα σου, ο οποίος σου ανοίγει την άγκαλιά του!... Ο Γουλιέλμος είναι μακριά... τόσο μακριά, ώστε άμφισβάλω πολύ αν ξαναγυρίσει ποτέ!...

Τὰ λόγια αυτά είχαν ένα τόσο τοσο πένθος, ώστε ο Λαέρτης έτοιμο να ζητήσει εξήγησεις από τον κακοποιό... Μά έσπευσε σπάθισε και νητος με το στήθος ανοιχτό από την κατάπληξή του... Η πόρτα που ήταν απέναντί του είχε ανοίξει. Και μία φωνή άδωνε, να σταθερή και ρομερή, άκούστηκε:

—Απατάσαι, Κόκκινε Τζίλ!... Ο Γουλιέλμος Μάστερ βρίσκεται πολύ κοντά σου!...

Ακούγοντας τη φωνή αυτή, ο Λαέρτης έσπευσε να βάλει τα πόδια του και να τρέξει προς το μέρος που τον κάλεσε η φωνή...

Είχε δει το Γουλιέλμο Μάστερ, ο οποίος, ακολουθούμενος από το βαρύνον Ρούτβιν, και το Λαζάριο, προχωρούσε έναντι του, δυνάμει και τρυφερό.

—Φίλοι μου, συλλέξατε αυτούς τους δυο ανθρώπους! είπαν ο Γουλιέλμος...

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο Λαέρτης, συνήλθε αμέσως και, πριν ακόμα κάνει κανείς κίνηση, πήδηξε από το παράθυρο έξω και γύρισε αμέσως στον κήπο... Ο Γαρούφο τον άκουσθησε... Προβόλησε λοιπόν! φώναξε, ο βαρύνονς ντε Ρούτβιν.

Μά ήταν πολύ άργα πια. Οι δυο άνθρωποι είχαν εξαφανιστεί, ενώ η Μινιόν, προελλή από χαρά και από πόνο που ξανάβλεπε το

Γουλιέλμο, σφιγγόταν στην άγκαλιά του νέου, πλημμυρισμένη από αγάπη.

XXV

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΓΕΝΝΑΙΟΥ

Ο Κάρλο Όρσάτι, βλέποντας τον Κόκκινο Τζίλ και το Γαρούφο να περνούν από το παράθυρο, πήδηξε κι' αυτός αμέσως έξω. Τότε οι δυο κακοποιοί, βλέποντας πως τους κυνηγούσε, χωρίστηκαν για να τον κάνουν να χάσει τα χίτη τους... Μά μερικά περήματα, ο Γαρούφο έφτασε στη μέση του κήπου και την πήδηξε, ευκίνητος σαν γάτος... Μά ο Κάρλο δεν νοιαζόταν και τόσο γι' αυτόν και άρπασε ξοπίσω από τον Λαζάριο, έναντιον του οποίου προβόλησε δυο φορές, χωρίς να τον πετύχει... Σε λίγο όμως κατώρθωσε να τον στριμώξει σε μία γωνία του κήπου...

Ο Κόκκινος Τζίλ, βλέποντας πως δεν μπορούσε πια να του ξεφύγει, συσπειρώθηκε σαν θηρίο έτοιμο να δολοφονήσει, κρατώντας ένα μεγάλο μαχαίρι στα χέρια του... Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα και τα ρουθούνια του έπαιλλαν δυνατά.

Ο Κάρλο, χωρίς να φοβηθεί καθόλου πέταξε τάδεκα πιστόλια του που του ήταν άρματα πια και τράβηξε το εγχειρίδιό του, το οποίο ή λαιπία έλαμψε στον αέρα... Μ' ένα νευρικό πήδημα, χύθηκε έναντιον του Κόκκινου Τζίλ, ο οποίος, μη μπορώντας να αντισταθεί στην ορμή του, λύγισε και γονάτισε κάτω...

Την ίδια στιγμή, ο Κάρλο του κατέφερε ένα χτυπήμα με το εγχειρίδιό του, το οποίο ο κακοποιός προσπάθησε να αποφύγει... Έτσι ή λαιπία, τον χτύπησε στην καρδιά, τον χτύπησε στο μπάστο και τον έκανε να βγάλει ένα άγριο ουρλιαχτό...

Ο Κάρλο τον είχε πιάσει τώρα απ' το λαιμό και τα δάχτυλά του τον έσφιγγαν τώρα σαν τανάλια.

—Αυήσου με!... ρώτησε ο Κόκκινος Τζίλ. Λαήσου με!... Σ' έφορξα στο όνομα της μητέρας σου!... Ο Κάρλο, ακούγοντας τον να επικαυχόταν και τράβηξε το χέρι του. Μά έσπευσε να πάρει μια σπαρταχτή καρυδιά, η οποία έδωσε σ' ένα παραταταμένο στεναγμό...

Ο Κόκκινος Τζίλ, έτοιμος να τον σκοτώσει, άρπασε την καρυδιά και την χτύπησε με το κεφάλι του, φουτούοντας το στο στήθος του, ως τη λαβή του...

—Μία για σένα! ουρλιάζε. Και μία για τον αφέντη σου, όταν θά τον ξαναβρώ...

Έπειτα πήδηξε έξω και χάθηκε από την άλλη μεριά της μέντας.

Ο Λαέρτης, ακούγοντας την κραυγή του Κάρλου, έσπευσε να τον βοηθήσει. Ο βαρύνονς Ρούτβιν κι' ο Γουλιέλμος τον ακολουθούσαν.

—Ω! φώναξε ο βαρύνονς, βλέποντας τον Κάρλο πληγωμένο θανάσιμα. Ένα θύμα άδονα!... Αυτό σημαίνει πως η Μαλφίερα δεν βρίσκεται μακριά!...

—Αγαπημένε μου αφέντη!... τραυλίζει ο Κάρλο με φωνή πνιγμένη, βλέποντας το Γουλιέλμο, πλημμυρι-

σμένο στα δάκρυα, να σκύβει από πάνω του. Πεθαίνω... πεθαίνω εύχαριστημένος... "Αν ο θάνατός μου μπορεί να σάς χρησιμεύσει σε τίποτε... Προσέχετε... "Ακούστε με... "Αν νοιώθετε λίγη αγάπη για μένα... Θά πάτε στη Νεάπολη... να πείτε στη μητέρα μου... ότι η τελευταία μου σκέψη... ήταν γι' αυτήν και για την...

—Και για ποιόν άλλη; ρώτησε ο Γουλιέλμος, πνιγμένος τα δάκρυά του. Μία, καλέ μου Κάρλο...

—Και για τη... μαρκεσίνα... ντε Κουριάν... Για τη Μαντόνα "Ελενα!... "Ακούστε ακόμα...

Μά ο Κάρλο δεν μπόρεσε να πει περισσότερα... "Ένας σπασμός τον τύναξε δολοφονικά κι' έπειτα σωριάστηκε άκίνητος...

—Πέθανε! ψιθύρισε υπόκωφα ο Γουλιέλμος.

—Εν! ο πρώτος από μας που πέφτει! είπε ο Λαέρτης. Κι' αλλοίμονο! Ήταν ένας γενναίος!... Αυτή η γυναίκα!... Αυτή η Μαλφίερα!... πρόσθεσε ο βαρύνονς Ρούτβιν.

Κι' οι τρεις τότε, θαύμαζοντας την καρδιά να χτυπάει δυνατά και χωρίς να πη τίποτα, σκέφτηκαν: "Πόσο είναι ωραία!"

Η σιωπή του αυτή έκανε τη Μινιόν να κοκκινήσει, ενώ η Φιλίνη χαμογέλασε τρυφερά... Τότε η Νόρα πήρε τη Μινιόν στην άγκαλιά της και τη φίλησε τρυφερά.

Η ελπίδα χαμογέλασε επ' αυτού στη νέα κόρη. "Όλα ανήγγελλαν μια ευτυχισμένη και προσεχτική λύση στον έρωτά της με το Γουλιέλμο, έναν έρωτα που θα γύρω τους τον είχαν μαντέψει και που μόνον οι δυο έρωταμένοι δεν τολμούσαν να τον δηλώσουν ο ένας στον άλλο...

... Έτσι, ο Κάρλο του κατέφερε ένα χτυπήμα με το εγχειρίδιό του, το οποίο ο κακοποιός προσπάθησε να αποφύγει... Έτσι ή λαιπία, τον χτύπησε στην καρδιά, τον χτύπησε στο μπάστο και τον έκανε να βγάλει ένα άγριο ουρλιαχτό...

σμένο στα δάκρυα, να σκύβει από πάνω του. Πεθαίνω... πεθαίνω εύχαριστημένος... "Αν ο θάνατός μου μπορεί να σάς χρησιμεύσει σε τίποτε... Προσέχετε... "Ακούστε με... "Αν νοιώθετε λίγη αγάπη για μένα... Θά πάτε στη Νεάπολη... να πείτε στη μητέρα μου... ότι η τελευταία μου σκέψη... ήταν γι' αυτήν και για την...

—Και για ποιόν άλλη; ρώτησε ο Γουλιέλμος, πνιγμένος τα δάκρυά του. Μία, καλέ μου Κάρλο...

—Και για τη... μαρκεσίνα... ντε Κουριάν... Για τη Μαντόνα "Ελενα!... "Ακούστε ακόμα...

Μά ο Κάρλο δεν μπόρεσε να πει περισσότερα... "Ένας σπασμός τον τύναξε δολοφονικά κι' έπειτα σωριάστηκε άκίνητος...

—Πέθανε! ψιθύρισε υπόκωφα ο Γουλιέλμος.

—Εν! ο πρώτος από μας που πέφτει! είπε ο Λαέρτης. Κι' αλλοίμονο! Ήταν ένας γενναίος!... Αυτή η γυναίκα!... Αυτή η Μαλφίερα!... πρόσθεσε ο βαρύνονς Ρούτβιν.

Κι' οι τρεις τότε, θαύμαζοντας την καρδιά να χτυπάει δυνατά και χωρίς να πη τίποτα, σκέφτηκαν: "Πόσο είναι ωραία!"

Η σιωπή του αυτή έκανε τη Μινιόν να κοκκινήσει, ενώ η Φιλίνη χαμογέλασε τρυφερά... Τότε η Νόρα πήρε τη Μινιόν στην άγκαλιά της και τη φίλησε τρυφερά.

Η ελπίδα χαμογέλασε επ' αυτού στη νέα κόρη. "Όλα ανήγγελλαν μια ευτυχισμένη και προσεχτική λύση στον έρωτά της με το Γουλιέλμο, έναν έρωτα που θα γύρω τους τον είχαν μαντέψει και που μόνον οι δυο έρωταμένοι δεν τολμούσαν να τον δηλώσουν ο ένας στον άλλο...

... Έτσι, ο Κάρλο του κατέφερε ένα χτυπήμα με το εγχειρίδιό του, το οποίο ο κακοποιός προσπάθησε να αποφύγει... Έτσι ή λαιπία, τον χτύπησε στην καρδιά, τον χτύπησε στο μπάστο και τον έκανε να βγάλει ένα άγριο ουρλιαχτό...

Ο Κάρλο τον είχε πιάσει τώρα απ' το λαιμό και τα δάχτυλά του τον έσφιγγαν τώρα σαν τανάλια.

—Αυήσου με!... ρώτησε ο Κόκκινος Τζίλ. Λαήσου με!... Σ' έφορξα στο όνομα της μητέρας σου!... Ο Κάρλο, ακούγοντας τον να επικαυχόταν και τράβηξε το χέρι του. Μά έσπευσε να πάρει μια σπαρταχτή καρυδιά, η οποία έδωσε σ' ένα παραταταμένο στεναγμό...

Ο Κόκκινος Τζίλ, έτοιμος να τον σκοτώσει, άρπασε την καρυδιά και την χτύπησε με το κεφάλι του, φουτούοντας το στο στήθος του, ως τη λαβή του...

στη σε μένα... Μά θά την κάνω να μ' αγαπήσει...

XXVI

ΕΥΟΙ!... ΕΥΑΝ!...

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν έτσι... Η Μινιόν, η οποία εξακολουθούσε να κρατάει τη Φιλίνη σ' απόσταση, έδειχνε αντίθετως εξαιρετική αγάπη προς τη μητέρα του βαρύνονς ντε Ρούτβιν, την ωραία Νόρα. Μά κι' η Νόρα τη λάτρευε κι' είχε αναλάβει καθήκοντα διασκέδας της, προσπαθώντας να μεταβάλει την "Αταρμυνοπούλα σε μία νέα του καλού κόσμου... Δεν έβρισκα δυσκολίες στις προσπάθειές της. Η μαθήτριά της προώδευε αματωδώς...

Ένα πρωί τέλος η Μινιόν έβγαλε τ' αντρικά ρούχα που φορούσε ως τότε από καρίτσι και παρουσιάστηκε ντυμένη σαν κομψή δεσποινίς... Ήταν αξιολάτρευτη τώρα με το λευκό της φόρεμα. Ο Γουλιέλμος μόλις την είδε, έννοιωσε την καρδιά να χτυπάει δυνατά και χωρίς να πη τίποτα, σκέφτηκε: "Πόσο είναι ωραία!"

Η σιωπή του αυτή έκανε τη Μινιόν να κοκκινήσει, ενώ η Φιλίνη χαμογέλασε τρυφερά... Τότε η Νόρα πήρε τη Μινιόν στην άγκαλιά της και τη φίλησε τρυφερά.

Η ελπίδα χαμογέλασε επ' αυτού στη νέα κόρη. "Όλα ανήγγελλαν μια ευτυχισμένη και προσεχτική λύση στον έρωτά της με το Γουλιέλμο, έναν έρωτα που θα γύρω τους τον είχαν μαντέψει και που μόνον οι δυο έρωταμένοι δεν τολμούσαν να τον δηλώσουν ο ένας στον άλλο...

... Έτσι, ο Κάρλο του κατέφερε ένα χτυπήμα με το εγχειρίδιό του, το οποίο ο κακοποιός προσπάθησε να αποφύγει... Έτσι ή λαιπία, τον χτύπησε στην καρδιά, τον χτύπησε στο μπάστο και τον έκανε να βγάλει ένα άγριο ουρλιαχτό...

Ο Κάρλο τον είχε πιάσει τώρα απ' το λαιμό και τα δάχτυλά του τον έσφιγγαν τώρα σαν τανάλια.

—Αυήσου με!... ρώτησε ο Κόκκινος Τζίλ. Λαήσου με!... Σ' έφορξα στο όνομα της μητέρας σου!... Ο Κάρλο, ακούγοντας τον να επικαυχόταν και τράβηξε το χέρι του. Μά έσπευσε να πάρει μια σπαρταχτή καρυδιά, η οποία έδωσε σ' ένα παραταταμένο στεναγμό...

Ο Κόκκινος Τζίλ, έτοιμος να τον σκοτώσει, άρπασε την καρυδιά και την χτύπησε με το κεφάλι του, φουτούοντας το στο στήθος του, ως τη λαβή του...

—Μία για σένα! ουρλιάζε. Και μία για τον αφέντη σου, όταν θά τον ξαναβρώ...

Έπειτα πήδηξε έξω και χάθηκε από την άλλη μεριά της μέντας.

Ο Λαέρτης, ακούγοντας την κραυγή του Κάρλου, έσπευσε να τον βοηθήσει. Ο βαρύνονς Ρούτβιν κι' ο Γουλιέλμος τον ακολουθούσαν.

ΤΙ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ;

(Από το νέο βιβλίο του Παρισινού χρονογράφου κ. Λαφουράντι)

Κάποιος Παρισινός ευθυμογράφος εξέδωσε τελευταία ένα βιβλιαράκι, στο οποίο σατυρίζει την πολιτική και τους πολιτικούς. Από το χαριτωμένο αυτό βιβλίο, μεταφέρουμε, χωρίς των αναγνωστών μας, μερικές νύστιμες ερωταποκρίσεις:

—Τί σημαίνει πολιτικός; —Πολιτικός είναι ένας άνθρωπος που δεν είναι τίποτε και θέλει να γίνει κάτι.

—Τί είναι βουλευτής; —Βουλευτής είναι ένας κύριος που θέλει να γίνει υπουργός.

—Τί είναι πολιτικό πρόβλημα; —Είναι ένα ρούχο που να νά μη λερώνη, πρέπει να το αλλάξει κανείς συχνά.

—Τί φρονείτε περί των πολιτικών αντιπάλων; —Οι πολιτικοί αντιπάλοι είναι μερικοί θανάσιμοι κύριοι, οι οποίοι δεν τρυφούν μόνο σε ποιο πιάτο να πη τη... Είναι ο δούτορο.

—Αλλά ενώ συζητούν για το πιάτο, τί γίνεται το δούτορο; —Τό τρών, δάδολε! —Ποιό το τρών; —"Όλοι, εκτός των φορολογουμένων.

—Τί σημαίνει λοιπόν φορολογούμενος; —Φορολογούμενος είναι αυτός που παράγει το δούτορο και πληρώνει το πιάτο.

—Τί είναι Κυβέρνηση; —Κυβέρνηση είναι μία ομάδα βαρύνονς, οι οποίοι αντέπαιχν την προηγουμένη κυβέρνηση για να τη διαδεχθούν.

—Τί είναι Ρουλή; —Ρουλή είναι ένας κύριος που όταν πέσει το "Υπουργείο του δεν μπορεί να λάβει μέρος στο νέο.

—Τί κάνουν οι υπουργοί; —Κάνουν ό,τι θά έκαναν και άλλοι υπουργοί στη θέση τους και ότι θα κατηγορούσαν τους υπουργούς πώς έκαναν, αν δεν ήταν οι ίδιοι υπουργοί.

—Τί είναι έρωτας; —Είναι μια ερώτηση που υποβάλλει ένας βουλευτής για υποθέσεις που δεν τον ενδιαφέρουν σ' έναν υπουργό, εις τον οποίον επίσης ε'ν επίσης διάφορος. Έν τούτοις υπουργός και βουλευτής ξελαρυγγίζονται γι' αυτές μέχρι τέλους της συνεδρίασεως.

—Τί είναι πλειοψηφία; —Πλειοψηφία είναι η ένωση πολλών μειοψηφιών. "Όσο περισσότερες μειοψηφίες υπάρχουν τόσο η πλειοψηφία είναι ισχυρότερη.

—Τί είναι κοινοβουλευτικές επιτροπές; —Η κοινοβουλευτικές επιτροπές είναι μικρά νεοκρατορικά χαμωμένα σε απόκεντρα μέρη, στα οποία θάβονται με μεγαλοπρεπή πομπή όλα τα σοβάρια ζητήματα.

—Μόνο τα σοβάρια ζητήματα θάβονται; —Θάβονται επίσης εκεί και οι γρηναίοι πολιτευτάι.

—Με τί κορώνα ασθολείται η Βουλή; —Με την κοινοβουλευτική σφαίρα δολία.

—Τί παιχνίδι είναι αυτό; —Η κοινοβουλευτική σφαίρα δολία έχει σκοπό την ανατροπή με μικρά σφαίρια, καλωμένα ψήφους, μερικόν καλοθετημένων κυριών που κάθονται στα υπουργικά έδωλια. "Ο παίχτης που ανατρέπει τους περισσότερους απ' αυτούς γίνεται υπουργός.

—Όταν ο παίχτης είναι ακόμα πολύ νέος για να καταλάβει υπουργείο, γίνεται υπουπουργός. "Αλλά ο αριθμός των θραβείων είναι περιορισμένος.

—Πρέπει να ανακατευθώ στην πολιτική; —Φυσικά... όταν δεν έχουμε να κάνουμε καμιά άλλη δουλειά!

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Μία γυναίκα, όταν αγαπά με πάθος μπορεί να συγχωρήσει μια απιστία, πράγμα που είναι αδύνατο να το κάνει ένας άντρας που δεν αγαπά επίσης με πάθος.

ΣΤΕΝΤΑΛ

ΜΙΑ ΑΒΑΝΑΘΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Αλφονσίνα έμεινε μαζί με τον ώριμο αυτό νέο, ο οποίος δοξαζόταν 'Αρμάνδος Ντυβάλ, δυο ώρες, ή όποιες πέρασαν τών δυο λεπτών...

Μά ή δυο αυτές ώρες έφτασαν στους δυο νέους για ν' αγαπηθούν...

Τέλος στις τρεις το πρωί χωρίστηκαν...

Την άλλη μέρα το πρωί, ο 'Αρμάνδος έλαβε στο σπίτι του ένα υπίλιτο της 'Αλφονσίνας, στο οποίο του έγραφε τα εξής:

«**Απόψε στις οχτώ σ'ας περιμένω στο σταθμό του σιδηροδρόμου του Βορρά.**»

Πολύ περίεργο ραντεβού κι' αυτό, χεμώνα καρφό, στο υπάιθυ!...

Μά ήταν μία ακόμη ιδιοτροπία της 'Αλφονσίνας, ή οποία χωρίς να ενδιαφέρεται καθόλου για το κούρ, ήθελε να πάη στην έξοχη μαζί με τον αγαπημένο της, τον όποιο μόλις χθές είχε γνωρίσει κι' έν τούτοις τον έλάτρευε...

Στις οχτώ ακριβώς, έχοντας το πρόσωπό της κρυμμένο πίσω από ένα πυκνό βέλος κατέβηκε από το άμαξί της στο μέρος του ραντεβού.

Ο 'Αρμάνδος βρισκόταν από ώρα εκεί και την περίμενε...

Μόλις τον είδε, έτρεξε χερούς η προς το μέρος του και του έσφιξε το χέρι.

—Πού θέλετε να πάμε; τη ρώτησε εκείνος ανταποδίδοντας το σφίξιμό της.

—Όπου θέλετε, έξω απ' το Παρίσι.

Ο 'Αρμάνδος σκέφτηκε λίγο, γιατί, αν κι' επαχθιώτης ήξερε περίφημα το Παρίσι. Έπειτα της απάντησε:

—Πάμε στο Μονμωρανσύ;

—Πάμε, είπε ή 'Αλφονσίνα.

Οι δυο έρωτευμένοι πήγαν πράγματι στο Μονμωρανσύ κι' έμειναν εκεί όγτώ ολόκληρες ημέρες.

Στο διάστημα αυτό, ή Βουρά, ή οποία είχε διαταχθεί από την 'Αλφονσίνα να πη στο φίλο της κ. Μιλλιόν, όποι ή κυρία της είχε φύγει για την πατρίδα της, έπειδή δέχθεν ή άβελγη της ήταν άρρωστη—ή Βουρά λοιπόν, ή οποία κι' αυτή δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόταν ή 'Αλφονσίνα, καθόταν άπάνω σε ανακλιμένα κάθουνα.

Ο κ. Μιλλιόν άνοπομονούσε τότε να ξαναβή την αγαπημένη του.

Μά ή 'Αλφονσίνα, χωρίς να τον συλλογίζεται καθόλου, διασκέδαζε κι' απολάμβανε τόν έρωτα μ' αυτόν που αγαπούσε πραγματικά...

Την ημέρα έτρεχε με τόν 'Αρμάνδο στα δάση, τα κατέλαυε απ' το χιόνι, όπου ο άνεμος σφύριζε άγριας. Και τη νύχτα...

«Ω!... ή νύχτες που πέρασε ή 'Αλφονσίνα στο έρημο πανδοχείο τών «Γοιών Καρμπινιέρηδων» ήσαν ή πιο εύτυχισμένες της ζωής της... Δεν θά τις ξεχνούσε ποτέ...

Αγαπούσε πραγματικά τόν 'Αρμάνδο και τώρα, πρώτη φορά στη ζωή της, καταλάβαινε ποιά είναι ή εύτυχία της άγάπης...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Του έδινε τόν έρωτά της και της έδινε τόν έρωτά του...

Γι' αυτό, όταν κατέλαβε ότι ήταν παιά κυρός να γυρίση στο Παρίσι, έννοιωσε να της σφίγγεται ή καρδιά.

Κάποιο κακό προαίσθημα τη βασάνιζε...

«Α! ξεγάλαμα να σ'ας πούμε πως δεν έ'χε δώσει στον 'Αρμάνδο το άληθινό της όνομα και πως του είχε πει πως ήταν παντρεμένη κυρία, της οποίας ο σύζυγος έλειπε σε ταξίδι...

Γι' αυτό μία μέρα του είπε εξάφνα:

—Πρέπει να γυρίσω στο Παρίσι, γιατί αυτές τις ημέρες πρόκειται να γυρίση κι' ο σύζυγός μου...

«Ακούγοντας τα λόγια της, αυτό, ο 'Αρμάνδος γλώμιασε...

—Αλήθεια; της είπε... «Όποτε θά σ'έ χάρω;... Δεν θά σε ξαναδώ ποτέ;»

—Όχι, του απάντησε ή 'Αλφονσίνα. Θά με ξαναβή...Σου το υπόσχομαι...

—Πότε;

—Έπειτα από μία βδομάδα.

—Ορίσου μου!

—Σου δοξίζω στη ζωή μου... Μετά μία βδομάδα θά με ξαναβή...

Ο 'Αρμάνδος ήσυχάζοντας από τόν βόλον της, έπίσθη να ξαναγυρίσουν στο Παρίσι, όπου οι δυο έρωτευμένοι χωρίστηκαν με μεγάλη θλίψη...

Έπειτα από μία βδομάδα, ή 'Αλφονσίνα, δημιουργώντας ένα νέο ψέμμα, για να δικαιολογήση τόν κόμητα ντε Μιλλιόν την κεινοδογία της άπουσία, έγραψε στον 'Αρμάνδο να την περιμένη πάλι στο σταθμό του Βορρά. Έτάλειωσε μάλιστα στην έπιστολή της ως εξής:

«**Θά ξαναπάμε στη Σιθέρια μας.**»

Ο άνθρωπος όμως, στον όποιον άνέθεσε να πάη στο σπίτι τών 'Αρμάνδων το γράμμα της, ξαναγύρισε έπειτ' από μία ώρα και της το έστρεψε λέγοντας:

—Ο κ. Ντυβάλ δεν βρίσκεται πειά

στο Παρίσι. Έσυρε...

—Τι λές! φώναζε ή 'Αλφονσίνα. Έσυρε!... Μά δεν είναι δυνατόν! Δεν είναι δυνατόν!...

Έίχε γίνει κατάκλιση και τα μάτια της φανόντουσαν έτοιμα να κλάψουν...

Βλέποντάς την σ' αυτήν την κατάσταση, ή Βουρά για να την παρηγορήσει της έπαι:

—Ήσυχασε, μικρούλα μου... Ίσως να έγινε καμιά παρεξήγηση... Θέλεις να πάω εγώ να δω...

—Ναι... ναι... καλή μου Κλημεντίνη!... Πήγαινε! της είπε έκτεντικά ή 'Αλφονσίνα. Καλύτερα για σένα, παιδί μου... Σ' αγαπάει, λέει, πολύ... κι' οι άνθρωποι που αγαπούν πολύ είναι επικοινωνίοι με τις γυναίκες...

Η 'Αλφονσίνα ακούπισε τα δάκρυά της και κομματιάζοντας την έπιστολή ψιθύρισε:

—Έχεις δίκιο... Καλύτερα πού έσυρε... Είναι κουταμάρα να κλαίη κανείς...

Ο τελευταίος φίλος της 'Αλφονσίνας Ντυλεσάς ήταν ένας διάσημος προαχέτης. Κοντά του θέλησε να ξεχάση την άγάπη της για τόν 'Αρμάνδο...

Μά του κάκου...

Δέν μπορούσε να ξεχάση τόν ώριμο αυτό νέο, ο όποιος ήταν ο μόνος άνδρας πού είχε αγαπήσει πραγματικά μέσα στην πολυτάραχη ζωή της...

Τόν θυμόταν διαρκώς, νοσταλγούσε την άγάπη του κι' έννοιωσε τόν καυμό της να της τρώη τη ζωή.

Κι' έξαφνα άρρώστησε βαρύν κι' έπεσε στο κρεβάτι...

Ο τραπέζιτης ο φίλος της παραστάθηκε κοντά της και ήλ την πρώτη περίοδο της άρρώστιας της, μολονότι οι γιατροί τού είχαν συστήσει να φυλάγεται από τόν μολυσμένο αυτό αέρα.

Μά εκείνος δεν ήθελε να τούς άκούση καθόλου, γιατί λάτρευε την 'Αλφονσίνα. Εώδεσε με τη χούφτα τόν χουσάφι για να μπορέση να την θεραπεύση και ότι τού έλεγαν οι γιατροί έσπευδε να τόν άννη...

Έτσι, μία μέρα τού είπαν ότι ο μόνος τρόπος για να γλυτώση ή άρρωστη από τόν θάνατο ήταν να κοιμήση σ' ένα σαβίλο για ν' αναπνέη τις αναθυμιάσεις της κόπρου τών ζώων.

Η 'Αλφονσίνα δεν ήθελε με κανένα τρόπο να συμμορφωθή με την υπόδειξή τους αυτή.

Έν τούτοις ο τραπέζιτης κατόρθωσε να την πείση. Αγόρασε ένα βουστάσιο, μετέφερε ένα διαμείσμα του σε δωμάτιο θαυμάσια επιπλωμένο κι' εγκατέστησε εκεί την 'Αλφονσίνα.

(Ακολουθεί)

Έρωτική της άπελπισία, την οποία για πρώτη φορά έννοιωσε στη ζωή της, ήταν τόση, ώστε έκλαιγε και δάγκωνε τόν μεταξωτό της μαντήλακι...

Τέλος την άπορία της την έλυσε μία έπιστολή, την οποία έλαβε κατά τόν θάνατο, ή οποία της εδήγησε τα πάντα για να την βοηθή σ' άκόμα μεγαλύτερη άπόγνωση.

Νά, τι έγραφε ή έπιστολή αυτή:

«Χτές ήμουν στα **Ήλύσια Πεδία**

«Έπειδή έξω ότι ο έρωσ σου για μένα δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα καπρίτσιο κι' ότι θά μ' εγκαταλείψης πολύ γρήγορα, γι' αυτό προτιμώ να σ' εγκαταλείψω πρώτος...

«Σ'ε αγαπάω πολύ, σε λατρεύω...

«Υποφέρω τρομερά, άφίονντάς σε...

«Μά έλπίζω ότι στην πατρίδα μου, μακριά από σένα, θά θεραπευθώ απ' τόν έρωτά σου...

«Αλλοιώς θά πέθαινα...»

ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΝΤΥΒΑΔ

Καλύτερα έτσι! είπε ή Βουρά, άφου διάβαζε την έπιστολή αυτή, την οποία είχε αφήσει τόν τραυμαμένο χέρι της 'Αλφονσίνας. Καλύτερα για σένα, παιδί μου... Σ' αγαπάει, λέει, πολύ... κι' οι άνθρωποι που αγαπούν πολύ είναι επικοινωνίοι με τις γυναίκες...

Η 'Αλφονσίνα ακούπισε τα δάκρυά της και κομματιάζοντας την έπιστολή ψιθύρισε:

—Έχεις δίκιο... Καλύτερα πού έσυρε... Είναι κουταμάρα να κλαίη κανείς...

Ο τελευταίος φίλος της 'Αλφονσίνας Ντυλεσάς ήταν ένας διάσημος προαχέτης. Κοντά του θέλησε να ξεχάση την άγάπη της για τόν 'Αρμάνδο...

Μά του κάκου...

Δέν μπορούσε να ξεχάση τόν ώριμο αυτό νέο, ο όποιος ήταν ο μόνος άνδρας πού είχε αγαπήσει πραγματικά μέσα στην πολυτάραχη ζωή της...

Τόν θυμόταν διαρκώς, νοσταλγούσε την άγάπη του κι' έννοιωσε τόν καυμό της να της τρώη τη ζωή.

Κι' έξαφνα άρρώστησε βαρύν κι' έπεσε στο κρεβάτι...

Ο τραπέζιτης ο φίλος της παραστάθηκε κοντά της και ήλ την πρώτη περίοδο της άρρώστιας της, μολονότι οι γιατροί τού είχαν συστήσει να φυλάγεται από τόν μολυσμένο αυτό αέρα.

Μά εκείνος δεν ήθελε να τούς άκούση καθόλου, γιατί λάτρευε την 'Αλφονσίνα. Εώδεσε με τη χούφτα τόν χουσάφι για να μπορέση να την θεραπεύση και ότι τού έλεγαν οι γιατροί έσπευδε να τόν άννη...

Έτσι, μία μέρα τού είπαν ότι ο μόνος τρόπος για να γλυτώση ή άρρωστη από τόν θάνατο ήταν να κοιμήση σ' ένα σαβίλο για ν' αναπνέη τις αναθυμιάσεις της κόπρου τών ζώων.

Η 'Αλφονσίνα δεν ήθελε με κανένα τρόπο να συμμορφωθή με την υπόδειξή τους αυτή.

Έν τούτοις ο τραπέζιτης κατόρθωσε να την πείση. Αγόρασε ένα βουστάσιο, μετέφερε ένα διαμείσμα του σε δωμάτιο θαυμάσια επιπλωμένο κι' εγκατέστησε εκεί την 'Αλφονσίνα.

(Ακολουθεί)

Έρωτική της άπελπισία, την οποία για πρώτη φορά έννοιωσε στη ζωή της, ήταν τόση, ώστε έκλαιγε και δάγκωνε τόν μεταξωτό της μαντήλακι...

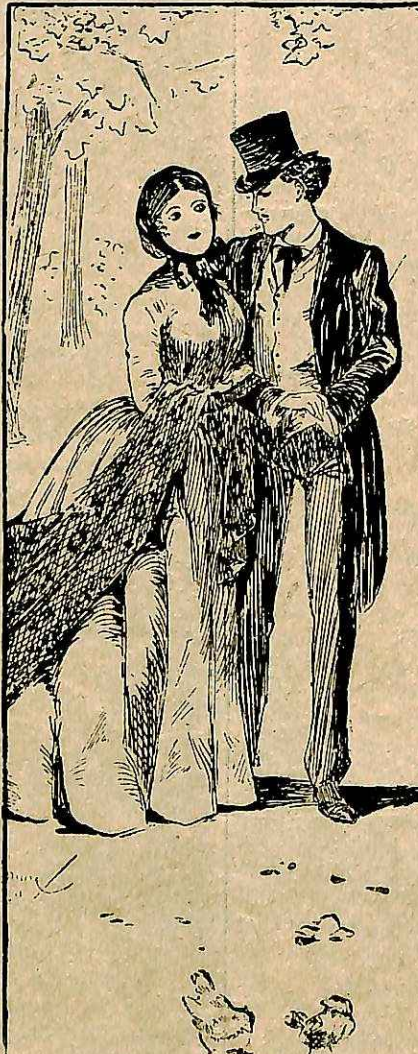
Τέλος την άπορία της την έλυσε μία έπιστολή, την οποία έλαβε κατά τόν θάνατο, ή οποία της εδήγησε τα πάντα για να την βοηθή σ' άκόμα μεγαλύτερη άπόγνωση.

Νά, τι έγραφε ή έπιστολή αυτή:

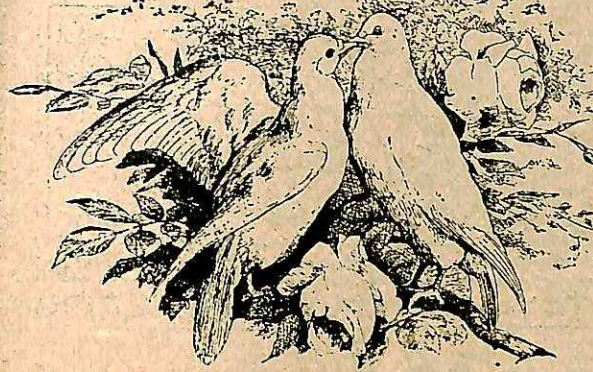
«Χτές ήμουν στα **Ήλύσια Πεδία**

και σε είδα... Ναι, σε είδα γιατί περνούσες την ώρα εκείνη με τόν άμάξι σου... Ζήτησα άμέσως πληροφορίες για σένα και μου είπαν ποιά είσαι.

«Χαίρε για πάντα, 'Αλφονσίνα Ντυλεσάς.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Τα περιστέρια χρησιμοποιήθηκαν σε πολλές περιστάσεις, κατά τις διάφορες εποχές, ως άγγελιοφόροι, κι' έχουμε άσχοληθεί και άλλοτε έν εκτάσει με τόν θέμα αυτό. Σήμερα θά σ'ας μιλήσουμε πάλι σχετικά, μεταφράζοντας καινούργιες και άγνωστες πληροφορίες από ένα βιβλίο πού έέδωθε τελευταία στο Παρίσι με τόν τίτλο «Τα ταχυδρομικά περιστέρια διά μέσου τών αιώνων».

Στην αρχαία Ελλάδα, έπικρατούσε ή συνήθεια, όταν τελείωναν οι 'Ολυμπιακοί άγώνες, να εξαπολύουν έξακνημένα περιστέρια για ν' αναγγέλουν στις κυριότερες πόλεις τόν νόματα τών νικητών, τά όποια έγραφαν σε μικρά φύλλα παπύρου και τά έδεναν στο λαμύ τους.

Έπίσης και οι ναυτ. οι της Αιγύπτου, της Κύπρου και της Κρήτης, όταν έπληθύναν στην ξηρά, άπολύσαν περιστέρια, για ν' αναγγέλουν στις οικογένειές των την έπιστροφή τους.

«Ωστόσο και οι Ρωμαίοι εξαπέλυαν περιστέρια για ν' αναγγέλλουν στις διάφορες ιταλικές πόλεις τ' άποτελέσματα τών ήποδομιών ή άλλα σπουδαία γεγονότα.

Γενικώς δέ τόν σύστημα της μεταβίβασης ειδήσεων με περιστέρια ήταν εύρύτατα γνωστό στην αρχαία Ρώμη. Ίδιως τόν χρησιμοποιούσαν οι άρχοντες για να μαθαίνουν τί γινότανε στ' άπομακρυσμένα μέρη της Αυτοκρατορίας.

Υπήρχε μάλιστα εποχή, κατά την οποία τά περιστέρια συνηθίζοντο μεταβίβουν τών υπαλλήλων τού κράτους!

Τό ίδιο γινότανε και στην Αιγύπτο. Έκεί μάλιστα, σε όλη την έκτασι της χώρας υπήρχαν περιστρωές μέσα σε πυργούς, χτισμένους σε ώριμένη απόστασι άνωμεταξύ τους.

Οι περιστρωές αυτές έχρησιμοποιούντο ως ταχυδρομικοί σταθμοί, από τούς όποιους ξεκινώντας τά περιστέρια ως ταχυδρόμους ήταν ο δούξ ν' 'Οράνζ, όταν ο βασιλεύς Φρειδερίκος πολιορκούσε την πόλη τού δουκάτου του Λέντ.

Ο δούξ, ο όποιος βρισκόταν μακριά απ' την πολιορκημένη πόλη, ήθελε με κάθε τρόπο να τη σώσει από τά χέρια τού έχθρου του. Μά έντωμεταξύ οι πολιορκημένοι, παρ' όλη τη γενναία αντίστασι πού είχαν προβάλει ως τότε, είχαν αρχίσει να κατεβλώνονται από την έλλειψη τροφών και τις επιδημίες και έτσι πού τέλος αποφάσισαν να παραδοθούν.

Πριν όμως έρθουν σε συνθήκη γησι με τούς έχθρους των, ο δούξ

τους και τούς φρουρούς του, οι όποιοι φρόντιζαν για την τακτική λειτουργία της υπηρεσίας και για τή διατροφή και την περιποίηση τών πτερωτών αυτών ταχυδρόμων.

Τόν σύστημα αυτό της ταχυδρομικής επικοινωνίας έφημοζέτο από άρχαιότατων χρόνων στην Αίγυπτο και διατηρήθη μέχρι τού μεσαιώνος.

Έτσι ο ιστορικός τών Σταυροφοριών Ζουανβίλλ αναφέρει ότι ή άφιξις τού βασιλεύς της Γαλλίας 'Α'όραν, Λουδοβίκου στη Δαμιέττι, άνηγγέλθη άμέσως στο Σουλτάνο της Αιγύπτου με τά ταχυδρομικά περιστέρια, τά όποια εξαπέλυσε ο διευθυντής τού περιστρωένος της πόλεως αυτής.

Στην 'Απελευθερωθείσα Γερουσαλίη, τόν άθάνατο άριστοεργημα τού Τσεκούτου Τάσου ο ποιητής μιλάει κάπου για ένα ταχυδρομικό περιστέρι τών 'Αράβων, τόν όποιο κυνηγημένο από ένα γεράκι, έπεσε για να σωθή τή μέση τών Χριστιανών.

Οι Χριστιανοί τόν έπιασαν άμέσως και κάτω από τά πτερρά του δοχών ένα γράμμα, απ' τόν όποιο έμαθαν τά σχέδια τών Μουσουλμάνων έναντίον τους.

Ταχυδρομικά περιστέρια αναφέρονται ότι διατηρούσε και ο περίφημος Σουλτάνος Σαλαδίνος, καθώς και ο Σουλτάνος τού Καίρου, για τόν όποιο αναφέραμε παραπάνω.

Κατά τόν μεσαιώνα, ο πρώτος πού είχε την έμπνευσι να χρησιμοποιήση τά περιστέρια ως ταχυδρόμους ήταν ο δούξ ν' 'Οράνζ, όταν ο βασιλεύς Φρειδερίκος πολιορκούσε την πόλη τού δουκάτου του Λέντ.

Ο δούξ, ο όποιος βρισκόταν μακριά απ' την πολιορκημένη πόλη, ήθελε με κάθε τρόπο να τη σώσει από τά χέρια τού έχθρου του. Μά έντωμεταξύ οι πολιορκημένοι, παρ' όλη τη γενναία αντίστασι πού είχαν προβάλει ως τότε, είχαν αρχίσει να κατεβλώνονται από την έλλειψη τροφών και τις επιδημίες και έτσι πού τέλος αποφάσισαν να παραδοθούν.

Πριν όμως έρθουν σε συνθήκη γησι με τούς έχθρους των, ο δούξ

ν' 'Οράνζ τούς έστειλε μερικά ταχυδρομικά περιστέρια και τούς έδωποίησε μ' αυτά ότι θά κατέστρεφε τά ύδατοφράγματα δυο γειτονικών ποταμών, ούτως ώστε να πλημμυρίσουν τά περίχωρα της πόλεως και ν' αναγκασθούν οι πολιορκητά ν' άποσυρθούν.

Έπειτα απ' αυτό οι πολιορκημένοι συνέχισαν με καινούργιο θάρρος την άμυνά τους, ως ότου ο δούξ ν' 'Οράν, πραγματοποιώντας τά σχέδιά του, γκρέμισε τά ύδατοφράγματα και, με την πλημύρα πού επακολούθησε, ανάγκασε τούς έχθρους τού να διαλύσουν την πολιορκία.

Ο δούξ ν' 'Οράνζ, θέλοντας να δείξη την εύγνωμοσύνη του προς τά περιστέρια, διέταξε να τρέφονται με έξοδα τού δημοσίου τρεκισοί και, με τά τόν θάνατό τους, τά σώματά τους να ταριχευθούν και να άποτεθούν στο μουσείο της πόλεως.

Κατά τις άρχές τού περασμένου αιώνου τά ταχυδρομικά περιστέρια έχρησιμοποιήθηκαν στο Βέλγιο, στην Αγγλία και στη Γαλλία προς άποστολήν έντολών έκ μέρους χρηματιστών και τραπεζιτών σε μακρινούς αντιπροσώπους των.

Η άνοπολόγηστη παρουσία τού άχρηστου τών οικονομικών τών πολυεκατομμυριούχων Ρότσιλδ όφειλεται σ' ένα... ταχυδρομικό περιστέρι, τόν όποιο μετέφερε πρώτα σ' αυτόν την ειδησι της ήττης τού Μ. Ναπολέοντος, στην περίφημη μάχη τού Βατερλώ.

Έτσι, ενώ όλοι στην Αγγλία άνοούσαν την έκδοσι της μεγάλης μάχης, ο Ρότσιλδ έσπευσε ν' άγοράση από τόν χρηματιστή τού Λονδίνου άπειρες Αγγλικές μετοχές, ή όποιες πουλητόντουσαν λόγω τών διασφών σφμών πού κυκλοφορούσαν, σε έταλείς τιμές και όταν, μετά τρεσί ολόκληρες μέρες, υποβήθηκε τέλος ή ήττα τού Κοστικανού Άστού, ο έπίτθεις 'Εδουάρδ, βοήθησε με μιάς παμπλουσία.

Στις μακρινές επαρχίες της Κίνας χρησιμοποιούν άκόμα και σήμερα τά περιστέρια ως ταχυδρόμους. Για νά ασφαλίξουν μάλιστα από τις επιθέσεις τών άσπακτικών γυνών, δένουν στην ουρά τους μικρές σφύριχτες καμωμένες από ξύλο υπαυτού, ή όποιες, όταν τά περιστέρια διασφίζουν τόν αέρα, άφίονουν πίσω τους

ένα είδος άγρίου σφυρίγκατος πού φοβίζει τά όρνια και τ' απομακρύνει απ' τά περιστέρια.

Τά περιστέρια στην Κίνα είναι συνηθισμένα να βαστούν άρκετό βάρος, άφου ή σφυρίχτες μονάχα τις όποιες έχουν διαρκώς μαζί τους ζυγίζουν πάνω από είκοσι γραμμάρια.

Έχει εξακριβωθεί ότι τά ταχυδρομικά περιστέρια πετούν πάντοτε από τόν βορρά προς τόν νότο και ποτέ άντιθέτως, εκτός φυσικά αν ο δρόμος των τ' αναγκάζει να παίρνουν αυτή την κατεύθυνση.

Επίσης τά περιστέρια έχουν άφάνταστη όρασι και μνήμη. Βλέπουν από ύψος σαράντα και πλέον χιλιόμετρα τά χωριά απ' τά όποια περνούν και γνωρίζουν άμέσως τά μέρη απ' τά όποια πέρασαν έστω και μία φορά.

Δέν πρέπει έν τούτοις να πιστευτή ότι τά περιστέρια έχουν ειδική αισθητήρι, με τόν όποιο καταβάνουν πάντα να προσανατολιστούν, γιατί πολλές φορές, όταν είναι άγόμενα, ταυθαίνε να χάνονται κι' αϊτά, όταν δεν πάρουν την κατάλληλη διεύθυνσι.

Όταν όμως έχουν όπωσδήποτε έξακνηθεί, μπορούν να παραναεχθών, όταν ή άτιμωφαίρα είναι σκεπασμένη με λεπτή ομίχλη καθώς και όταν πέφτει έλαφρά βροχή.

Τό χιόνι αντίθετως τόν δυσχελεύει πολύ στα ταξείδια τους, γιατί κάνει τις πεδιάδες χάτσπορες και τ' παρουσάζει διαφορετικές στους ένέργιους ταχυδρόμους, οι όποιοι δέν μπορούν έτσι να προσανατολιστούν.

Μεγάλο τέλος ρόλο έπαίξαν τά ταχυδρομικά περιστέρια και κατά την πολιορκία τού Παρισιού από τούς Γερμανούς στα 1870. Χάρης σ' αϊτά, εξασφαλίστηκε τακτική άποασθήποτε επικοινωνία μεταξύ της πολιορκουμένης πρωτεύουσας και τών έπαρχιακών πόλεων της Γαλλίας.

Α ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ο δάσκαλος.—Δέν πιστεύω να γελάτε με μόνον...

Οι μαθητά.—Οχι βέβαια.

Ο δάσκαλος.—Μά τότε ποιά άλλος μέλιος υπάγετε εδώ μέσα;

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ GENEVIÈVE DUJAMELET

Η ΦΤΩΧΗ ΘΕΙΑ
ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ήταν ηδελαν οι άλλοι, κι' αυτό το έκα-
νε έτσι από γούστο, γιατί της άρεσε
αυτός.

Κι' έτσι περνούσε η ερασιμική, ταπει-
νή και θλιβερή ζωή της θείας Φρα-
γκίσκης.

Και όμως μία μέρα της συνέβη κάτι
εξαιρετικό.

Τ' ανήμια της και μερικοί τους φί-
λοι, θέλησαν να παίξουν μία κωμωδία.
Η θεία Φραγκίσκη έτοιμασε τα κο-
στούμια τους κι' έγραψε μάλιστα και
την κωμωδία.

Η παράσταση έσημειωσε εξαιρετι-
κή επιτυχία. Ένας δημοσιογράφος, φί-
λος των Νταμιόν, ο οποίος την παρα-
κολούθησε, έφθονοιάστηκε από την κω-
μωδία.

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

— Είπε θαυμάσιο το μικρό σας έργο!

τορφώσης να γίνης παρά γελοία, και
αυτό θα σου κάνει κακό, γιατί θ' απο-
μακρύνει από σένα τους γαμπρούς.

— Η Φραγκίσκη χαμογέλασε μελαγχω-
λικά και της απάντησε :

— Κοντεύω παιά να γίνω τριάντα
χρόνων, 'Ισαβέλλα... Φαίνεται ότι ο
Θεός του ήμεναίου με ξέχασε.

— Όχι δά, είπε η 'Ισαβέλλα. Είσαι
ακόμα άνωτά νέα. Μά για σκέφτοντι
τι θα έλεγε ο κόσμος, αν ήθελες να ε-
ργασθής. Θά έλεγε ότι ίσως δεν μένεις
εύχαριστημένη μαζί μας. Ένώ, δόξα
στο Θεό, δεν σου λείπει τίποτα. Είσαι
έδω σαν να ήσουν στο σπίτι σου. Δεν
υπάρχει κανένας λόγος να έργασθής.

Και από τότε δεν έγινε πια λόγος
γι' αυτό το ζήτημα.

— Ο Θεός του ήμεναίου δεν είχε ξε-

δί. Ναί... Δεσποινίς, ο γιός μου έχει
ανάγκη από μία μεγάλη στοργή. Κι'
εγώ... Κι' εγώ...

— Η Φραγκίσκη έκπληκτη τον κύτα-
ξε με τ' άγνά της μάτια.

Τότε αυτός πήρε θάρρος και έξακο-
λούθησε :

— Δεσποινίς. Μου κάνετε την τιμή...
Ναί... Θέλετε να μου κάνετε την τιμή
να γίνετε σύζυγός μου ;

— Η Φραγκίσκη τον κύταζε τώρα ά-
λόγια πιο έκπληκτη. Το πρόσωπο αυτού
του ανθρώπου, συνεπαισμένο και γε-
μάτο αγωνία, καθώς ήταν, της ενέ-
τεινε συγχρόνως οίκτο και συμπάθεια.

— Κύριε, είπε με την ήρεμη φωνή
της, άφρησε μου λίγο καρδιά για να
πικερτώ... Και έλάτε σε μερικάς μέ-
ρες να πάρετε απάντησι από την ά-
δελφή μου. Πάντως, σάς παρακαλώ
να πιστέψετε, ότι σάς εκτιμώ πολύ.

— Έπειτ' άπ' τα λόγια της αυτά, ο
δάσκαλος της φίλησε το χέρι κι' έφυ-
γε.

— Έπ' δυό μέρες η Φραγκίσκη δεν τόλ-
μησε να πη τίποτα στην άδελφή της.

Σκεφτότανε το άσθενικό παιδάκι του
δάσκαλου και των πατέρα του. Κρα-
τούσε την ευτυχία τους στα χέρια της.

Κάθε βράδυ πριν κοιμηθεί ή σκέψης
αυτή την άπασχολούσε επί ώρα. Στο
τέλος αποφάσισε να δεχθί την πρό-
τασι του δασκάλου. Είχε εκτιμήσει άλ-
λως τε από πολλού την ευγένεια της
ψυχής και την καλωσύνη του ανθρώ-
που αυτού, που την είχε διαλέξει για
σύντροφό του και για μητέρα του παι-
διού του. Έπρεπε όμως να αποφάσι-
ση τέλος να τα διηγηθί όλα στην 'Ι-
σαβέλλα.

Μόλις όμως αυτή έμαθε τι συμβαί-
νει, θύμωσε τρομερά.

— Είσαι τρελή! φώναξε. Είσαι
ρελή! Θέλεις να πάρης ένα χήρο, ο
 οποίος έχει κι' ένα παιδί άνάτηρο...

— Έπειτα είπε θεόφοβος κι' έσ' δεν
έχεις ούτε μία πεντάρα για προίκα.

Και έπειτα ο κόσμος θα πη ότι είσαι
διςτυχημένη μαζί μας. 'Αλλά, καθώς
φαίνεται, δεν σκέφτεσαι άλλο παρά
ώς να φύγης από μ'ας και να εγκα-
ταλείψης τ' ανήμια σου για να π'ας
απεριποίηθης ένα ξένο παιδί...

— Α, ο βλέπω καλά, δεν είσαι παρά μία
γνωστρία!... Έσύ, που είμεις σε π'α-
ραιε μαζί μας και σε περιποιηθήκαμε
επί τόσο χρόνια, δεν μ'ας αγαπάς, δε
μ'ας αγαπάς ποτέ...

Και η 'Ισαβέλλα άρχισε να κλαίη
νευρικά.

— Η Φραγκίσκη έννοιωσε την καρδιά
της να σταματάει.

Τίποτα δεν άφοπλίζει τόσο τις ά-
πλές, άδολες ψυχές όσο τα άδικα λό-
για και παράπονα. Και η Φραγκίσκη
έξαφνα βεβαιώθηκε ότι ήταν πράγμα-
τι τέρας άχαριστίας γιατί θέλησε να
π'αν να ζήσει μακριά άπ' αυτό το σπ'ι,

όπου είχαν τόσο άνάγκη από την
παρουσία της.

Την άλλη μέρα πήγε ο δάσκαλος
για να πάρη την απάντησι από την
'Ισαβέλλα. Αυτή τον έπεισε ότι η Φρα-
γκίσκη δεν ήταν το τέλειο πλάσμα που
φαντάστηκε. Δεν ήταν ίκανή για τον
ρόλο που την προόριζε. Τό διολογού-
σε άλλως τε και η ίδια. Κι' ο δάσκα-
λος έφυγε με τό θάνατο στην ψυχή, έ-
χοντας τη βεβαιότητα ότι παταγμένη
γιά την καλή ιδέα που είχε για τη
Φραγκίσκη.

Κι' έτσι η φτωχή Φραγκίσκη έμεινε
δίπας πάντα η θεία Φραγκίσκη και τι-

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σ ΜΙΛΑΙΔΗ, τη θλίψε, που είπε η
Μιλαίδη, τη θλίψε, που θα έν-
νοιαζε αν σ'ας χασού... Θα πέθαινα
από τον πόνο μου... Πρέπει να πι-
στέψετε σ' αυτά που σ'ας λέω, γιατί,
καθώς σ'ας απέδειξα ήδη, σ'ας αγα-
πώ...

— Έγώ ώστόσο καταλάβαινα 'ότι με
τα λόγια της μου συνιστούσε, τίποτε
λιγότερο, τίποτε περισσότερο, παρά
να διαπράξω μία δολοφονία, για να
πραγματοποιήση έτσι την εκδίκησί
της εναντίον του μαρκησιού ντε
Βάρντ.

Της απάντησα λοιπόν άμέσως 'ότι
θα προσπαθούσα να πεθάνω άμέσως
έκείνη τη στιγμή παρά να διαπράξω
μία άγανόρη πράξι...

Τότε έκείνη άρχισε να κλαίη και
να με έκτευθ' να μην της άνηθώ τη
χάρι που μου ζητούσε... Έγώ τότε
συνκινήθηκα και της έδωσα την ψεύ-
τικη ύπόσχεσι ότι θα έκανα 'ότι ή-
θελε...

Φεύγοντας άπ' της Μιλαίδης, ά-
νησυχούσα τρομερά για την τροπή
που είχαν πάρει τα πράγματα και
δεν ήξερα τί να κάνω...

Ευτυχώς η τύχη με βοήθησε στην
κοίστη αυτή περίπτωση, γιατί την
έλλη μέρα πρωί-πρωί έμαθα πως ο
μαρκήσιος ντε Βάρντ ήταν βαρεια

ποτε άλλο... Έντυνε τα παιδιά, τα
βοηθούσε στη μελέτη, έλανε τα προ-
βλήματά τους, έγραφε τα λατινικά
τους, διόρθωνε τα φρολήματα της 'Ι-
σαβέλλας, έγραφε τα γράμματα του
γαμπρού της και έτοιμαζε τα γλυκά.

Τις άλλες και τις μαγισέρες...

Μόνο αν πρόσεχε κανείς—μ'α ποιός
θα τό πρόσεχε—θα έβλεπε ότι τα γα-
λανά της μάτια είχαν τώρα γύρω κι-
τι μελανούς κύκλους και το γέλιο της
ήταν λιγότερο καθαρόηχο από πριν κι'
έσβηνε μόλις άρχιζε.

Ένα βράδυ καθώς επέστρεψε από
το σχολείο ή μικρή 'Αδριανή, παραπο-
νήθηκε ότι της πονάει πολύ ο λαιμός
της. Φώναζαν άμέσως το γιατρό, ο ό-
ποιος είπε ότι ή μικρή έχει διστανία
και ότι έπρεπε ν' άπομακρύνουν άμέ-
σως από κοντά της τ'άλλα παιδιά.

Καθώς ήταν ήδη καλοκαίρι, ή 'Ισα-
βέλλα πήρε τ'άλλα της τρία παιδιά και
πήγε στην έξοχή. Η Φραγκίσκη έμει-
νε μόνη με τη μικρή άρρωστη. Την
περιποιήθηκε με τόση άφροσύνη. 'Ε-
πεισε ή μικρούλα σόθηκε. 'Αλλά έπει-
τα από λίγες μέρες ή Φραγκίσκη έπε-
σε βαρεια άρρωστη με την ίδια άρ-
ρώστεια από την οποία είχε σώσει ή
'Αδριανή.

Και σε τρεις μέρες μέσα ο κουρα-
σμένος δολανισμός της υπέκυψε και
ήρθε ο θάνατος. 'Ηρθε ο θάνατος όχι
άγριος και σκληρός, ήρθε σαν ένας
άγγελος γαλήνιος και λυσιτελής.

— Άκούστησε άπαλά το δάχτυλό του
στα άγνά μάτια, τα οποία δεν είχαν
καταβάλει παρά το δρόμο της θυσίας
και της ύπαιθους στα χείλη της, τα
όποια δεν είχαν προσφέρει παρά μόνο
λόγια ερήνης και αγαθότητος στην
καρδιά που δεν έπαυε παρά μόνο για
την ευτυχία των άλλων.

Και τότε μόνο, τότε μόνο καταλά-
βαν όλοι τι μεγάλη θεία κατείχε με-
σα στο σπίτι και τι άξια αυτή ή φτω-
χή, μικρή θεία Φραγκίσκη.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΟΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΑΡΤΑΝΙΑΝ

άρρωστος με πυρετό...

Κατά το διάστημα της άσθενείας
μου, του χάκου έκτευθ' τη Μιλαί-
δη, με την οποία ήμουν έρωτευμένος,
όσο ποτέ, να μου χαρίση τα χέρια
της. 'Αρνήθηκε κατηγορηματικά να
μου κάνει αυτή τη χάρι με την πρό-
τασι ότι δεν ήθελε να έκτεθ' στην
καμπαρία της...

Είχα πειστήσει άπ' την άρνησί
της και μ' έρωσε ή 'υπόσχεσι για να
της φανερώσω πως ήξερα πολύ κα-
λά ότι δεν ήταν τόσο άθια 'όσο ή-
θελε να μου παρουσιάζεσαι, μα δεν
έ'χε έρθει ακόμα ή κατάλληλη στιγ-
μή για να πετύχω τη μάχη μου.

Ένωμεταξύ δεν ήθελα να παρ-
αβλώ τον εαυτό μου για νικημένο
και τις πότεινα να με κρούη κά-
που στην κάμαρή της, άφ'ου προηγou-
μένος θ' άπουκόνε για λίγη ώρα

την καμπαρία της άπ' τα δια-
μαρτυρήματά της. 'Ετσι στην έπι-
στολή της ή καμπαρία, μ'ή θλί-
ποντάς με π'α, θ' άναιζε πως έ-
φυγα. Τότε θά
προσπαθούσα να δω
άπ' τον κροφώνα
μου χωρίς το φό-
βο ότι θά κρυφο-
κύνταζε ή καμ-
παρία άπ' την υλει-
δαρότρουπα.

Η Μιλαίδη δεν
δέχτηκε έτσι εύ-
κολα την πρότασι
μου αυτή. Μοβ
παρουσίασε χι-
λίους κινδύνους,
χίλιες δυσκολίες...

Μά έγώ, για να
την πείσω, της
είπα στο τέλος θ-

τι σε τρεις-τέσσερες ήμέρες ο υπο-
κίσιος ντε Βάρντ θά σηκώνονταν άπ'
το κρεβάτι κι' ότι αν ήθελε να τον
εκδικηθώ για λογαριασμό της, έπρε-
πε να μου παραχωρήσει τη χάρι που
της ζητούσα...

Έτσι στο τέλος άναγκάστηκε να
δεχθί...

Τα πράγματα έγιναν την ίδια μέ-
ρα κιόλας εντελώς σύμφωνα με την
επιθυμία μου. Βρισκόμουν επίτιλους
μόνος με την άναγκημένη μου Μιλαί-
δη για μία ολόκληρη νύχτα. 'Οτό-
σο είχα αποφασίσει να μην αφήσω
να περάση ή νύχτα πριν της αποκα-
λύψω τα πάντα και της εξηγήσω ότι
το μίσος της εναντίον του μαρκησιού
ντε Βάρντ ήταν εντελώς άδικολό-
γο.

Μά άνέβαλα από στιγμή σε στιγ-
μή την έκμολόγησι αυτή. Αυτή σκε-
φτόμουν διαρκώς, ενώ έσφιγγα μέσ'
στην άγκαλιά μου τη Μιλαίδη, ή ό-
ποια μου όρκιζόταν ότι μ' αγαπά ό-
σο κανέναν άλλο στον κόσμο.

Σιγά-σιγά βεβαιώθηκα ότι τα λό-
για της αυτά ήταν ειλικρινή και,
παίρνοντας θάρρος, άρχισα να της ά-
ποκαλύπτω την αλήθεια...

Από τις πρώτες λέξεις μου, ή Μι-
λαίδη κατάλαβε περί τίνος έπρόκει-
το. 'Αμέσως την έννοιωσα να παγω-
νι μέσα στην άγκαλιά μου... Προ-
σπάθησα τότε να την έμψυχώσω, ό-
χι π'α με τα λόγια μου, άλλα με
τα γέδια μου, όταν έξαφνα έκείνη
μου έδωσε μία κλωστή με τόση λύπ-
σα, ώστε βρέθηκα στην άλλη άκρη
του δωματίου.

Του χάκου έκτε-
τευα τη συγγνώμη
της και της όρκι-
ζόμουν ότι θά της
έκανα άφροισμένους
π'αρι θανάτους. 'Ε-
νένη φώναζε τόσο
κι' έκανε τέτοια
παράνοια, ώστε στη
τέλος ή καμπαρία
της άκουσε το θό-
ρυδο κι' έτρεξε μ'
έντ' καεί στο χέρι.

Η κυρία της ή-
κουε λίγο ανησυχού-
σε γι' αυτό, π'α
στιγμή μάλιστα που
ήξερε ότι αυτή με
έχει βοηθήσει στην
πραγματοποίηση τοί
σατανικού μου σχε-
δίου.

Κατατρομαγμένη,
ναπό με είδε εκεί,
ενώ νόμιζε πως εί-
χα φύγει, ή καμα-
τι σε τρεις-τέσσερες ήμέρες ο υπο-
κίσιος ντε Βάρντ θά σηκώνονταν άπ'
το κρεβάτι κι' ότι αν ήθελε να τον
εκδικηθώ για λογαριασμό της, έπρε-
πε να μου παραχωρήσει τη χάρι που
της ζητούσα...

Έτσι στο τέλος άναγκάστηκε να
δεχθί...

Τα πράγματα έγιναν την ίδια μέ-
ρα κιόλας εντελώς σύμφωνα με την
επιθυμία μου. Βρισκόμουν επίτιλους
μόνος με την άναγκημένη μου Μιλαί-
δη για μία ολόκληρη νύχτα. 'Οτό-
σο είχα αποφασίσει να μην αφήσω
να περάση ή νύχτα πριν της αποκα-
λύψω τα πάντα και της εξηγήσω ότι
το μίσος της εναντίον του μαρκησιού
ντε Βάρντ ήταν εντελώς άδικολό-
γο.

Μά άνέβαλα από στιγμή σε στιγ-
μή την έκμολόγησι αυτή. Αυτή σκε-
φτόμουν διαρκώς, ενώ έσφιγγα μέσ'
στην άγκαλιά μου τη Μιλαίδη, ή ό-
ποια μου όρκιζόταν ότι μ' αγαπά ό-
σο κανέναν άλλο στον κόσμο.

Σιγά-σιγά βεβαιώθηκα ότι τα λό-
για της αυτά ήταν ειλικρινή και,
παίρνοντας θάρρος, άρχισα να της ά-
ποκαλύπτω την αλήθεια...

Από τις πρώτες λέξεις μου, ή Μι-
λαίδη κατάλαβε περί τίνος έπρόκει-
το. 'Αμέσως την έννοιωσα να παγω-
νι μέσα στην άγκαλιά μου... Προ-
σπάθησα τότε να την έμψυχώσω, ό-
χι π'α με τα λόγια μου, άλλα με
τα γέδια μου, όταν έξαφνα έκείνη
μου έδωσε μία κλωστή με τόση λύπ-
σα, ώστε βρέθηκα στην άλλη άκρη
του δωματίου.

Του χάκου έκτε-
τευα τη συγγνώμη
της και της όρκι-
ζόμουν ότι θά της
έκανα άφροισμένους
π'αρι θανάτους. 'Ε-
νένη φώναζε τόσο
κι' έκανε τέτοια
παράνοια, ώστε στη
τέλος ή καμπαρία
της άκουσε το θό-
ρυδο κι' έτρεξε μ'
έντ' καεί στο χέρι.

Η κυρία της ή-
κουε λίγο ανησυχού-
σε γι' αυτό, π'α
στιγμή μάλιστα που
ήξερε ότι αυτή με
έχει βοηθήσει στην
πραγματοποίηση τοί
σατανικού μου σχε-
δίου.

Κατατρομαγμένη,
ναπό με είδε εκεί,
ενώ νόμιζε πως εί-
χα φύγει, ή καμα-
τι σε τρεις-τέσσερες ήμέρες ο υπο-
κίσιος ντε Βάρντ θά σηκώνονταν άπ'
το κρεβάτι κι' ότι αν ήθελε να τον
εκδικηθώ για λογαριασμό της, έπρε-
πε να μου παραχωρήσει τη χάρι που
της ζητούσα...

Έτσι στο τέλος άναγκάστηκε να
δεχθί...

μπροστά της, γιατί θά με σκότωνε
με το ίδιο της το χέρι.

Τα λόγια της αυτά δεν ήσαν ά-
πλως μία φόβερη. 'Ηξερα πως ήταν
ίκανη να τα πραγματοποιήση. Ήταν
λοιπόν γρήγορα το σπαθί μου, φοβού-
μενος μήπως τό χρησιμοποίησει εναν-
τίον μου και βγήκα από το δωμάτιό
της.

Πέρασα τό υπόλοιπο της νύχτας
μου, στο δωμάτιο της καμπαρίας
της, ή όποια δεν είχε π'α καμιά
διάθεσι για γέλια. Η κυρία της της
χλωστούσε όλους της τους μισούς,
γιατί, άφ'ου την είχε πάρει στην
υπερσία της δεν την είχε πληρώσει
καθόλου.

Η δυστοχημένη νέα δεν ήξερε
π'α να καταργή τη ώρα. Ήταν χω-
ρίς όσυλο, χωρίς χρήματα, χωρίς τί-
ποτα. Δεν ήξερε τί θά άπογίνι...

Έγώ την καθύλαξα όσο απο-
ρούσα περισσότερο, βεβαιώνοντάς την
ότι θά έβρισκε σε μένα ένα φίλο με-
σα στην δυστυχία της.

Έπειτα, άφ'ου την ήσυχασα κά-
πως, κυριεύτηκα κι' αυτή από τη
ζήλεια της. Με άποκάλισε προδότη
και μου έκανε μία τέτοια σκηνή, σαν
να της είχα ύποσχεθεί τοιούτ'αχιστον
γάμο, και είχα άθετήσει τό λόγο μου.

Έγώ δεν μιλούσα και, έπειδή έ-
κανε κρύο, άναψα τη φωτιά, περιμέ-
νοντας με άνοσημονησία να ξεμε-
ρώση.

Μά άργούσε τόσο ναρθή ή ήμερα...

Τέλος, όταν φάνηκαν ή πρώτες
λάμψεις της αύγης, θέλησα να φύ-
γω. Μά ή καμπαρία μ' έμποδίζε
με ζοηρότητα, λέγοντάς μου ότι οι
άνθρωποι του παλατιού, άλέποντάς
με να φεύγω τόσο π'α, θά καταλά-
βαιναν πως είχα περάσει τη νύχτα
μου κοντά της ή κοντά στην κυρία
της.

Δεν έζωρο για ποιά λόγο ήθελε να
μ' έμποδίσ' να φύγω... Πάντως συμ-
μαρτυρήκα με την θέλησί της και
έμεινα.

Κατά τις έννημέρισ ή Μιλαίδη
χτυπούσε το κουδούνι, προσκαλώντάς
στην στο δωμάτιό της. Εκείνη, ελπί-
ζοντας πως θά είχε περάσει ίσως ο
θυμός της κυρίας της, έτρεξε άμέσως
κοντά της. Μά ή Μιλαίδη ήταν ά-
τακχη. Της είπα π'α να φύγη ά-
μέσως και να τή παραδώσει όλα τα
κλειδιά των επίπλων της. Τη συμ-
βούλευσα επίσης να κρατήση τη
γλώσσα της, λέγοντάς την πως θά
πλήρωνε με τη ζωή της τη φλυαρία
της.

Η καμπαρία γύρισε σε λίγο στην
κάμαρή της και μου είπε ότι θά έ-
φυγε άμέσως, λέγοντάς μου συγχρό-
νως ότι έπρεπε να κάνω κι' εγώ τό
ίδιο. Δεν γινάσκταν π'α καθόλου
για την ύπόληψί της, ούτε για της
κυρίας της, άφ'ου αυτή την έδιωχνε.

Έγώ δά προτιμούσα να μείνω, γιατί
δεν ήθελα να νομίσ' ο κόσμος πως
έχω σπείσει με μία καμπαρία, π'α
να μ'α δ'έκανε τον χ. ντε Τσεβίλ
να με ε'ρωτεύεται καθημερινώς.

Της έρεσα λοιπόν τις έντιμότητες
μου, μα αυτή μου απάντησε ότι έ-
πρεπε να φύγω, γιατί υπήρχε φόβος
μήπως ή Μιλαίδη στείλει εναντίον
μου συμπατριώτες της για να μου
κάνουν κακό.

(Ακολουθεί)

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ ΜΠΡΕΝΓΚΟΛΦ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στο προηγούμενο φύλλο είδαμε πως ο περίφημος Έλβετος τυχοδιώκτης Μπρένγκολφ, αφού εξάπλησε τον ύπαιργο των Έξωτορικών της Βραζιλίας και του πήρε χίλιες λίρες, για να μη συλλληφθῇ, κατέφυγε σ' ένα ενοχικό πανδοχείο. Έκει όμως του επιτίθενται έξωφρα οι θαμώνες του, γιατί τους προσέβαλε στη φιλοτιμία τους, αρνούμενος να πιῇ τὸ ενοχικό τους ποτό αματέν.

Μά, πριν οι δύο αὐτοὶ κατεργασέ-αι—συνεχίζει ὁ Μπρένγκολφ στὰ Ἀπομνημονεύματά του—προσφάτουν να με πλησίουν, πυροβόλησα έναντιόν τους και σώρισσα τὸν ἕνα κά-τω...

Τότε ὁ ἄλλος, πηδώντας πάνω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ συντρόφου του, πριν ἀκούα ἐγὼ προσφάτω να πυροβολή-σω πάλι, χύμηξε καὶ μ' ἐπιασε ἀπὸ τὰ πόδια... Εὐτυχῶς δὲν τὰ ἔχασα. ὅπως ἄλλωστε δὲν τὰ χάνω ποτέ μου σὲ τέτοιες κρίσιμες περιστάσεις...

Καθὼς με τραβούσε γὰ νὰ με ρί-ξη κάτω, τοῦ κατάρρεα στὸ κεφάλι ἕνα γερό χτύπημα κι' ἔτσι, ἄντι νὰ με ρίξη αὐτὸς κάτω, τὸν σώρισσα ἀ-ναίσθητον...

Ἀμέσως τραβήχτηκα και συσπει-ρώθηκα στὴ γωνία μου, περιμένον-τας τοὺς ἄλλους γκώσους νὰ συ-χίσουν τὴν ἐπίθεσι, ἂν και ἤμουν ὑ-περβέβαιος ὅτι δὲν θὰ κατόρθωσα ποτέ νὰ τὰ θγάλω πέρα—ἕνας μὲ δεκαπέντε...

Μά, καθὼς τοὺς κύτταξα, τοὺς εἶ-δα νὰ με κυττάζουν κι' αὐτοί, ἀλλὰ ὄχι πειὰ μ' ἐλθρικές διαθέσεις, μὰ με κάποιο θαυμασμό...

Κατάλαβα ἀμέσως τί εἶχε συμβεῖ. Ἡ θαρραλέα στάσι μου τοὺς εἶχε καταπλήξει... Γὰ νὰ συμπληρωθῶ μαζί τους ἐν-τελῶς, ἔκανα τότε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο δὲν εἶχα κάνει προσηγομένως κι' ἐξ-αίτιας τοῦ ὁποῖου δημιουργήθηκε ὁ-λη αὐτὴ ἡ φασαρία.

Προσάλεσα μὲ τὸ χέρι μου τὸ νε-αρό κορίτσι ποὺ κρατούσε τὸ αματέν και παίρνοντάς του τὸ καλαμάκι, ἀρ-χισα νὰ πίνω ἀπ' τὸ φοιχτό αὐτό ποτό, ἀφοῦ προσηγομένως συγκέν-τρωσα ὅλη τὴ θέλησί μου γὰ νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ μὴ τὸ σπῶσω πάλι...

Ἀφοῦ τοῦλάχιστον μερικὲς ρουφηξιές, ἐξανδύωσα τὸ καλαμάκι στὴν ὑπέρ-ετρα...

Τότε συνέβη κάτι ἀπροσδόκητο... Ὅλοι αὐτοὶ οἱ γκώσοι, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγου ἀκόμα λεπτὸν, ἦσαν ἐ-τοιμοὶ νὰ καρφώσουν τὰ μαχαιρία τους στὸ στήθος μου, ἀρχισαν νὰ μ' ἐπεφωρῶν μ' ἕνα τρελλὸ ἐνθουσια-σμό, πετώντας τὰ καπέλλα τους στὸν ἄερα.

Ἐπειτα προχώρησα πρὸς ἑμένα, γελώντας ἀναισθητοῦσα καὶ μοῦ ἔ-σφιξαν ὅλοι τὸ χέρι τόσο θερμά, ὥστε πρὸ ὀννοῖωθα κατόπι ἐπὶ ὅρα μου διαμμένο...

Ἐίχα ξεφύγει μὴ γὰρ!...

Ὅλοι τώρα εἶχαν γίνει φίλοι...

Ὡστόσο σκέφτηκα, μέσα στὸ θα-μῆό μου και τὰ θύματά μου ἡ μάλ-λον τὸ θῆμα μου, γιατί ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς γκώσους, αὐτὸν ποὺ εἶχα χτυπή-σει μὲ τὸ κοντάρι τοῦ πιστολίου μου στὸ κεφάλι, εἶχε συνέλθει κιόλας...

Ὁ ἄλλος όμως τὴν εἶχε πιάσει ἁ-σχημα ὁ ἄτυχος.

Ἡ σφαῖρα μου τὸν εἶχε δεῖ στὸ στήθος και ψυχομαχούσε...

Κανένας δὲν τὸν εἶχε προσέει: ὡς τὴ στιγμή ἐκεῖνη. Ρώτησα γὰ γι-ατὸ, μὰ ὅλοι μοῦ ἀπάντησαν ὅτι τέ-τοιο πράγμα δὲν ὑπῆρχε σὲ ἀπόστα-σι τριάντα χιλιομέτρων γύρω.

Χορησιμοποιώντας τις λίγες ἱατρι-κές μου γνώσεις, περιποιήθηκα ὅσο μπορούσα περισσότερο τὴν πληγὴ του, μὰ τοῦ χάκου...

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ξεψόγησε μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ θάνατός του δὲν με συ-κίνησε σχεδὸν καθόλου...

Στὸ κάτω-κάτω δὲν ἔφταιγα ἐγώ. Μὰ οἱ γκώσοι φανίντουσαν τώ-ρα πολὺ ἀνέσυχτοι. Καθὼς μοῦ εἶχ-

γησε ὁ ξενοδόχος, ἔπρεπε νὰ εἰδο-ποιήσουν τοὺς συγγενεῖς τοῦ σκοτω-μένου γὰ νὰ πᾶνε νὰ πάρουν τὸ πτώμα του. Ἀνησυχούσαν ὅμως τώ-ρα γὰ μένα, γιατί οἱ συγγενεῖς τοῦ θύματος μου ἦσαν ὅλοι σημαδεμένοι κακοποιοὶ τῆς ὑπαίθρου, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀσφαλῶν νὰ μ' ἐκδικηθοῦν. Γι' αὐτὸ μόνο μοῦ συνιστούσαν γὰ τὸ καλὸ μου νὰ φύγω ἀμέσως...

Μὰ ποὺ νὰ πήγαινα τέτοια ὅρα μέσα σὲ μὴ ἀπέραντη καὶ ἄγνωστη ἐστία...

Γι' αὐτὸ, σολονότι καταλάβαινα πῶς δύσκολη ἦταν ἡ θέσι μου, εἰδι-σταχὰ νὰ δεχθῶ τὴν πρότασί τους...

Τότε, ἕνας νεαρὸς γκώσος, ἕνα παλληκάρι, ὡς εἰκοσι-εικοσιδύο χρό-νων, μὲ πολλὴ ἔξυπνη κι' ἐκρηκτικὴ φουρτινωμὴ, μὲ πλησίασε και, δι-νοντά μου τὸ χέρι του, μοῦ εἶπε:

—Ὁ σε συνοδεύω ἐγώ.

Μόλις ἀκούετὰ καλὰ τὰ ἱσπανι-κά, ἔτσι θὰ μπορούσα νὰ συνεννοή-μαι μαζί του. Δέχτηκα λοιπὸν μ' ἐν-θουσιασμό τὴν πρότασί του.

Ἐτομαζόμενοι ν' ἀποχωρήσω τοὺς γκώσους και νὰ φύγω μαζί του, ὅταν ἔξαφρα θυμήθηκα τὸ σκο-πὸ γὰ τὸν ὁποῖο εἶχα πάει κυρίως στὸ πανδοχεῖο.

Εἶχα πάει νὰ φάω και δὲν εἶχα βάλει ἀκόμα τίποτε στὸ σῶμα μου, ἐκτός ἀπ' τὸ ἀπαίσιο καὶ καταρρέ-νο αὐτὸ αματέν, τὸ ὁποῖο σὲ τέσσε-ς ὑπερβηφές μὲ εἶχε βάλει.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ συμπίσω κάτι ποῖν σῶμα, ἔστω κι' ἂν ἕνας γκώ-σος εἶχε ξεκινήσει καλπάζοντας γὰ νὰ εἰδοποιήση τοὺς συγγενεῖς τοῦ σκοτωμένου...

Ρώτησα τὸν ξενοδόχο ἂν ἦταν ἐ-τοίμο τὸ φαγητὸ ποὺ εἶχα παραγ-γεῖλει και, μολονότι οἱ γκώσοι και ὁ νεαρὸς μου συνοδός, μὲ δίζαν ὁλο-ῦνα νὰ φύγω, ἐγὼ ξεκοκάλισα πρῶτα μὲ τὴν ἡσυχία μου μισὴ πατίττα ψι-τή, κι' ἔδειξα δέκα μυστίλιες μυσ-τα μαζί τους.

Ἐπειτα πλῆρωσα βασιλικὰ τὸ συ-μπαριώτητά μου ξενοδόχο, δίνοντάς του δυὸ λίρες, ἔδωσα τὸ χέρι μου σ' ὁ-λους τοὺς γκώσους κι' ἔφυγα μαζί

βαίνα μάλιστα πὼς προκαλοῦσα τὸ θαυμασμό του γιατί κατόρθωνα νὰ τὸν φτάνω και νὰ τὸν ξεπερνῶ πολ-λὰς φορές.

Ἐτσι, τρελλὰ, συναγωνιζόμενος ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καλπάζαμε τρεῖς ἡ-λόκληρες ὥρες, χωρὶς νὰ σταθῶμε οὔτε στιγμὴ...

Εἶχα ἀποκάμει πειὰ... Ἡ δυνά-μει μου εἶχαν ἐξαντληθεῖ... Ἡ κοῦ-ρασί μου ἦταν τόση, ὥστε, ὠρισμένες στιγμές, ἔννοιωθα νὰ πλυσκιά νά-κωσι ν' ἀπλώνεται στὸ κορμί μου, ποὺ μ' ἔκανε νὰ παρατῶ τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου μου και νὰ τὸ ἀφίνω νὰ τρέχη ἀκυβέρνητο...

Ὁ σύντροφός μου ἀντελήφθη τὴν κοῦρασί μου και σταματώντας ἔξα-φρα στὴν εἰσοδὸς ἐνὸς μικροῦ δάσου, ἔπιασε και τὸ δικὸ μου ἄλογο ἀπ' τὸ χαλινὸ του ποὺ τὸν εἶχα ἀφήσει και μοῦ εἶπε:

—Κουραστήκατε... Ἄς σταθῶμε λίγο ἐδῶ... Ἐκαστε μακροὺ πειὰ και θέλουν ὥρε γὰ νὰ νὰ: φτά-σούν, ἂν οἱ συγγενεῖς τοῦ Περὲς (ἡ-τοι τὸν ἔλεγαν τὸν σκοτωμένο) μὰ: πᾶν στὸ κυνήγι.

Ἐγὼ δέχτηκα ἀμέσως τὴν πρό-τασί του και πέτοντας σὰν ἕνας θαλὸς ὄγκος ἀπάνω στὴν υψαλὴ γλῶτ, ἐκπλήρωσα κάτω κι' ἔκλεισα τὰ μάτια μου, τεντώνοντας ὅλο μου τὸ κορμί...

Ἡ κοῦρασί μου ἦταν τόση, ὥστε, ὡς ὅτου ὁ Λεονέλλο νὰ δέσει τ' ἄ-λογά μας σ' ἕνα δέντρο, εἶχα ἀπο-κοιμηθεῖ.

Βυθίστηκα σ' ἕνα ὕπνο βαθὺ σὰν τὸ θάνατο... Εἶχα ξεχάσει και τοὺς ἐνθροῦς μου και τοὺς γκώσους και τὰ πάντα κι' εἶχα παραδοθεῖ σὲ γλυ-κύτατα ὄνειρα. ὅταν ἔξαφρα ἐννοιω-σα ἕνα χέρι νὰ με σκουρτάει δυνατά.

Ἀνοίξα τὰ μάτια μου, μισοκοι-μμένος ἀκόμα, κι' εἶδα τότε τὸ Βρα-ζιλιανὸ σύντροφό μου ὁ ὁποῖος μοῦ εἶλεγε μὲ ἀγωνία:

—Ἐρχονται! Ἐρχονται!...

Ἐγὼ εἶχα κάθε διαθέσι νὰ παρα-δοθῶ πάλι στὸν ὕπνο μου και ἔκλεινα πάλι τὰ μάτια μου.

Μὰ ὁ νεαρὸς γκώσος ἐξακολουθοῦ-σε νὰ με σκουρτάει, ἐπαναλαμβάνον-τας ὁλοένα:

—Ἐρχονται!... Μὰς κυνηγοῦν!...

Ἀνακάλυψαν τὰ ἔγγρα καλ!

Τότε θυμήθηκα μὲ υἱά- ὅλα τὰ θαυμαστὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας: ἐ-κείνης και πετάχτηκα ὀρθός, τρέ-δοντας τὰ μάτια μου...

Τότε ὁ Λεονέλλος μοῦ εἶδει μα-κρὰ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἕνα σύννεφο σκόνης...

Χωρὶς νὰ χάνουμε καιρὸ καθυλῆ-σαμε τ' ἄλογά μας και ξεκινήσαμε πάλι, ἀκολουθώντας ἕνα στενὸ μονο-πάτι στὸ πλῆθ τοῦ δάσους. Μὰ ὁ δρό-μος ἦταν ἀνώμαλος και προχωροῦσα-με μὲ δυσκολία...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΑΝΕΠΙΣΗΜΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Τὴν 9ην Αὐγούστου συννητήθησαν ἐνταῦθα εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ομάδες «Τραϊάν» καὶ «Ποσειδών». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ομάδα τῆς «Αστραπῆς» ἐ-πιτυχούσα δύο τέματα ἔναντι ἐνός.

Κατὰ τὸν ἀγῶνα διεκρίθησαν οἱ παῖ-κται Ρέντζος καὶ Σφακιανῆς, καθὼς καὶ ὁ τεματοφύλαξ Στρίδης. Ἐκ τοῦ «Ποσειδώνος» διεκρίθη ὁ τεματοφύ-λαξ Ἰωάν. Παπαδόπουλος.

ΕΥΑΓΓ. ΚΑΛΛΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν συννη-τήθησαν εἰς τὸ γήπεδον τῆς «Δόξης» Πατισίων ἡ Β' ομάδα τῆς «Δόξης» μετὰ τῆς Α' «Ἐνώσεως Κλωναρίδου». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη διὰ τε-μάτων 4-2 (1-2).

Ἐκ τῶν παικτῶν διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Ἀντ. Κλῆς, Ἰωάν. Παπαδάκης, Στέλ. Κοροές, καὶ Ἰωάν. Ρήγας.

Ἡ νικήτρια ομάδα «Δόξα» κατήλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὴν ἐξῆς σύνθε-σιν: κ.κ. Στέλ. Κοροές, Ἡλίας Κρη-τῶν, Ἀντών. Κλῆς, Κωνστ. Καρού-τικος, Κωνστ. Κοντιός, Ἰωάν. Ρήγας, Ἰωάν. Μπουμπουλίης, Κωνστ. Παπα-δάκης, Ἀγγ. Ἀνδρῆς, Χρήστ. Λεβο-γιάννης καὶ Ἰωάν. Παπαδάκης.

Τὴν 2αν Αὐγούστου συννητήθησαν εἰς φιλικὸν μάτς αἱ ομάδες «Ἐνωσις Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς» καὶ «Δάφνη» Γούδας, πρωταθλήτρια τοῦ ὁμωνύμου σιναικισμού.

Μετὰ πεισματώδη και τεχνικὸν ἀ-γῶνα, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «Ἐνωσις Ἀγίας Παρασκευῆς» διὰ τεμάτων 2-1.

Ἡ «Ἐνωσις Ἀγίας Παρασκευῆς» κατήλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα μετὰ τῆς ἐξῆς σύνθεσιν: Νικόλ. Πολίτης, τεματ., σὺνθεσις: Νικόλ. Πολίτης, τεματ., Ἀποστόλος Σιστοβάκης καὶ Ἀντών. Κουδολοῦκος Μπάι, Περικλ. Ρεμῶν.

Κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐκείνην ἡ «Ἐνωσις Ἀγίας Παρασκευῆς» νίκησε διὰ τεμάτων 2-0.

ΚΑΒΑΛΑ. —Τὴν 16ην Αὐγούστου συννητήθησαν εἰς τὸ στάδιον Καβάλ-λας εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ομάδες «Ἀρης» Θεσσαλονικῆς, πρω-ταθλήτρια Βορείου Ἑλλάδος καὶ «Φί-λιππος» Καβάλλας, πρωταθλήτρια Ἀ-λβανίας. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «Ἀ-ρης» διὰ τεμάτων 3-1. Ἐκ τῆς νικη-τρίας διεκρίθησαν οἱ I. Ροῖδης, Ἀνα-γνωστόπουλος, Γιαννιός, Γουδῆς, Πα-νάς, Θεοδώρου καὶ Περγαμινέλης.

Ἐπίσης τὴν ἰδίαν ἡμέραν συννη-τήθησαν εἰς τὸ γήπεδον Γούδας εἰς φιλικὸν ἀγῶνα ἡ β' ομάδα τῆς «Ἐνώ-σεως Ἀνεξαρχίας Νέων» καὶ ἡ β' ομάδα τῆς Ε. Φ. Α., ἀναδειχθεῖσα ἰσο-παλοί. Ἐκ τῆς πρώτης διεκρίθησαν οἱ Βερόνης, Κλεάνθης, Σανδάνης καὶ τεματοφύλαξ.

Ε. Χ. Ζ.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὸ γήπεδον Πολυγώνου συννητήθησαν αἱ δύο ἰσχυρὰ ομάδες «Ἐνωσις Νέων Ἀ-νεξαρχίας» (α' ομάδα) καὶ «Ἀμυ-να» Πολυγώνου, ἀναδειχθείσας κατὰ σκληροῦ ἀγῶνος νικήτριας τῆς πρώ-της.

Κατὰ τὴν τεχνικὴν ἀγῶνα, νικήτρια ἀνεδείχθη ὁ «Κεραυνός» διὰ τεμάτων 2-0.

ΠΕΡ. ΦΕΣΜΕΚΙΑΝΙΑΣ ΚΟΖΑΝΗ. —Τὴν παρελθούσαν Πέμ-πτην 9ην Αὐγούστου συννητήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα ἐν τῷ γηπέδῳ τοῦ Ὀ-λυμπιακοῦ ἡ διωνύμως ὁμάς μετὰ τῆς Ἐνώσεως Μοναστηριωτῶν Φλωρίνης.

Ε. Χ. Ζ.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΚΑΤΩ ΒΕΡΜΙΟΝ (Σέλι). —Τὴν 16ην Αὐγούστου συννητήθησαν εἰς φι-λικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ομάδες «Τραϊάν» Κάτω Βερμίου καὶ «Αχρί-τας» Ναούσης.

Ἐξῆς σύνθεσιν: Παύλου Γ.—Τσαλιγκόπουλος Ἡλ., Γεωργουδάκης Δ.—Πάσχου Γ., Δοσό-πουλος Δ., Δώσας Κίσαρ—Γεωργου-δάκης Εὐστ., Ράμνιανης Χαρ., Πλιά-κης Ἀλ., Σιάπαντας Λάζ. καὶ Μπό-ζιος Ἰωάν.

Οἱ παῖκται καὶ τῶν δύο ὁμάδων πο-λὺ καλοί, ἐπίσης καὶ ὁ διαιτητής. —Ἐπίσης τὴν παρελθούσαν Κυρια-κὴν 9ην Αὐγούστου συννητήθησαν διὰ τὸ ἀθλοθετηθῆν ὑπὸ τῆς Ἐνώσεως Ἐ-φεδρῶν Ὑπαξιωματικῶν Κοζάνης κί-πελον ἐν τῷ γηπέδῳ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἡ ὁμώνυμος ὁμάς μετὰ τοῦ Ἐθνικοῦ.

ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ὁ κ. Καρα-μούζης. ΓΕΩΡ. ΣΑΜΑΡΑΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. —Τὴν Κυριακὴν 16ην Αὐγούστου συννητήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ομάδες «Ἀράκωντος» Ματα-

□ □ □ ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □

Ἡ Ἀθλητικὴ Ἐνωσις Ψυρεῖ

οἰκίας καὶ «Κεραυνός» Ἀγρινίου, εἰς τὸ γήπεδον τῆς πρώτης.

Κατὰ τὴν τεχνικὴν ἀγῶνα, νικήτρια ἀνεδείχθη ὁ «Κεραυνός» διὰ τεμάτων 2-0.

ΠΕΡ. ΦΕΣΜΕΚΙΑΝΙΑΣ ΚΟΖΑΝΗ. —Τὴν παρελθούσαν Πέμ-πτην 9ην Αὐγούστου συννητήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα ἐν τῷ γηπέδῳ τοῦ Ὀ-λυμπιακοῦ ἡ διωνύμως ὁμάς μετὰ τῆς Ἐνώσεως Μοναστηριωτῶν Φλωρίνης.

Ε. Μ. ΜΑΝΟΣ

ΚΑΒΑΛΑ. —Τὴν 16ην Αὐγούστου συννητήθησαν εἰς τὸ στάδιον Καβάλ-λας εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ομάδες «Ἀρης» Θεσσαλονικῆς, πρω-ταθλήτρια Βορείου Ἑλλάδος καὶ «Φί-λιππος» Καβάλλας, πρωταθλήτρια Ἀ-λβανίας. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «Ἀ-ρης» διὰ τεμάτων 3-1. Ἐκ τῆς νικη-τρίας διεκρίθησαν οἱ I. Ροῖδης, Ἀνα-γνωστόπουλος, Γιαννιός, Γουδῆς, Πα-νάς, Θεοδώρου καὶ Περγαμινέλης.

Ἐπίσης τὴν ἰδίαν ἡμέραν συννη-τήθησαν εἰς τὸ γήπεδον Γούδας εἰς φιλικὸν ἀγῶνα ἡ β' ομάδα τῆς «Ἐνώ-σεως Ἀνεξαρχίας Νέων» καὶ ἡ β' ομάδα τῆς Ε. Φ. Α., ἀναδειχθεῖσα ἰσο-παλοί. Ἐκ τῆς πρώτης διεκρίθησαν οἱ Βερόνης, Κλεάνθης, Σανδάνης καὶ τεματοφύλαξ.

Ε. Χ. Ζ.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὸ γήπεδον Πολυγώνου συννητήθησαν αἱ δύο ἰσχυρὰ ομάδες «Ἐνωσις Νέων Ἀ-νεξαρχίας» (α' ομάδα) καὶ «Ἀμυ-να» Πολυγώνου, ἀναδειχθείσας κατὰ σκληροῦ ἀγῶνος νικήτριας τῆς πρώ-της.

ὑπὸ τὴν διαίτησίαν τοῦ κ. Ἀναγνω-στοπούλου. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁ-μάς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ μετὰ τέματα 5-0.

Ὁ Ὀλυμπιακὸς κατήλθε μετὰ τῆς ἐ-ξῆς σύνθεσιν: Παύλου Γ.—Τσαλιγκόπουλος Ἡλ., Γεωργουδάκης Δ.—Πάσχου Γ., Δοσό-πουλος Δ., Δώσας Κίσαρ—Γεωργου-δάκης Εὐστ., Ράμνιανης Χαρ., Πλιά-κης Ἀλ., Σιάπαντας Λάζ. καὶ Μπό-ζιος Ἰωάν.

Οἱ παῖκται καὶ τῶν δύο ὁμάδων πο-λὺ καλοί, ἐπίσης καὶ ὁ διαιτητής. —Ἐπίσης τὴν παρελθούσαν Κυρια-κὴν 9ην Αὐγούστου συννητήθησαν διὰ τὸ ἀθλοθετηθῆν ὑπὸ τῆς Ἐνώσεως Ἐ-φεδρῶν Ὑπαξιωματικῶν Κοζάνης κί-πελον ἐν τῷ γηπέδῳ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἡ ὁμώνυμος ὁμάς μετὰ τοῦ Ἐθνικοῦ.

ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ὁ κ. Καρα-μούζης. ΓΕΩΡ. ΣΑΜΑΡΑΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. —Τὴν Κυριακὴν 16ην Αὐγούστου συννητήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ομάδες «Ἀράκωντος» Ματα-

□ □ □ ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □

Τὸ διηγήματός σας λοιπὸν δὲν εἶνε φυσι-κάς ἀμειψίμο, δὲν εἶνε τέλει, μὰ δέλνει πὼς κατέχετε τὴν τέχνη νὰ ἀφηγησθε μὲ χάρη, καὶ πὼς μὲ τὸν καιρὸ νὰ γράψετε πολὺ καλὰ περὶ αὐτῶν. Ἀὐτὰ ἐν ἀπο-λύτῳ ἐλκρινεῖτε. Γ. Α. Υ. Ρ. Ι. Ο. Μ. Α. Λ. Ο. Ν. Νεμέαν. Τὸ ποίημά σας δὲν καλὸ. Ρήμα ἀφρηνοῦται—ἀφρηνοῦται—ἀφρηνοῦται, δὲν ὑπάρχει. Μὴν γράφετε ἄλλοτε τέτοιους ἐ-ξωφρενισμούς. Ε. Κ. Α. Λ. Ο. Ν. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν. Στείλετε δύο λόγια γὰ τὴν ἐκδορὴν καὶ φαντασθε, κύριε. Τὸ ποι-ημα δὲν καλὸ. Φύλλα ἐστῶσαν.

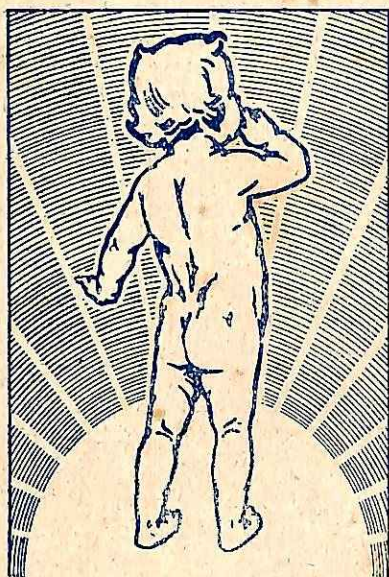
γῶνος νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «Ορεσι-τις» διὰ τεμάτων 5-2. Ἐκ τῆς νι-κητρίας ὁμάδος διεκρίθησαν ἅπαντες οἱ παῖκται. Φά πέντε τέματα ἐπέτυχον οἱ κ. κ. Φ. Μαυροβίτος (δόχηγος), Βασιλειάδης, Δάκος καὶ Γκιμουρτζί-νας.

Τὴν Κυριακὴν 9ην Αὐγούστου καὶ εἰς τὸ ἴδιον γήπεδον συννητήθησαν εἰς φιλικὸν μάτς αἱ ποδοσφαιρικαὶ ομάδες Ἀγῆς «Ἀτρωμῆτος» μετὰ τῆς Βαῆς «Ο-ρεσιτιάδος». Κατὰ τὴν τεχνικὴν ἀγῶνα νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Βα «Ορεσιτιά-δος» διὰ τεμάτων 3-1. Διαίτητής ὁ κ. Δ. Μιχαήλ, πολὺ καλός.

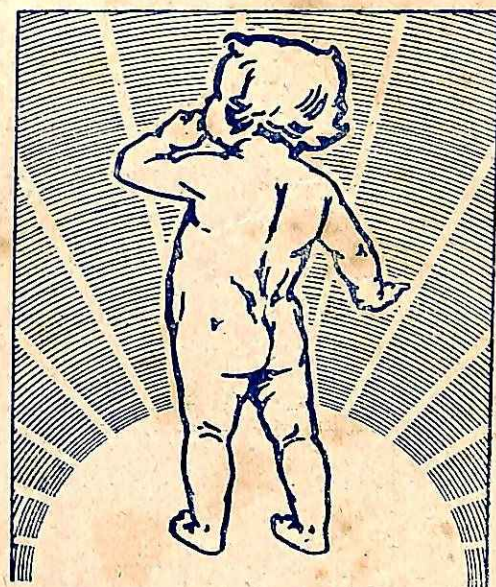
Ε. Μ. ΜΑΝΟΣ

ΚΑΒΑΛΑ. —Τὴν 16ην Αὐγούστου συννητήθησαν εἰς τὸ στάδιον Καβάλ-λας εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ομάδες «Ἀρης» Θεσσαλονικῆς, πρω-ταθλήτρια Βορείου Ἑλλάδος καὶ «Φί-λιππος» Καβάλλας, πρωταθλήτρια Ἀ-λβανίας. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «Ἀ-ρης» διὰ τεμάτων 3-1. Ἐκ τῆς νικη-τρίας διεκρίθησαν οἱ I. Ροῖδης, Ἀνα-γνωστόπουλος, Γιαννιός, Γουδῆς, Πα-νάς, Θεοδώρου καὶ Περγαμινέλης.

Ἐπίσης τὴν ἰδίαν ἡμέραν συννη-τήθησαν εἰς τὸ γήπεδον Γούδας εἰς φιλικὸν ἀγῶνα ἡ β' ομάδα τῆς «Ἐνώ-σεως Ἀνε

- ⓓ ΣΩΜΑ ΕΥΘΥΤΕΝΕΣ
- ⓓ ΔΟΝΤΙΑ ΣΤΕΡΕΑ
- ⓓ ΣΑΡΚΕΣ ΣΚΛΗΡΑΙ
- ⓓ ΚΟΚΚΑΛΑ ΓΕΡΑ

Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΣΑΣ

Βρέφος τραφέν με τροφήν μὴ περιέχουσιν τὴν πρέπουσαν ποσότητα Βιταμίνης D ἐνδέχεται νὰ εἶναι ἀσθενικό, ἀτροφικό, ῥαχιτικό. Βρέφος τραφέν με Γλάξο, τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει τὴν Βιταμίνην D εἰς ποσότητα ἐπιμελῶς ἐξηλεγμένην, εἶναι εὐρωστον με σάρκας σκληράς, ὀδόντας στερεοὺς καὶ ἰσχυρὸν ὄργανισμὸν.

Ἡ βιταμίνη D εἶναι ἐκείνη ἣτις ἐπιτυγχάνει τὴν μετατροπὴν τοῦ ἀσβεστίου καὶ φωσφόρου τῆς τροφῆς εἰς αἷμα ὑγιές.

Ἐρωτήσατε τὸν ἰατρὸν σας.

Κάμνει Εὐρωστὰ Βρέφη